

МІТЛА

КАЛЕНДАР-АЛЬМАНАХ

КАЛЕНДАР
АЛЬМАНАХ

МІТЛА

на 1960 рік

*Проект зі збереження
інтелектуальної спадщини
української еміграції*

bohuslavskyj@i.ua

ANUARIO DE LA REVISTA UCRAINA
de Humor y Sátira
"LA ESCOVA"
para el año 1960.

ВИДАВНИЦТВО ЮЛІЯНА СЕРЕДЯКА

Буенос-Айрес 1959

НА ПОЧАТКУ БУЛО СЛОВО...

Так було воно спочатку. Згодом слово перемінилося в чин і в широкий світ попливли пакетики з невиданою досі книжкою: Календарем »Мітли«. Прихильники українського гумору на чужині дістали підручник, що підкріпив їх на душі, що дав їм тверду віру в те, що наша гумористична братія не вмре, не загине.

І так щороку, вже вдев'яте, йде у світ Календар »Мітли«, що про нього мова. З однаковою радістю приймають його в гарячій Аргентині як і в далекій Австралії, чи завіяній снігом Канаді, або ЗДА чи Англії. Словом — кожний, кому попаде в руки Календар »Мітла«, не випустить його вже від себе ніби щирого друга, поки не перечитає "від дошки до дошки".

Підсумовуючи баянс пройденого шляху можемо сказати, що випуск дев'ятого річника Календаря »Мітла« наповнює нас вдовolenням щодо раз повзятої постанови. Аджеж на еміграції дано вклад у жанр українського гумору і сатири куди більший ніж це зроблено за весь час існування т. зв. Советської України, що попавши в лабеті московського імперіалізму, всю письменницьку творчість гумористів звернено у сторону сірої людини, а не тих, хто насправді тією сірою людиною кермує. І з того й постав парадокс: висмівають нещасні гумористи в підсоветській Україні таких же самих нещасних людей, як і вони самі, залишаючи на боці все те, що могло б відбитися відгомоном від «мудрої» партії, або таких же вождів. Це ж факт: Ніодна газета в СССР не надрукувала дотепер ніякої карикатури не тільки з головних верховодів — колись Сталіна, тепер Хрущова; під перо карикатуриста не

Обиладина роботи Бориса Кришова

Передрук дозволений за поданням джерела

Talleres Gráficos "Champion".
c. Mercedes 2163/67, Buenos Aires.

«попали» дотепер ніюдин з менших партійних «бонзів» — всяких секретарів «автономних» і «незалежних» республік. Хай тільки попробували б це зробити... Те саме і в т. зв. гуморесках. Головна тематика підсоветських гуморесок — це недоліки в праці, брак стахановщини, і т. д. Одну з таких «гуморесок», як ілюстрацію до тих гараздів, які панують в ССРСР, ми й надрукували в цьому Календарі («Біс його знає!», стор. 70), з якої наглядно видно той занепад жанру гумору і сатири в Україні, що йому дав був такий славний початок невмірущий Іван Котляревський.

Закінчуючи цих кілька рядків традиційної передмови до нашого нового видання, бажаємо вам, читачі, приємних хвилин у товаристві свого друга — Календаря «Мітли»!

ВИДАВНИЦТВО

З НОВИМ РОКОМ!

Пливе рік за роком у незнаний шлях,
Пливе в безконечність всесвіту;
Пливемо з роками у своїх ділах,
До свого майбутнього міту.

За нами минуле, відоме все нам.
А що перед нами, юначе?
Чи дійдемо ще до сезамських ми брам,
Чи ворон на шляху закриче?

Хоч люди розбили маленький атом,
І в космос шлють свої ракети,
Майбутнє вгадать — залишилося сном,
Що снили про нього поети.

Хай сто ворожок ворожить день-у-день,
Хай ставлять прогнози і пляни,
Шкода їм співать про майбутнє пісень, —
Ніхто у майбутнє не вгляне.

А Рік Новий скоро до нас загостить,
Надійний, з черги — шістдесятий!
І може в щасливу прийде до нас мить,
— Гостинно приймім його в хату.

І з ним, як із другом майбутніх подій,
Поділим і щастя, і горе...
І вип'ємо чарку за успіх надій,
Що Рік нам Новий їх гідтворить!

ДОН АТРАМЕНТО

СІЧЕНЬ

■ **СТ.** **СТ. ДНІ** українські свята латинські свята

1	19	П	Св. мч. Боніфатія	Circ. de N. S. J.
2	20	С	Свцмч. Ігнатія	s. Makario, ab.
3	21	Н	28 по П'ят. Св. М. м. К.	sta. Genovefa, v.
4	22	П	Св. влмц. Анастасії	Dulce nombre de J.
5	23	В	Св. 10 мч. в Криті	s. SimeonEstilista
6	24	С	Святвечір. Свмц. Євгенії	Epifania y Sante Reyes
7	25	Ч	РІЗДВО ІС. ХРИСТА	s. Luciano, m.
8	26	П	Собор Пресв. Богород.	s. Severino, ob.
9	27	С	Св. Первомч. Стефана	sta. Pancrasia, v. m.
10	28	Н	29 п. П. Свв. 2.000 мч. Н.	s. Pablo 1er. ermit.
11	29	П	1.400 дітей уб. у Вифл.	LaSagrada Familia
12	30	В	Св. мц. Анісії	s. Arcadio, m.
13	31	С	Преп. Меланії	s. Gumersindo, m.
14	1	Ч	НОВ. РІК. Св. Вас. Вел.	s. Hilorio, ob. dt.
15	2	П	Преп. Сильвестра	s. Mauro
16	3	С	Св. прор. Малахії	s. Marcelo. p. m.
17	4	Н	30 п. П. Собор 70 апст.	sta. Rosalinda, v. m.
18	5	П	Навечер'я Богоявл. Ціст	Cat. S. Pedro R.
19	6	В	БОГОЯВЛ. ГОСП.	sta. Eufrasia, v. m.
20	7	С	Собор Св. Ів. Хрест.	s. Sebastián
21	8	Ч	Преп. Домініки	sta. Inés, v. m.
22	9	П	Полієвкта мч.	s. Anastasio, m.
23	10	С	Преп. Григор. Маркіяна	Desp. de la Virgen
24	11	Н	31 п. П. Пр. Феод. Вел.	s. Timoteo, m.
25	12	П	Св. мч. Татіяни	Conv. de S. Pablo
26	13	В	Єрмила і Стратоніка мч.	sta. Paula
27	14	С	Преп. 00. уб. в Синаї	s. J. Crisóstomo, dt.
28	15	Ч	Преп. Павла і Івана	s. Fliaviano, m.
29	16	П	Пок. веригам св. ап. П.	s. Francisco de S.
30	17	С	Преп. Антонія Вел.	sta. Martina, v. m.
31	18	Н	32 п. П. Свв. Аф. і Кир.	s. Juan Bosco, fd.

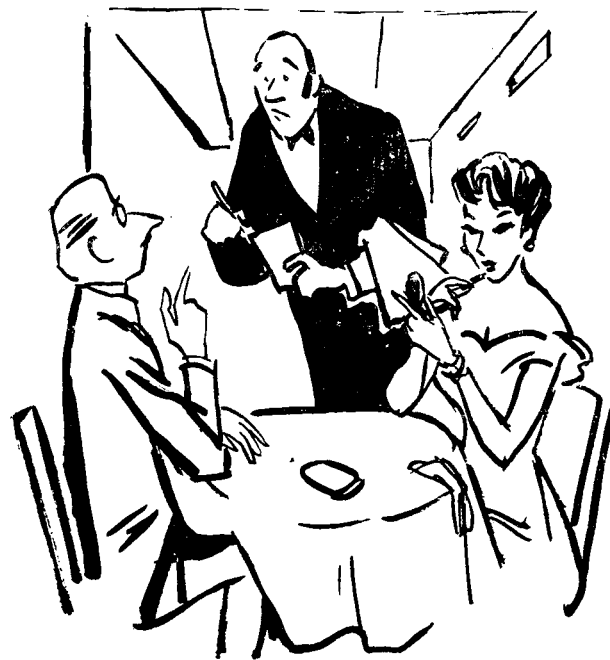
З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА

Селепко разом із своїм другом Юськом винаймали човен і поїхали ловити рибу на озері. В одному місці їм пощастило наловити багато риби. Вернувшись до берега, Селепко питає:

— Слухай, Юську, чи ти відмігив місце, де ми зловили стільки риби?

— Якже ж би ні, — каже той, — я відмігив це місце крейдою на облавку човна.

— Алеж ти дурний, дурний! — каже Селепко. — А звідкіля ти знаєш, що завтра винаймемо той самий човен...

— З огляду на сьогоднішні ціни, прошу зараз же платити кожне замовлення.

ЛЮТИЙ

№ СТ. ДНІ
СТ. СТ. ДНІ
українські свята латинські свята

1 19 П	Преп. Макарія Печер.	s. Efrén, diác dt.
2 20 В	Преп. Євтімія Вел.	Purif. de la Virgen
3 21 С	Преп. Максима Ісповід.	s. Blas, ob. m.
4 22 Ч	Преп. Анастасія	s. Gilberto, fd.
5 23 П	Климентія свщ.м.	sta. Agueda, v. m.
6 24 С	Преп. Ксенії	sta. Dorotea, v. m.
7 25 Н	Мит. і Фар. Св. Гр. Бог.	s. Romualdo, fd.
8 26 П	Преп. Ксенофонта. Арк.	s. Félix de V. rd.
9 27 В	Пер. моц. Ів. Золот.	sta. Apolonia, v. m.
10 28 С	Преп. Єфрема	sta. Escolástica, v.
11 29 Ч	Пер. моц. Ігнатія Бог.	N. Sra. de Lourdes
12 30 П	Трьох Святих: В., Г., І.	sta. Eulalia, v. m.
13 31 С	Св. Никити і Віктора	s. Benigno, m.
14 1 Н	Бл. Сина Св. мч. Триф.	s. Valentín, m.
15 2 П	СТРИТЕННЯ ГОСП., Г.	St. Faustino v J. m.
16 3 В	Св. Симеона, с. прор. А.	sta. Juliana, v. m.
17 4 С	Ізидора прп.	s. Angilberto
18 5 Ч	Св. мч. Агафії	s. Máximo, m
19 6 П	Св. мц. Христини	s. Gabino, m.
20 7 С	Преп. Луку. Поминал.	s. Sereno, m.
21 8 Н	М'яс. Св. прор. Захарії	s. Lucio, m.
22 9 П	Св. мч. Никифора	sta. Marg. Cortona
23 10 В	Харлампія мч.	s. Pedro Damiano
24 11 С	Власія свщ.м.	sta. Amalía
25 12 Ч	Мелетія Єп.	s. Matías, ap.
26 13 П	Преп. Мартиніяна	s. Néstor, ob.
27 14 С	Св. рівноап. Кярила	s. Leandro, ob. dt.
28 15 Н	Сиропусна. Св. ап. Он.	s. Proteria, CARNAVAL
29 16 П	Пр. Памф. П. В. Посту	s. Ataúlfo, CARNAVAL

З ЦИКЛЮ: НАШІ ДІТИ

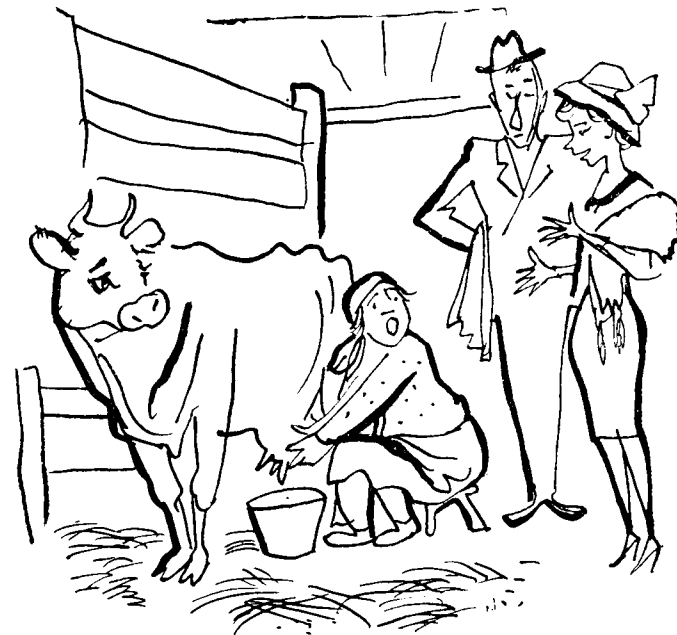
— Не розумію, — каже учитель, — як одна людина може наробити в шкільній задачі стільки помилок?!

— Яка там одна людина, пане професоре, — відповідає обурено Михась. — Мені допомагали і тато, і брат, і сестра...

СИЛА ВОЛІ

Один чоловік занедужав, тож іде до лікаря. Той наказав роздягнутися, і почав оглядини. Вмить зауважив, що пацієнт дуже брудний.

— Чи ви ніколи не чуєте потреби викупатися?
— Чому ні? Але я вмію запанувати над собою!

— Скажіть мені, будь-ласка, коли ви нарешті почнете доїти масло?

БЕРЕЗЕНЬ

№ СТ. СТ. ДНІ українські свята латинські свята

1|17|В| Теодора Тир. влмч.
2|18|С| Лева, Папи Римськ.
3|19|Ч| Архипа Апост.
4|20|П| Лева Єп.
5|21|С| Тимотея преп.

6|22|Н| 1 Вел. Посту, преп. Тим.
7|23|П| Подікарпа свцм.
8|24|В| †Найд. гол. Івана Хр.
9|25|С| Св. Еразма
10|26|Ч| Св. Тарасія
11|27|П| Преп. Порфірія
12|28|С| Св. Прокопія. Поминал.

13|29|Н| 2 В. Посту, преп. Касія.
14| 1|П| Препмц. Євдокії
15| 2|В| Свмч. Теодота
16| 3|С| Св. мч. Евтропія
17| 4|Ч| Преп. Герасима
18| 5|П| Св. мч. Конона
19| 6|С| Свв. мч. Амореїсь. Пом.

20| 7|Н| 3 В. П. Свцмч. Євгенія
21| 8|П| Преп. Теофілата
22| 9|В| Свв. 40 мучеників
23|10|С| Преп. Анастасії
24|11|Ч| Св. Софонія
25|12|П| Преп. Теофана
26|13|С| Пер. мощ. Нікіфора

27|14|Н| 4 В. П. Св. Ростислава
28|15|П| Агапія мчн.
29|16|В| Савина й Папи мч.
30|17|С| Преп. Олексія. Поклони
31|18|Ч| Св. Кирила Брусая.

s. Rosendo dt. **CARNAV.**
s. Horacio, m.
s. Máximo, sold.
s. Casimiro, princ.
s. Adriano, m.

s. Olegario, arz.
s. Tomás de A. dt.
s. Juan de Dios
sta. Francisca R.
sta. Anastasia
sta. Aurea, v.
s. Gregorio m. p.

s. Rodrigo Salom.
sta. Matilde, emp.
s. Raimundo de F.
s. Abraham, an.
s. Patricio, ob.
Arcáng. S. Gabriel
s. José esp. Virgen

s. Joaquín p. Virg.
s. Benito, mj.
sta. Lea, vda.
s. Toribio, arz.
ss. Marcos y T m.
La Anunciación
s. Braulio, ob.

s. J. Damasceno, ob.
s. J. Capistrato
s. Jonás, m.
s. Juan Clímaco, ab.
s. Benjamín, m.

БОЛЬШЕВИЦЬКІ СКОРОЧЕННЯ

В ССРСР всі назви урядів, як і урядовців, мають свої скорочені назви, пераз дуже дивоглядні. Ось деякі з них:

ЗАДКОМ ПО МОРДІ — Замісник комісара по морським ділам.

ЗАДКОМ ПОСТРОУТ — Залізнодорожний комісар по строїтельству.

ЗАВ В ШИКУ — Завідуючий відділом пищевої культури.

ДОБРИЙ УЧЕНИК

— Що ти знаєш, Ярку, про Японію? Чим займається там населення?

— Населення Японії займається трясенням землі.

— Це ж неймовірно, щоб ви свої сплітки говорили в секреті. Ми теж хочемо їх послухати.

КВІТЕНЬ

Н. СТ.
СТ. СТ.
ДНІ

українські свята

латинські свята

1|19|П| Св. мч. Хрисант і Дарії
2|20|С| Преп. Сергія

sta. Teodora, v. m.
s. Francisco de P.

3|21|Н| 5 В. П. Св. Якова Іспов.
4|22|П| Св. мц. Василіси
5|23|В| Преп. Нікона Печерс.
6|24|С| Преп. Захарія
7|25|Ч| **БЛАГОВ. ПР. БОГОРОД.**
8|26|П| Собор св. арханг. Гавр.
9|27|С| Лазарева Субота

sta. Agape, v. m.
s. Isidoro de S., dt.
s. Vicente Ferrer
s. Eutiquio, m.
s. J. B. de Salle m. fd.
s. Dionisio, ob.
s. Casilda, v.

10|28|Н| Квітна. Преп. Іларіока
11|29|П| Преп. Марка і Кирила
12|30|В| Преп. Іоана Ліввични.
13|31|С| Преп. Іпатія
14|1|Ч| ВЕЛ. ЧЕТВ., Марії Єг.
15|2|П| **ВЕЛИКА П'ЯТНИЦЯ**
16|3|С| ВЕЛ. СУБОТА, Пр. Н.

s. Ezequiel, pf.
s. León I, p.
s. Zenón, ob.
s. Hermenegildo, m.
D. d l. Amér., Juev. Sto.
Viernes Santo, s. Lenid.
sta. Bernadita, v.

17|4|Н| **ВОСКРЕСІННЯ ХР.**
18|5|П| Світлий. Преп. Феодори
19|6|В| Світлий. Св. Мифодія
20|7|С| Преп. Ніла
21|8|Ч| Преп. Ніфонта
22|9|П| Препмч. Вадима
23|10|С| Св. мч. Терентія

s. Aniceto, p.
s. Perfecto, m.
s. Eeofilo de Corte
s. Sulpicio, m.
s. Anselmo, arz.
ss. Sotero y Cayo
s. Jorge, m.

24|11|Н| Томина, Свщм. Ант.
25|12|П| Василія, Єп. Ісп.
26|13|В| Свщмч. Артемона
27|14|С| Св. Мартина Ісповідника
28|15|Ч| Аристарха, Трофима
29|16|П| Свв. мц. Агаїї, Ірїни
30|17|С| Свщмч. Симеона

s. s Fidel de Sigm.
s. Marcos Evang.
N. Sra. B. Consejo
s. Pedro Armengol
sta. Valeria
s. Jugo, ab.
sta. Sofia, v. m.

НАЙПРОСТІША РОЗВ'ЯЗКА

В артилерійській школі інструктор викладає теорію про притягання землі:

— Якщо вистрілимо з гармати вгору й опісля куля впаде на землю, то це буде притягання землі.

Несподівано один із вояків поставив запитання:

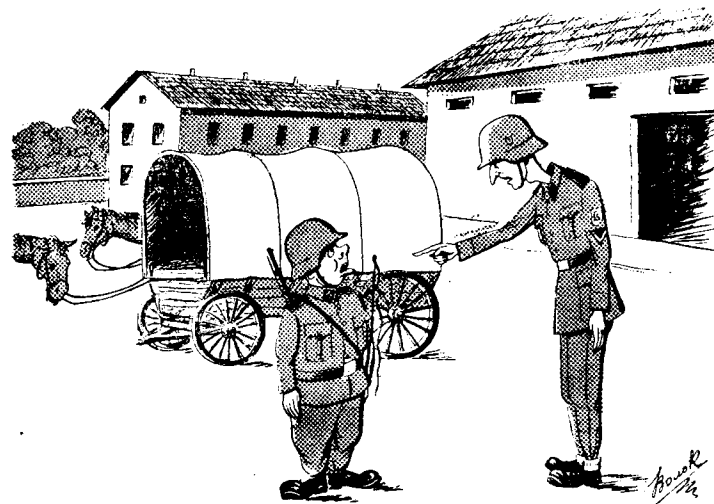
— А якщо куля впаде в воду, то яке це буде правило?

Інструктор хвилину подумав і відповів:

— Це не ваша справа. Це питання належить до морської артилерії.

••

З ДИВІЗІЙНОГО ГУМОРУ

Футермайстер Цвікілевич до конюха:

— Ти діду, чого лазиш, чому коней не запрягаш?!
Не бачиш, що сотня вже готова до відмаршу?!

— Пане футермайстер, бігме не могу, бо вночі коні
дишля з'їли!

ТРАВЕНЬ

М. С. С. ДНІ українські свята латинські свята

1|18|Н| Мiроносець. Св. мч. Вік.
2|19|П| Преп. Івана
3|20|В| Теодора Трих. прп.
4|21|С| Януарія свщм.
5|22|Ч| Теодора Сив. прп.
6|23|П| †Св. влкм. Юрія
7|24|С| Преп. Сави Печерськ.

8|25|Н| Розслабл. Св. ап. Марна
9|26|П| Свщмч. Василя
10|27|В| Преп. Стефана, Симеона
11|28|С| Св. Кирила
12|29|Ч| Свв. 9 мч. в Кизиці
13|30|П| Св. ап. Якова
14|1|С| Єремії прор.

15|2|Н| Самарянки. Бл. Бор. і Гя
16|3|П| Преп. Теодосія Печер.
17|4|В| Св. мч. Пелагії
18|5|С| Св. влмч. Ірини
19|6|Ч| Преп. Йова многостр.
20|7|П| Св. мч. Акакія
21|8|С| Св. ап. і єв. Іоана

22|9|Н| Сліпого. Св. Мик. Чуд.
23|10|П| Св. ап. Симона Зилота
24|11|В| Св. рівн. ап. Кир. і Мет.
25|12|С| Св. Епіфанія
26|13|Ч| ВОЗН. ГОСПОД. Пр. М.
27|14|П| Св. мч. Ісидора
28|15|С| Пахомія Вел., пр.

29|16|Н| Св. От. П. 7 міл. гол. з.
30|17|П| Св. ап. Андроника
31|18|В| Теодота, Петра, Діон. мч

F. d. Trab. st. Fel. y Sat.
s. Atanasio, dt. ob.
Invenc. Sta. Cruz
sta. Mónica
s. Pío, v. p.
s. Juan Damasceno
s. Estanislao, ob. m.

Aparic. S. Miguel
s. Gregorio N.
s. Antonio, arz.
N. Sra. de Desamp.
s. Domingo de C.
s. Roberto B., dt.
s. Pareomio, ab.

s. Isidro Labrador
s. Ubaldo, ob.
s. Paucual Baylón
s. Venancio, m.
sta. Ivón o Ivés
s. Bernadino de S.
s. Valente, m.

sta. Rita de C. v.
s. Desiderio, ob.
N. S. Auxilio Cristi
F. Cívica. s. Greg., p.
Ascención. s. Felipe N.
sta. Beda
s. Emilio m.

s. Restituito, m.
sta. Juana de Arco
sta. Petronila, v.

ДІЗНАВСЯ ПРАВДИ

На пікніку розтаборилось товариство. Після обіду йдуть усі над річку.

— Пане Стефку, ходім удвійку, — каже гарна пані Ірка, жінка лікаря Стрикавки.

— Ах, я на правду щасливий, — каже Стефко. — Чому треба завдячувати те, що вибір впав на мене? — питає.

— А, знаєте, ви одинокий мужчина з нашого товариства, за якого мій чоловік не заздрисний.

— Щоб справу влегчити, ласкава пані, прошу подати наперед свою діагнозу.

ЧЕРВЕНЬ

н. ст. ст. ст. дні українські свята латинські свята

1	19	С	Свщмч. Патривія	s. Iñigo, ab.
2	20	Ч	Талалея мчн.	s. Marcelino, m.
3	21	П	Св. Константина і Олени	sta. Clotilde, r.
4	22	С	Св. Василіска. Поминал.	s. Quirino, m.
5 23 Н ЗЕЛЕНІ СВЯТА. Св. Тр.				
6	24	П	День Св. Духа. Свмч. М.	s. Norberto, c. arz.
7	25	В	†Знайд. Гол. Ів. Хр.	s. Pablo, ob.
8	26	С	Св. ап. Карпа	s. Medardo, ob.
9	27	Ч	Св. мч. Демида	s. Columbia, m.
10	28	П	Никити, Єп. халд.	sta. Margarita, r.
11	29	С	Препмц. Теодозії	s. Bernabé, ap.
12 30 Н 1 п. П., Всіх Святих				
13	31	П	Св. ап. Ермія. По Петр.	s. Juan de Sahagún
14	1	В	Св. мч. Юстина	s. Antonio de Padua
15	2	С	Св. Нікіфора Ісповід.	s. Basilio, ob. dt.
16	3	Ч	Покл. тайнам Тіла і Кр.	s. Vito, m.
17	4	П	Св. Митрофана	s. Orellano, ob.
18	5	С	Доротей Єп. свщн.	s. Hervé
19 6 Н 2 п. П. Преп. Вісаріона				
20	7	П	Теодота свщмч.	s. Gervasio, m.
21	8	В	Теодора Тирона	s. Silverio, p. m.
22	9	С	Св. Кирила	s. Luis Gonzaga
23	10	Ч	Свщмч. Тимотея	s. Paulino, ob.
24	11	П	Св. ап. Вартоломея	sta. Agripina, v. m.
25	12	С	Состр. Пресв. Богород.	Nat. S.aJ. Bautista
26 13 Н 3п. П. Свмц. Акилини				
27	14	П	Єлисея прор.	s. Guillermo m. c.
28	15	В	Св. прор. Амоса	s. Pelayo, m.
29	16	С	Преп. Тихона	s. Crecente, m.
30	17	Ч	Св. мч. Мануїла	s. Ireneo, ob.
				ss. Perdo y Pablo
				Com. S. Pablo, ap.

ВЕРШОК ХОЛОДНОКРОВНОСТИ

До крамниці з господарським устаткуванням в одному містечку в Англії заходить покупець.

— Чи можу набути у вас відро?

— Прошу дуже, так, — і покупець поставив на прилавку перед покупцем новісіньке бляшане відро.

Покупець оглядає, обстукує і питає:

— А воно часом не діраве?

— Пане, що ви? Це ж новісіньке відро!

— Ну, добре, — каже покупець, — беру.

— Запакувати вам, чи відіслати додому? — питає покупець.

— Не треба відсилати, візьму з собою, бо і так моя хата горить.

— З тобою, Василю, пити, то ніяне товариство. Кілька пляшок горілки і вина, і ти вже п'яний!

ЛИПЕНЬ

Н. СТ. СТ. СТ. ДНІ
українські свята латинські свята

1	18	П	Преп. Леонтія	Prece. sangre Jesús
2	19	С	Св. ап. Юди брата Госп.	Visitac. de la Virg.
3	20	Н	4 п. П. Свщмч. Методія	s. León II, y.
4	21	П	Св. мч. Юліяна	s. Teodoro. ob.
5	22	В	Євсевія свщм.	sta. Filomena, v.
6	23	С	Св. мч. Агрепини	s. Goar, c.
7	24	Ч	РІЗДВО СВ. ІОАНА ПР.	ss. Cirillo y Metodio
8	25	П	Препмч. Февронії	sta. Isabel Portugal
9	26	С	Преп. Давида	IND. ARG. N. Sra. Itatí
10	27	Н	5 п. П. Св. Іоани мирон.	sta. Felicidad
11	28	П	Кира і Івана безср.	s. Pío I, p.
12	29	В	СВВ. АП. ПЕТРА і ПАВ.	s. Juan Gualberto
13	30	С	Собор 12 апостолів	s. Anacleto, p. m.
14	1	Ч	Свв. Косми і Дам.	s. Buenaventura, d.
15	2	П	Пол. Ризи Прев. Бог.	s. Enrique II, emp.
16	3	С	Преп. Анатолія	N. Sra. del Carmen
17	4	Н	6 п. П. Св. Андрея Кр.	s. Alejo, c.
18	5	П	Атаназія Афонського	s. Camilo de L., c.
19	6	П	Сісея Вел., прп.	s. Vicente de Paúl
20	7	С	Томи й Акакія преп.	s. Jerónimo E., c.
21	8	Ч	Св. влмч. Прокопія	s. Daniel. pf.
22	9	П	Панкратія свщм.	sta. Ma. Magdalena
23	10	С	Преп. Антонія Печер.	s. Apolinar, ob.
24	11	Н	7 п. П. Бл. кн. Ольги	sta. Cristina, v. m.
25	12	П	Св. мч. Іларія	s. Santiago, ap.
26	13	В	Собор св Архангела Гавр	sta. Ana m. Virgen
27	14	С	Акили Апост.	s. Pantaleón
28	15	Ч	†Св. Володимира Вел.	s. Inocencio I, p.
29	16	П	Атиногена свщм.	sta. Marta, v.
30	17	С	Марини влмч.	s. Abel m.
31	18	Н	8 п. П. Свмч. Еміліяна	s. Ignacio L. c.

ВІН ЗНАЄ КРАЩЕ...

- Знаєш, це ж нечувано! Лікар заборонив мені співати.
- Ну, а що ти на це?
- Я співаю далі.
- Добре робиш. Що лікар може розумітися на співі!

ДОБРИЙ ВОДИЙ

- Я як учився їздити автом. то тільки один раз зударився з іншим автом.
- О, то з тебе здібний шофер!
- Ні, я вже більше ніколи не провадив авто!

— А тепер, мій чоловічку, подам тобі торта, що я спекла його за своєю власною фантазією!

СЕРПЕНЬ

н. ст. дні українські свята латинські свята

1|19|П|Преп. Макрини
2|20|В|†Ілії, прор.
3|21|С|Симеона юр.
4|22|Ч|Св. Марії Магдалини
5|23|П|Свмч. Теофіла
6|24|С|Свв. мч. Бориса і Гліба

7|21|Н|9 п. П., Усп. Св. Анни
8|26|П|Свщмч. Єрмолая
9|27|В|Св. вмч. Пангелеймона
10|28|С|Св. ап. Ніканора
11|29|Ч|Св. мц. Серафими
12|30|П|Св. ап. Андроника
13|31|С|Євдокіма мчн.

14|1|Н|10 п. П. Свмч. Мак. П. С.
15|2|П|Пер. мощей Пр. Стеф.
16|3|В|Преп. Антонія
17|17|4|С|7 муч. з Ефезу
18|5|Ч|Євсигнія влкмч.
19|6|П|ПРЕОБРАЖ. ГОСПОД.
20|7|С|Домета прмч.

21|8|Н|11 п. П. Свмч. Леоніда
22|9|П|Св ап. Матвія
23|10|В|Св. мч. Лаврентія
24|11|С|Євпла мчн.
25|12|Ч|Фотія і Анівити
26|13|П|Максима іспов.
27|14|С|Міхея прор., †Теодозія

28|15|Н|12 п. П. УСП. ПР. БОГ.
29|16|П|Нерук. Образа, Діюмида
30|17|В|Мирона мчн.
31|18|С|Св. мч. Флора

S. Pedro ad Víncula
N. Sra. de Angeles
sta. Lidia la Purp.
s. Domingo Guzm.
N. Sra. las Nieves
ss. Justo y Pastor

s. Cayetano Tiena
s. Osvaldo, rey
s. David c.
s. Lorenzo, dc. m.
s. Alejandro, ob.
sta. Clara, v.
s. Hipólito, m.

s. Tarcisia, m.
La Asunc. de la Virgen
s. Roque, c.
M. de S. Martín. s. Jac.
sta. Elena, m.
s. Juan Eudes
s. Bernardo, ab.

sta. Juana Sca. C.
s. Sinfiriano, m.
s. Felipe B., fd.,
s. Bartolomé ap.
s. Luis, rey
s. Cesáreo, ob.
s. José Calasanz, f.

s. Agustín, dt.
Degoll. J. Bautista
sta. Rosa de Lima
s. Ramón Nonato

ТОМУ ДЕСЯТЬ РОКІВ...

В скринінговому бюро ІРО в Німеччині перевіряють тих, хто їде на сільсько-господарські роботи до Канади.

— Чи ви визнаєтеся на сільському господарстві? — питає член комісії добровольця на виїзд.

— Чому ні, — відповів той, — я мав у своєму житті три рази ячмінь на оці!

— Пане напраль, відчиніть більше рот. Я знаю вас із вправ, і знаю, що ви це потрапите!..

ВЕРЕСЕНЬ

н. ст. ст. ст. дні українські свята латинські свята

1	19	Ч	Св. мч. Андрея	s. Gil, ab.
2	20	П	Самуїла прор.	s. Elpidio, ob.
3	21	С	Тадея ап., Вассил. мч.	sta. Eufemia, v. m.
4	22	Н	13 п. П. Св. мч. Іринея	s. Moisés
5	23	П	Лука мчн., Іринея мчн.	sta. Obdulia, v.
6	24	В	Євтиха свщм.	s. Zacarías, p.
7	25	С	Св. ап. Тита, Вартол.	Los márt. Uganda
8	26	Ч	Свмч. Адріяна і Наталії	Nat. Sta. Virgen
9	27	П	Преп. Сави	s. Pedro Claver
10	28	С	Св. пророцни Анни	Márt. del Jarón
11	29	Н	14 п. П. УСІКН. Г. І. Х.	ss. Proto y Jacinto
12	30	П	Св. Александра патр. Ц.	Dulce nombre María
13	31	В	Пол. Пояса Пр. Бог.	s. Amado, ab.
14	1	С	Поч. церков. року. С. Ст.	Exalt. Sta. Cruz
15	2	Ч	Маманта мчн. Івана	Los 7 dol. Virgen
16	3	П	Антима, Теоксиса,	s. Cornelio
17	4	С	Св. Вавили, Мойсея прор	sta. Arinda, m.
18	5	Н	15 п. П. Свмц. Раїси	s. José Cupertino, c.
19	6	П	Чудо Арх. Михаїла	s. Genaro, ob. m.
20	7	В	Созонта мчн.	sta. Susana, m.
21	8	С	РІЗДВО ПРЕСВ. БОГОР.	s. Mateo, ap. y ev.
22	9	Ч	Св. Якима і Анни	s. Mauricio, m.
23	10	П	Св. мп. Мінодори. Німф.	s. Lino, p.
24	11	С	Преп. Теодори	N. S. de la Merced
25	12	Н	16 п. П. Свмч. Юліана	s. Cleofás
26	13	П	Св. мч. Корнилія	sta. Eugenia O., ab.
27	14	В	ВОЗДВ. ХР. ГОСПОД.	ss. Cosme y Damián
28	15	С	Св. мч. Никити	s. Wenceslao
29	16	Ч	Св. влмц. Євфимії	s. Miguel Arcángel
30	17	П	Свв. мц. Віри, Н., Л., С.	s. Jerónimo, dt.

ОБОРОНА НЕ ЗНАЄ ГРАНИЦЬ...

— Ти п'янице, сьогодні люди мені оповідали, що ти вчора ледве на ногах держався і обіймав ліхтарню на вулиці.

— Алеж дороженька! Як тобі не соромно ревнувати? Де ж ліхтарні рівнятися з тобою!

ХТО ПРО ЩО...

Під час весілля молодий шеноче любовно молодій:

— Дороженька! Ти не можеш уявити собі, як нетерпляче я чекаю вечора...

— Що? — каже менш любовно молода. — Тебе теж тиснуть черевики?

— Добре, сину що вернувся а то я вже побюваввся, що ти десь зайшов не на ту дорогу...

ЖОВТЕНЬ

н. ст. ст. ст. дні українські свята латинські свята

1|18|С| Євменія, єписк.
 2|19|Н| 17 п. П. Свмч. Трофима
 3|20|П| Св. вмч. кн. Михаїла
 4|21|В| Конрада ап.
 5|22|С| Фоки, Йони прор.
 6|23|Ч| Зач. Св. Іоана Предтечі
 7|24|П| Свмц. Теклі
 8|21|С| Евфровинії преп.

9|26|Н| 18 п. П. Св. ап. Іоана є.
 10|27|П| Калістрата
 11|28|В| Преп. Харитона
 12|29|С| Преп. Теофана милост.
 13|30|Ч| Григ. Єп. Вірми.
 14|1|П| †Покров Пресв. Бог.
 15|2|С| Кипріяна, Юстини

16|3|Н| 19 п. П. Пр. Дионісія
 17|4|П| Св. мц. Домніни
 18|5|В| Харитини
 19|6|С| Св. ап. Томи
 20|7|Ч| Сергія і Вакха мчн.
 21|8|П| Пелагії мчн.
 22|9|С| Св. ап. Якова

23|10|Н| 20 п. П. Пр. Теофія
 24|11|П| Филипа Дияк. Ап.
 25|12|В| Св. мч. Андровика
 26|13|С| Св. мч. Карпа
 27|14|Ч| Преп. Параскеви
 28|15|П| Преп. Євфимія
 29|16|С| Св. Лонгіна

30|17|Н| 21 п. П. Св. прор. Осії
 31|18|П| Св. єванг. Лукя

s. Remigio, ob.

Los ss. Ang. Cust.
 sta. Teres. N. Jesús
 s. Francisco de Asís
 s. Froilán, ob.
 s. Bruno, id.
 Nñ Sra del Rosario
 sta. Tais la penit.

s. Luis Beltrán
 s. Francisco de B.
 s. Victor, m.
 D de Raza, N. Stra. Pil.
 s. Eduardo, rey
 s. Calixto, p.
 sta Teresa de Jesús

s. Galo, ap. Suiza
 sta. Eduvígis
 s. Lucas, evang.
 s. Pedro de Alcánt.
 sta. Irene, v. m.
 s. Hilarión, m.
 sta. Ma. Salomé

s Servando, m.
 s. Rafael arcáng.
 ss. Crisanto y Dario
 s. Evaristo, p. m.
 s. Frumencio
 ss. Simón J. Tadeo
 sta. Ermelinda

s. Gerardo, ob.
 s. Quintín, m.

ЗЛОБА НЕ МАЄ ГРАНИЦЬ

Під час концерту старшої вже співачки, на перерві, питає один глядач свого сусіда:

— Як вам подобається голос співачки?

— О, вона має найкращу дихавицю, яку я колинебудь у своєму житті чув!

— Сьогодні якийсь дуже довгий день праці... Я точно прийшла до бюро.

ЛИСТОПАД

ДНІ
Н. СТ.
СТ. СТ.

українські свята

латинські свята

1|19|В| Св. прор. Йоїла
2|20|С| Артемія влкч.
3|21|Ч| Преп. Іларіона
4|22|П| Аверкія Ёп.
5|23|С| Якова ап., Брата Госп.

6|24|Н| 22 п. П. Св. Валентина
7|25|П| Св. мч. Маркіяна
8|26|В| СВ. ВМЧ. ДИМИТРІЯ
9|27|С| Преп. Нестора літописця
10|28|Ч| Терентія, Параск.
11|29|П| Св. мц. Анастасії Римл.
12|30|С| Свмч. Зин. Йосаф.

13|31|Н| 23 п. П. Пр. Спиридона
14|1|П| Св. Косми і Дам'яна
15|2|В| Акіндіна і ін. мч.
16|3|С| Йоакінія Вел. прп.
17|4|Ч| Св. мч. Нікандра
18|5|П| Галактіона мч.
19|6|С| Преп. Луки, Павла

20|7|Н| 24 п. П. Преп. Кирила
21|8|П| СОБОР АРХИСТ. МИХ.
22|9|В| Матрони, Теокс.
23|10|С| Св. мч. Ореста
24|11|Ч| Св. мч. Вікєєра
25|12|П| Св. Свщн. Йосафата
26|13|С| Св. Іюана Золотоустого

27|14|Н| 25 п. П. Св. ап. Пилипа
28|15|П| Свмч. Гурія. Поч. Пил.
29|16|В| Св. свангел. Матея
30|17|С| Григорія Ёп. чудотв.

F. de Todos Santos
Comu Fieles Dif.
sta. Ida, m.
s. Carlos B., arz.
s. Rómulo, ab.

s. Félix, m.
s. Wilibordo, ob.
s. Claudio, m.
s. Orestes, m.
s. Andrés Avelino
s. Martín de Tours, ob.
s. René, ob.

s. Diego de Alcalá
s. Laurencio, ob.
s. Alberto M. dt.
sta Gertrudis, v.
s. Gregorio T.
sta. Alda, v.
sta. Isabel de H.

s. Dasio, ob.
Present. de la Virg.
sta. Cecilia, v. m.
sta. Lucrecia, v. m.
sta. Flora, m.
sta. Catalina, v. m.
sta Delfina, v.

Manif. Med. Milagr.
s. Beato, adv.
s. Saturnino
s. Andrés, ap.

І ТАКЕ МОГЛО ПРИТРАПИТИСЬ...

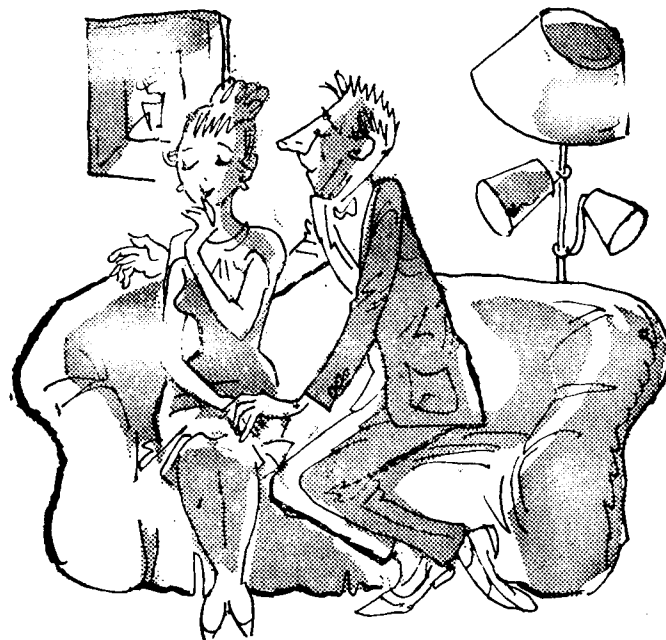
Це було ще далеко до другої світової війни. На дорозі, що йшла зі Львова до Винник, в темний вечір зударились двоє наколесників, і обидва полетіли в придорожній рів. Одному з них злетіла з голови шапка, і другий, намадавши в темноті його лисину, співчутливо каже:

— Алез ви собі зовсім штани подерли!

ТЕПЕР УЖЕ ОБЕРЕЖНА..

— Пані, якщо повірите в моє кохання, то я вас носитиму на руках.

— Жаруйте здорові, я вже раз повірила в такі обіцянки і потім сама на руках носила.

— Ірно, запевняю тебе про свою любов навіть і тоді, наколи б твої батьки не дали тобі того приданого, що його мені записали...

ГРУДЕНЬ

н. ст. | дні | українські свята | латинські свята

1|18|Ч| Св. мч. Романа
2|19|П| Преп. Варлаама
3|20|С| Преп. Григорія

4|21|Н| ВВЕД. в ХРАМ ПР БОГ
5|22|П| Св. ап. Филимона
6|23|В| Григорія Єп.
7|24|С| Св. влц. Катерини
8|25|Ч| Климента, Папи Римськ.
9|26|П| Преп. Алілія
10|27|С| Якова Перс., мчн. Палл.

11|28|Н| 27 п. П. Свмч. Стефана
12|29|П| Парамона мчн.
13|30|В| Св. ап. Андрія Первозв.
14|1|С| Наума прор.
15|2|Ч| Преп. Афанасія
16|3|П| Св. прор. Софонії
17|4|С| Св. влц. Варвари

18|5|Н| 28 п. П. Пр. Сави
19|6|П| СВ. МИК. ЧУДОТВОР.
20|7|В| Св. мч. Ісидора
21|8|С| Преп. Потапія
22|9|Ч| ЗАЧ. ПРЕСВ. БОГОР.
23|10|П| Св. мч. Міни
24|11|С| Преп. Даниїла Стовпн.

25|12|Н| 29 по П. Св. Спиридона
26|13|П| Св. мч. Мардарія
27|14|В| Св. мч. Філімова
28|15|С| Св. мч. Єливтерія
29|16|Ч| Аїгея, прор.
30|17|П| Преп. Дантіла прор.
31|18|С| Севастіяна мчн.

s. Eloy, ob.
sta. Bibiana, v. m.
s. Franc. Javier

sta. Bárbara, v. m.
s. Sanás, ab.
s. Nicolás, ob.
s. Ambrosio, ob. dt.
Inmac. Conc. Mar.
sta. Leocadia, v. m.
sta. Eulalia, v. m.

s. Dámaso, p.
sta. Adelaida, m.
sta. Lucía, v. m.
s. Venancio F., ob.
sta. Cristina, v.
s. Eusebio, ob.
s. Lázaro, ob.

N. Sra. de la O.
s. Nemesio, m.
sto. Domingo Lilos
sto. Tomás, ap.
s. Honorato, m.
sta. Victoria T. m.
s. Delfín, ob.

Nat. de N. S. Jesús
s. Esteban, procom.
s. Juan Eveng.
Los ss. Inocentes
sta. Melania
s. Sabino, ob.
s. Silvestre

ЗОЛОТІ ДУМКИ

Геройство — це велика прикмета. Але той, хто винайшов спосіб утіати — теж був великий чоловік...

Егоїст, це людина, яка думає: Якби я не народився, всі люди питалися б: чому?

Всі люди родяться рівноправними; більшість сама ре-зигнує з цього права, коли одружується.

Людина є тим більше смішна, чим більш поважно дивить-ся на себе.

••

— Чи у вашій родині був хто хверий на сухоти?
— Не знаю, я прийшов на світ круглим сиротою

Александр прославних людей

Марія Антуанетта була відома з своєї непересічної краси. Тому й нічо дивного, що багато вельмож захоплювалось її красою, а на королівському дворі її просто обожали.

Під час одного величавого прийняття, Марія Антуанетта була в товаристві чужоземних послів. В часі розмови англійський посол сказав, що він має портрет найгарнішої жінки світу. Зацікавлена королева запитала посла, чи міг би їй цей портрет показати.

— Очевидно, — сказав посол, і наступного дня прислав своїм відпоручником невеликий пакет.

Зацікавлена жадобою якнайскоріше поглянути на свою суперницю, Марія Антуанетта розвинула скоренько пакет.

Яке ж було її здивування, коли місто портрету в пакету було — дзеркальце!

Колишній президент ЗДА Кулідж був не тільки скупий на гроші, але й на слова. Коли він раз повернувся з церкви дружина запитала:

— Чи гарна була проповідь?

Кулідж тільки хитнув потакуєче головою.

— А про що говорив священик? — питає дружина далі.

— Про гріх.

— І що ж він про нього говорив?

— Він був проти нього.

Президент Лінкольн помилював вояка, якого було при-суджено на кару смерти за дезерцію.

Підписуючи відповідний акт, Лінкольн зауважив:

— Думаю, що той хлопець принесе нам більше користи на землі, ніж під землею!

Олександр Дюма у старшому віці дуже нерадо давав відповіді в справі своїх трьох сот романів, що він їх напи-

сав за своє життя. Цікавим він заявляв, що не пригадує собі.

— Алеж ви їх писали! — дивуються люди.

— Писати писав, але сам не читав! — відповів Дюма.

Пруський король Фридрих I нагородив був в час миру одного офіцера орденом, який до цього часу давали тільки в час війни. Офіцер відмовлявся прийняти, кажучи:

— Ваша світлосте! Цей орден можу прийняти тільки на полі бою!

— Хай він не буде дурний і причепить собі це! — розгнівався король. — Через нього я не буду починати війни!

На прийнятті в Голівуді почалась виміна думок щодо вартостей кінофільмів європейської та американської продукції. Врешті забрав слово Голдвін Маер:

— Нові європейські фільми є такі добрі, що я не розумію, чому їх не продукує Голівуд!

Марк Твейн вислав свої листи до редакції звичайно без поштового значка на відповідь, мимо постійних пригадок редактора. Одного разу дістає редакція від Марка Твейна листа, в якому внизу була така дописка:

«На жаль, я знову забув вислати поштову марку на відповідь, але коли я собі те пригадав, лист був уже в поштовій скринці. Отже перазпрошу пробачення!»

Не дуже принадна дама, але з вищою освітою, спитала Бернарда Шова, коли і за якого мужчину на його думку, вона може вийти заміж.

— Ви не вийдете заміж. — відповів Шов.

— А то чому? — здивувалась пані.

— Ви, пані, занадто розумні, щоб могли вийти заміж за мужчину, що був би настільки дурний, що хотів би з вами одужитися.

ЗОЛОТІ ДУМКИ

Уява є так само приємна, як і подорож, тільки дешевша!

І від легкої музики стає часом важко на серці.

— Гадаю, пані, що в вас тале м'яке серце, що ви навіть яєць не потрапите зварити на твердо.

Селепко Лавочка

НАПРЯМ — ІТАЛІЯ...

(Уривки із щоденника).

25. травня 1945:

Уже два тижні йдемо горами. Довгий вуж селепків. Коли видряпаюся на скалу, бачу: з заду немає кінця, з переду немає початку.

Їмо консерви і кекси, які нам скидають з літаків американці і англійці. За мало пего добра і не смачне. Мрію про ковбасу з капустою — це ж наша національна страва.

Коні ледве тягнуть. Падуть. З'їдаємо кінське м'ясо. Так для коней відкривається нове майбутнє, від коли існує змоторизована війна.

27 травня 1945:

Тікати, власне, нема куди. Позаду москалі, по боках скали або провалля, а до переду ще ніхто не втікав, від коли світ світом. Засинаю на камені.

30 травня 1945:

Вчора купили в селі свиню. Заріжемо за два-три дні.

— Бережіть її добре! — сказав хорунжий. — Сьогодні такі часи, що хто береже свиню, то так, якби беріг самого себе!

Я розумію: і свиня була завжди нашим національним продуктом!

Вздвж дороги і на перехрестях прибиті на дрючках табличці:

УКРАЇНСЬКА ДИВІЗІЯ

Ця стрілка віддаляє нас з кожною хвилиною від Коломиї, Перемишля і Личакова.

Коли переходимо селами, німецькі бавери дивляться на нас мовчки. Стоять з люльками в зубах і нічого не кажуть. Дівчата роззявляють роти і теж мовчать.

3 червня 1945:

Ідемо далі горами, не знаємо куди. Через те ми впади серпами, а я подумав собі, що у такому, певне, стані є й наші цивілі, які втікають на захід. Бо серпе селепка під одностроєм б'ється так само, як серце іншого скитальця в валізці чи в портфелі.

9 червня 1945:

За цілий час я сказав тільки одне речення. Якийсь селепко йшов побіч мене. Витер рукавом лице і заговорив:

— А моя жінка зветься Мелянія.

— Га, — відповів я, — на те нема ради.

Я навіть не мав сили глянути на нього.

Пополудні несподівано відкрилась перед нами велика рівнина. З боку місто Філях. Зійшли радісно у доли і почували в болоті. В даліні ясніло озеро.

Нас щораз то більше, а їсти щораз то менше.

Побачив поручника Бігуса. Колись був славний кавалер, тепер по ньому цього не пізнати. Стояв сам і шукав щось по кишеньках.

— Тут краще, ніж там, — сказав я.

Він витріщив на мене очі і зморщив чоло.

— Певне! — відповів.

Де це «там», не знав ні він, ні я. Поручник нарешті знайшов пів кекса, і як справжній товариш по зброї, дав мені половину. Ми жували побожно і мовчали. А я собі подумав: не важне, що ти їсиш, важне з ним ти їсиш!

12 червня 1945:

Болото почали розвантажувати. Приїхали вантажні авта і грузили селепка за селепком. Повезли кудись удолину. Інші рушили на станцію, через місто.

Я їхав грузовиком. Нічо не бачив, бо сидів на долівці, а стіни авта обліпили селепки. Тільки час від часу вони давали голосні комунікати:

— Місто Удіне!

— Дівчина!

Спочатку я підносився, глядів і знову сідав. Під вечір закричали:

— П'ява!

Я зірвався.

Ріка, як ріка, як усі ріки від Дніпра до П'яви.

— Тут, селепки, — почав я, — боролися наші батьки за цісаря.

Замовк, бо нікого це не цікавило.

— Венеція!

— Падуа!

— По!

Вигуки то рідшали, то частішали, я вставав і сідав, аж цілком охляв і не рухався.

— Больонья!

Авто затрималося.

— Висідати! — впала команда.

Скочив з авта. Поле, рівнина, здалеку лани збіжжя, а ще далі лискучий пояс. Я зрозумів: це море опоясує землю.

Зміст авт висипався на поле. Відійшли на рівнину.

— Тут наші хати!

— Де?

— Тут. Треба собі їх збудувати.

20 червня 1945:

Ледве згодом побачили, що поле було обведене колючим дротом. Юзько взяв мене за рукав.

— Ходімо, — сказав.

— Куди?

— На оглядини. Треба ж нам знати, де сторожа, а де діри в дротах.

Поточив зором по довкіллю, вп'явив очі в яесьь далеке місце і почав тягнути мене туди.

— Що там є?

— Здається, — відповів, не відриваючи погляду, — здається діра!

Полям бігла миршавенька собачка. Поглянула в бігу на нас, мабуть дивно їй було, що тільки тут народу, а поживитися нічим, і враз знайшлася по другій стороні дротів.

— Бачиш? — зрадів Юзько. — Я казав, що там є діра.

Що ж, відомо, українці мають такі добрі ноги, що бачуть кожну діру в плоті.

Собачка щераз глянула на нас, замахала хвостиком, і побігла кудись у село. Воно бовваніло на обрію. А Юзько розглянувши діру сказав:

— Добре. Тепер можемо спокійно відпочивати.

23 червня 1945:

Дехто мав палатки і шатра, дехто засинав у землянці або таки на полі. З дня-на-день кожний з нас щораз то більше горбився і марнів. Смішно звисали однострої на наших геройських хребтах. Куди гірше, що чомусь усім друкаться штани. Ще трохи й ходитимемо як старі римляни, без штанів.

Холодно, нудно, дурно.

Щоб забити час, розділюють нас на сотні, курені і полки. Є санітарна сотня, таборова, вартівнича... Є культурно-освітні референти. Інакше й бути не може. Бачив хто селенка без культури? Один із референтів скликав нас і промовив:

— Будуть виклади і воянний вишкіл. На те, щоб не думати про шдунок. Замість хліба і горохівки дістанете духову поживу.

На першому відчиті сказав:

— Нарешті прийшла хвилина, коли ваші мозки сидітуть на італійській землі, і вчитися, вчитися!

Він був, як казали, званою людиною, автором кількох книжок, своїх і чужих.

25 червня 1945:

Я голодний.

26 червня 1945:

Я голодний, ти голодний, він, вона, воно... Шатра діраві. Коли дощ — лежимо у воді.

28 червня 1945:

В таборі освітній рух. Я волів би шлунковий... Є курси технічні, шоферів, вищої математики і для неграмотних. Курс вищої математики відкрити тільки тому, що між нами є математик. Його знання цілком зайве, і він, мабуть з досади, навчає і нас. Знову неграмотні — люди дуже корисні всім модерним державам.

Вечорами читаємо листок «Вісті». Довідуємося з нього, що діється в світі. Нічого не діється.

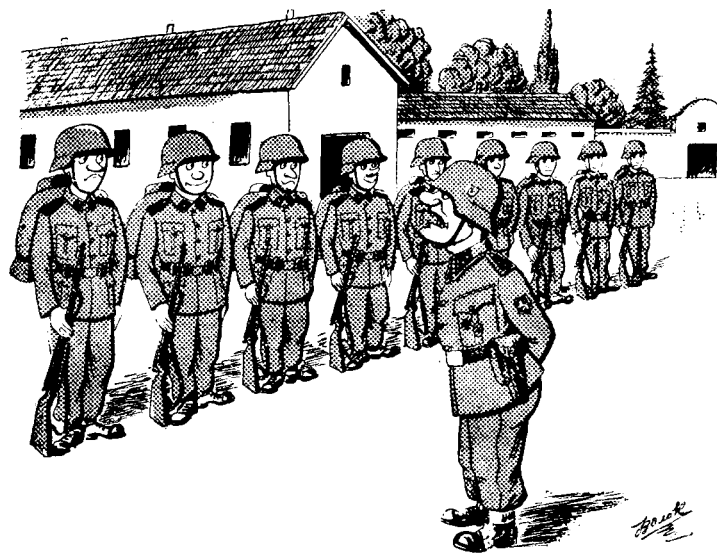
Найцікавіші години після збірки. Тут врешті знаємо, хто

ми і за що ми. І хто що зробив. І так Медвідь зібрався на відвагу і крізь дроти заговорив до італійця руками. Такі контакти з чужинцями дуже корисні для нашої національної справи.

Кравчинський знову, хильцем переліз за дроти і назбирав на полі дві кишені шпеничного зерна. В 3-ій сотні спекли їх на нафтовій лампі, і кажуть, що смачне.

Я переповів це Юзькові. З подразнення і нервів ніхто з нашої сотні не міг цього вечора заснути. Ранком рупив Юзько до своєї діри в дротах, але не міг її знайти. Було повно дір,

З ДИВІЗІЙНОГО ГУМОРУ

— Так, ви всі доказуєте, що ви чесні вояки, а я питаю: Хто вирав ланунок, що мені вчора прислала жінка?!

але Юзькової не було. Тоді він зрезигнував з неї, і вийшов іншою. За півгодини приніс пшеницю. Почали гризти.

— А, може б так, спекти її?

Я махнув рукою:

— Бідному сироті спечеться у животі!

29 червня 1945:

Перші карі за пшеницю. Дістали перші англійські шатра. Замало. Хто не дістав, кричав, що роздають за протекцією. Хто дістав, ходив з задертим носом, як німецький або англійський юберменш.

Приходять нові селенки. Скільки нас тепер, ніхто не знає, бо при збірках виходить щораз то інше число. Не допомогли і курси математики!..

Наша охорона — шкоти у спідницях. Давали нам черевки, бо ми були босі. Давали їсти, бо ми не мали.

30 червня 1945:

Страшна халена. Селепки побачили, як двоє німців несли своїм полоненим консерви. Напали на них. Гора селепків, а на споді німці. Надбігла сторожа, але шкоти закричали:

— Втікайте! Вони голодні!

А хтось, хто лежав на землі, каже мені:

— Чи ми люди?

— Або я знаю?

Той хтось, спершись на лікті, підвівся:

— Як ми самі не знаємо, то хто знає?

Я пішов собі. По дорозі думаю: Га! Це так, наприклад, якби шення запитали, хто він, а він не знав. Дивне!..

Нова напасть! Нібито хочуть карати голодних за крадіж тих кілька консерв.

Увечері стояв собі один із селепків. Сумний, нещасний, голодний. Глядить у землю і щось собі мимрить. А я дивлюся: іде генерал Крат, і до селепка:

— Хлопче, чуєш? Чому не козираєш?

А селепко стрепенувся, селепко галицький. Злякався, глянув — генерал. Якось станув на струнко.

— Та я не крав!

А в очах голод.

1 липня 1945:

Перша радісна вістка. Селепко Федчук продав черевки

італійцеві. Не вірили, зайшли до п'ятої сотні. Таки правда. Кожний бачив ще рано, що Федчук мав на ногах нові шкотські черевки. А тепер той же ж Федчук сидів собі на землі і витягнув босі ноги. Так це правда! Босі ноги і чорні!

І ще: Горейко був у селі. Продав накривало і з'їв вечерю. Лежав собі тепер, як герой.

— Італійці добрі люди! — сказав ситим голосом. Витягнув цигарку і закурив.

На наших очах!

Димок, запашний димок тягнувся над його головою. Селенки нахилилися над ним, вдихували дим носом, видихували ротами.

— Добрий тютюн!

— Добрий, італійський! — відповів Горейко і потягнув собі ще раз.

— На, масте! — подав недокурок позад себе.

Вилігуюся. На курс неграмотних сьогодні не піду. Над пшеницею заходить вечір. Десь збоку чути хор Гумініловича і оркестру. Читаю «Осу», яку видають у другому полку. Заїхало авто з музикою. З платівок. Шафа грав...

Там за полями, місто Белярія. Коли це все скінчиться?

— Хіба не будуть нас тримати в полоні місяцями?

— Певно, що ні. — відповідаю, — тепер інші часи!

Темпо життя і техніки!

Повіхнув. Немає пілі. Після наступів, бомб, фавстпатронів, літаків і танків — таке безділля!..

На курс високої математики записалися магістри; на курс для неграмотних — інженери. В гуртку ремісників самі студенти і судді.

І один суддя, зідхнувши, сказав мені:

— Прочуваю, що вже ніколи не буду суддею. Треба буде працювати.

2 липня 1945:

Одне шатро звється Києвом. Там замешкали західняки. Друге, трохи збоку, — Львів. Його мешканці це східняки. Іде торгівля. Продають, міняють...

Пішов до лікаря. Посумнів дуже. А він каже:

— Це ніяка недуга. Пошукай десь тут в таборі є Селепко Лавочка. Подивися на нього, усмієшся і зараз видужаєш!

— Не pomoже! — відповів я. — Я сам Селепко Лавочка!

З нудьги пішов на виклад астрономії. Хорунжий Мон-щібович казав:

— Зірки є такі рідкі явища у просторах, що вони насправді цілковите ніщо.

Я записую у своєму нотатнику.

Це не дає мені спокою: як можна назвати зірку «ніщо»? Хоч правда, є між нами хлопці з зірками і, буває, вони таки ніщо.

Казав ще:

— «Ніщо» вченим досі ще не вдалося створити, бо на це потрібно багато грошей!

Більше не буду цікавитися астрономією!..

3 липня 1945:

Табір закипів, заколихався. Страшна вістка. Приїхали москалі і пішли до англійської команди.

— Нас будуть видавати ..

— Як видали 40.000 козаків ..

Загуділо, загуділо:

— Не здамося!

Табір умовк. Пішов кругом шепіт:

— НКВД...

— Братимуть силою...

Із вечірньої збірки розходилися мовчки. В шатрах тихо радили...

4 липня 1945:

Ранком збірка за нумерами полків. Ждемо. Ідуть автами: англійці і москалі.

Наказ:

...Уряд Його Королівської Милости дозволив російській комісії... закликати до добровільного повороту...

— Добровільного! Ха-ха-ха! Це ми знаємо. Хіба чорт вдумав це слово!

7 липня 1945:

Рже знаємо: ця комісія прилетіла літаком з Москви.

Тихо. Нічого нема.

8 липня 1945:

У табір прийшли москалі з англійцями. Москалі: генерал Михайлов, лейтенант Тарасов і дві дівчини. Гарні — це

правда. Глинали на нас очима, мружили їх, облизували червоні губки. І казали стиха, повільно, обіцяючи:

— Приходьте, ми ждемо!..

Селепки витрещували очі на дівчат і мовчали.

9 липня 1945:

Знову москалі. Заглядають у наші кухні. Михайлов пробує наш обід. Сплюнув.

— Єто сун? Ну, да, англійки винуваті в том. Вам полагается жир і гавядина!

Нипав і випорив по шатрах. Дівчата облизували язиками губи й знову:

— Приходьте, ми ждемо...

10 липня 1945:

Михайлов ходить по сотнях.

— Хто у вас командує? — питає.

— Сотник такий-то.

— Не нравітся. Давай, ти будеш! — і типкає пальцем якогось селепка.

Селепко мовчить.

А Михайлов «давай» назначати сотенних і всяку іншу власть. І «давай» намовляти нас на «родіну».

— Вас ждуть батьки. Жінки. Буде добре!

— Батьківщина прощає.

— Вертайтесь!

Дівчата покочуються біля нас, моргають.

Пополудні прийшов Михайлов. — Ну, як? ну? — питає.

Я відповідаю: — Ну, ну!

Москалі несуть великий портрет Сталіна. Роздають лютючки. А Михайлов:

— Від сьогодні я перебираю табір. Матимете ще їсти й курити!

Дівчата, які прийшли з Михайловом, підморгують до нас.

— А потім всі на «родіну»! — каже далі советчик.

Пополудні селепки у лавах, а Михайлов своє:

— Товарищі, ну?

— Ну, хто?

Стоїть мовчазний мур. І враз не стерпіли. Страшний свист, крики, і:

— Геть від нас!

— Московська наволоч!

— Чого ждемо? Роздерти їх, потоптати!!!

— Пішли геть, сукинйяси!

Дівчата перестали до нас моргати, Михайлов сховався за дівчат, Тарасов зблід. Селепки рушили, почали натискати. До брами.

Москалі назадгузь, і бігом до авт. Одинадцять тисяч селєпків біля брами.

Вечір. В таборі трублять поготівля, тривогу. Ніхто не йде спати.

Нікого не впускаємо в табір. Нікого!

І враз загули англійські танки. Цівки скорострелів на нас. Так стоїмо проти себе: Маса селєпків голіруч, а проти нас панцері з дулами спрямованими на табір.

Година, дві, три. Обидві сторони грізно мовчать.

Ідуть!

Не знати хто, ціла колона авт.

Вискакує двісті Ем-Пі і англійський генерал. Ем-Пі стали в лінію, генерал підходить під дротяну браму і дивиться на нас.

Дивиться, дивиться...

Дивиться якраз на мене. А я на нього.

Обернувся, щось сказав до своїх Ем-Пі, і вони від'їхали.

Стоїть сам-саміський. Дивиться на нас, а ми на нього.

— А мене впустите?

— Так! — заgrimіло.

Генерал підступив ближче, селєпки відкрили браму, стали у два ряди, на струнко.

Походжував з-годину по таборі. Говорив з ким там, а як відходив, глянув на нас:

— Не тривожтеся! Ніхто, чуєте, ніхто не видасть вас насильно.

12 липня 1945:

Москалі поставили шатро около 100 метрів від табору і кличуть поодинокі. Прийшла черга на мене.

— Как твоя фамілія? — питає Михайлов.

— Не знаю, — кажу, — вся на Сибірі.

Почувши це Тарасов, почав лагідно:

— Вертайся, дістанеш цигарки!

— Не курю, — кажу.

Тарасов знову і це, і те. Англієць, що стоїть збоку, потакує киває головою.

— Ні!

Знову те саме.

— То як?

— Ніяк.

— Ні?

— Ні!

Грозив п'ястками, англієць потакував.

В таборі поширилась вістка, що деякі таки дали себе намовити. Тих зголошених забрали від нас, а пополудні привезли їх знову в табір, вже на вантажних автах. Сиділи з цигарками в зубах. Возять їх поміж наших шатра, а вони нам видають пачки сухарів і цигарки.

З табору виїхали порожні авта. Ті, «зголошені», поскакали з авт і зникли між шатрами.

14 липня 1945:

Є нова авантюра. Хотять забрати нам старшин. Мовляв, вони винні.

Приїхали англійські вантажні авта по старшин. А селєпки, як один до брами. Біг цілий табір, бігло військо:

— Не дамо старшин!

— Трупом ляжемо, а не дамо!

Знову дула панцерних гармат і скорострелів проти нас.

— Не дамо!

І знову англійський генерал із старшинами. Говорили з-три години. За той час на брамі селєпки прибили дошку:

МОСКАЛЯМ ВСТУП ЗАБОРОНЕНИЙ

Генерал дав слово чести, що старшини ідуть тільки до іншого табору, і що вернуться за 3-4 тижні.

Слово чести! Вояцьке слово!

Тоді селєпки зробили шпалір до брами.

Йшли наші боеві старшини, худі небожата, зо своєю мізерією у бротбойтлях, але йшли випростовані. І враз гукнула дісна:

Хто живий, хто живий,

В ряд ставай, в ряд ставай,

Визволяти, визволяти рідний край!

І що тут казати! Йшли старшини наче на струнко, а селення плакала, ревіла, і я признаюся, плакав-хлипав, — що правда, то правда.

А коли від'їжджали, тоді крик:

— Прощайте!

— Ми з вами!

— Ждемо!

І довго гляділи за ними з-поза дротів селенки дивізійні, герої національні.

З ДИВІЗІЙНОГО ГУМОРУ

— Селепну, ти що, здурів? А де ж кріс, що ти прийшов на збірку з вилами?

— Пане чотовий, ви знаєте, що цей ночі ми спали в столі, і я заховав свій кріс у соломі. щоб ворог його не вкрав. І сьогодні ранком не міг я його віднайти, а на вправи адже мушу з чимось вийти.

Гриць Мотика

П Р О Л И С И Н У

За винятком може тещі, найбільше насміхів у світі збирав і збирає лисий, і на його блискуче-голу голову протягом довгих століть сипалися притинки, дотинки, «віци», анекдоти і всілякі «кавали». Бувало, що милосердні лікарі героїчно і з посвятою кидалися на рятунок зникаючого волоса, і шукали засобів та рецептів, але досі нічого не знайшли, як не знайшли нічого всі їхні попередники через довгі століття. Хоч рецептів і приписів на поріст волосся є незчисленна скількість, то всі вони мають одне спільне — не помагають. Отже, для всіх, хто легко і скоро хоче стати багатим, отвирасться поле до попису — винайти засіб на поріст волосся. Є виравді один засіб, що приходить лисим до помочі і покриває їхні голови буйними чупринами, а саме перука, і все так довго є в порядку, як довго ніхто тої перуки не зауважить. Бо від'ємною сторінкою перуки є те, що тяжко допасувати шкіру до шкіри.

Перуки є славні і мають свою історію, і найбільшу славу добули вони на дворі французьких королів. Перуки тоді були пудровані, ондульовані і парфумовані, і в них вилігувалися цілі армії відомих нам звіряток, які блудними лицарями блукали по одежі, а коли дуже докучали, то проганяли їх золотими шкрябальцями. Перуки перейшли і до нашої історії, й їх ще тепер уживають артисти та співаки для відмолодження. Тому панни повинні уважати і, вибираючи старшого каваліра з буйною чуприною, хай поторгають його добре за чуприну, щоб переконатися, чи це не перука.

Хоч наука в загальному не дописала у спробах покрити лисі голови буйними чупринами, то спромоглася на сенсаційні факти відбудувати у всіх лисих їхнє розторощене «я». Перше, що потішить усіх лисих, вже доказаний факт, що між ве-

личиною мозку і кількістю волосся на голові існує деяке відношення пропорційності. Мозок і чашка ростуть, з їхнім побільшанням шкіра мусить розтягатися, щоб їх покрити. Розтягання шкіри частково припинює доплив крові і невідживлюваний волос випадає. Через те, як каже син Миколи, тато стає на голові босий. Друге — у мужчин, особливо тих із великими мозками, під шкірою постійно зменшується товщ і волос, не маючи на чому вилігуватися, йде на мандрівку. Жінки не лисіють, бо вони звичайно добре вистелені товцем і волос м'яко сидить собі на голові. До того жінки мають менші голови, і їхні мозки не побільшуються. Третє — мужеські гормони спричинюють лисину, отже лиса голова — це доказ мужеськості. Тому хваліться і показуйте її, замість ховати її під капелюхом.

І ще є одна причина лисіння, а саме всі ті, хто грає на дутих струментах, як саксофон, кларнет, всякі трубки і свисталки, скоро лисіють. Причиною того є факт, що фізичне напруження від дуття в інструмент впливає від'ємно на обіг крові і зменшує кровне відживлення для волосових цибульок. Тому перестаньте свистати і дутися! І потіштеся, полисіють не ті, хто під дудку танцює, лише ті, хто на дудку грає.

Всупереч тим потішаючим доказам, кожний лисий задрю споглядає на чуже волосся і шукає способів та засобів на поріст волосся. Розказував мені Микола, як то він хотів затримати процес лисіння і пішов до знайомого фриз'єра на пораду. Фриз'єр покивав головою і продав йому чимало мастил та оліїв з порадою, як їх вживати, і запевнив стовідсотковий успіх. Микола, згідно з інструкціями, мастив тим усім голову, аж Параска вигнала його з хати, щоб вивонявся надворі. А волосся далі випадало. Тоді Микола вичитав про існування відповідного закладу і пішов туди на пробу. Прийняли його як графа, посадили на стілець і чоловіга в білому з чуприною, як у бунмена або в папуаса, вичитав Миколі довгу повчальну лекцію. Під час цієї лекції Микола смачно спав, хоч від часу до часу штурхан лектора будив його. Відтак лектор висвітлював усякі образи із голими, півголими та оброслими чашками, і тоді Микола добре виспався. Після того треба було заплатити, тоді Микола розбудився. А потім було лікування. Дві хвилини під соняшною лампою, відтак був масаж чашки, під час якого Миколі здавалося, що вірнуть йому голову. Але він

не протестував, бо масувала його досить гарна жінка. По масажу намастили його голову якоюсь грязюкою і знову посадили під соняшну лампу, щоб та грязюка присохла. Опісля прийшла чорна і масажем почала вичаровувати чорне волосся. Вкінці електричний вібратор гуляв по його голові і нашумів її так, як часті Парасчині науки. Додому продали йому плящинки і щітку; були там всякі шампони і брилантини на вичаровування волосся. Інструкції вправді говорили, що все те є секретною формулою, але Микола тому не вірив і не боровив, коли вся його фамілія зуживала його ліки. На диво волосся налякалось усіх тих ліків і почало відростати, і через шість місяців ходження на масажі у Миколи відродилась чуприна. Та з чуприною причепилася нова біда до його голови, бо завжди під час домашньої дискусії Параска мала за що його торгати. Щоб того позбутися, Микола перестав дбати про своє волосся, і стає голим, як коліно. А коли переходить попри фриз'єра, завжди низенько йому кланяється.

Одного разу здивована Параска спитала його, за що він так шанує того фриз'єра. Микола лише хитро посміхнувся:

— Я його взагалі не шаную, навпаки, я скидаю перед ним капелюх, щоб пограти йому на нервах. Він обманув мене всіма «мастигами» на поріст волосся і я тепер нарочно показую йому свою лисину, бо це єдина моя пімста!

ВІРОДОСТОЙНЕ СПРОСТОВАННЯ

— Я чув, що ви заприязнені з донькою старого радника.
— Це неправда! Я з нею одружений.

НІ, ЦЕ МОЯ ПОМИЛКА!

На пляжі вигрівається молодий чоловік, а кілька кроків від нього — молода жінка. Розмовляють, як принагідні знайомі. Нараз пані побачила, що в їхньому напрямку йде якась жінка у старомодному костюмі та зі злою міною.

— Не знаєте, хто ця стара баба? — питає пані.

— Це — моя дружина, — відповів пан.

— Вибачте, я помилилась! — оправдуючись, сказала молода жінка.

— Ні, це я помилюся! — відповів пан.

ПОЗА МЕЖАМИ СЮРРЕАЛІЗМУ...

Над африканською джунглюю розбився літак, і з нього врятувався один пасажир — скрипаль. З літака врятував він теж і свою улюблену скрипку.

Продираючись у невідомому йому напрямку, зауважив раптом, що в недалекій близькості від нього сидять зачасно кількох левів. Перестрашений скрипаль побачив, ще вже замітно спасатися втечею, і подумав про свого старенького учителя, який твердив, що дикі звірі завжди з увагою слухають гру на музичному струменті.

Він з удаваним спокоєм вийняв скрипку і почав грати. Мельодії, що попливали в повітрі, знерухомили диких звірів, що, присівши в кількадеметровій віддалі, з зацікавленням слухали нечуваних звуків.

Раптом з гуші висунув голову великий, старий львище. Він з отвореною пащею кинувся на скрипаль і пошматував його.

Один з левів, що слухали гру скрипальця, каже другому: — Що наробив отой старий і глухий лев. Попсував нам такий гарний концерт!

ДОБРИЙ ЗІР...

Дві пані сидять на лавці в славнім Юніон Парку в Нью-Йорку, і нараз почули гук літака. Одна з них подивилась вгору й каже:

— О, знову летить та аеропляна!

— Пані, — каже на те друга, — не та аеропляна, а той аероплян!

— О, то ви маєте досконалий зір, що на таку віддаль так добре бачите!

СССР БЕЗ МАСКИ

Канадійський журналіст, вернувшись з подорожі по ССРСР, написав у репортажу таке:

»Советська держава має тепер біля 220 мільйонів мешканців. З цього одна четвертина це МВД, друга четвертина це діти і шкільна молодь, третя четвертина це військо, а четвертої нема, бо сидить у концтаборах«.

— І ще прошу написати йому, що коли б моєю секретарною був секретар, я сказав би йому те, на що він своїм нахабством заслуговує!

СПЛІТКА

Хтось пустив мені на сором сплітки,
Що я, ніби ходжу до сусідки.
Сплітка пішла поміж люди швидко —
Бідна ж моя, невинна сусідко!

Що ж робити? Я зібрався швидко
Та й побіг до неї. — Гей, сусідко!
Чи ти чула оту грішну сплітку,
Що пішла між люди дуже швидко?

Стали раду радить, я й сусідка.
Рада була добра, влучна, швидка:
Нехай буде правда, а не сплітка,
Що з сусідом злигалась сусідка.

Панько Незабудько

З АМЕРИКАНСЬКІЙ ШКОЛИ

— Що можеш сказати про Китай? — питає учитель на годині географії.

— Це залежить, містере, чи ви симпатизуєте з Чіян-Кай-шеком, чи з Мао-Тсе Тунгом.

●●

МОРАЛЬ З ПОЗА ЗАЛІЗНОЇ ЗАВІСИ

У Варшаві висвітлюють американський любовний фільм. Біля кіна стоїть дві дівчини й оглядають афіш, на якому написано, що фільм дозволений від 18-го року життя.

Одна з дівчат каже до другої:

— Журнися, що тебе не впускають?

— Ні. — відповідає друга, — я і так не пішла би, бо не маю з ким лишити дитину..

Микола Понеділок

ОСЛЯ ТА СЛОНИК

Всі мешканці багатоповерхового будинку знали, що родина Буряків живе в мирі-злагоді.

Кожного буденного дня, як містер Буряк ішов до праці, місис перехилялася через поріг, цілувала його у підборіддя чи вище кирпатого носа і неодмінно щось радила.

— Бережися, Бил!

— На праці не спішися. Праці кінця немає, а здоров'я погібає.

— Як форман погейкує, Бил, не зважай. Кинь йому жмут нищівного погляду. Кинь і зберігай далі енергію.

Місис теща також напучення любила. Частенько викрикувала крізь прочинені двері свої побажання:

— Бил, голубчику, йтимеш із праці купи нову повість «Вовгулак-жінка». Іще щось романтичного.

— Бил, золотце. Не забудь же про кіно. Глянь, ану ж іде яка трагедія на нашій вулиці. Може підемо ввечорі та трохи посміємося. Окей.

— Бил, не зважай...

— Бил, обов'язково пригадай...

Кажу ж, була в сім'ї любов. І згода...

У неділю вранці щаслива родина вислухувала українську Службу Божу.

Вдома вислухувала. По радіо. (А радіо велике, просто тобі шафа з чотирьма голосниками. Грає голосно. Так, що не треба й з ліжок зіскакувати — чути по всіх кімнатах).

Отже так перед дванадцятю Буряки йшли до церкви. Вірніше, під церкву. Щоб там зустріти приятелів та з ними вволю

поготорити. Про все, а особливо про міжнародні справи.

Виходили з хати і приходили під церкву шнурочком: старшина попереду, а дріб'язок у хвості. Місис теща йшла перша, за нею містер Буряк з жінчиною торбинкою, а вже вкінці дружина з двома буряченятками.

Точнісінько таким родинним шнурочком прийшли вони і сьогоднішньої неділі.

Ще навіть не встигли як слід отаборитися на своєму сталому місці, як до них поспішив на гутірку містер Ключик.

— Доброго пів полудня, кохане панство. Чи читали сьогодні газету? Бачите, що діється?! Бачите?

— Аякже. Читали. Ой, діється... Я ледве не зомліла на каналі... Так розчиталася та рознервувалася, — підхопила місис теща. — Де ж бо не видано, щоб сліпий ограбував банк і втік з-перед носа поліції.

— Який сліпий. В нього на очах була лише декорація сліпого, а бачив він за трьох злодіїв, — роз'яснював справу Ключик. — Але це новинка з російської газети, а я веду мову про польський щоденник...

— А-а, — перебив містер Буряк, — то ви, мабуть, про ту жінку, що спалила себе вщент на вогні.

— Так, — зрадів Ключик, — вгадали. Спалила і навіть тестаменту путнього, варіятка, не залишила. Цікаво, як же вона себе підпалювала. Дровиняку не так легко запалити, а це ж жива людина. Та ще, певно, з нервами...

Вмішалася місис Буряк.

— А може вона, — каже, — електрику через себе пустила, а потім сірником розвела вогонь під ногами. Щоб себе, нарешті, доконати.

Після детального обговорення всіх вбивств і самоубивств, як будь-хто міг собі пригадати, наші знайомі перескочили до наступних виборів.

— То будемо вибирати президента, — почав Ключик.

— Та я вже вибрав президента на свою голову. У хаті не всиджу від бурчання, — пожартував Буряк, підсміхаючись до дружини. — Не так, старенька?

— Не мудруй, — нелюб'язно відгукнулася «старенька», — бо це смішно. Тебе питають серйозно, чи будеш вибирати голову держави. А ти бородасту анекдоту межи очі пускаєш. Кажи по-простому, що будеш.

— Ну, буду.

— А за кого ж ви будете? — безцеремонно вчепився Ключик. — Кого ви думаєте підтримувати? Хто по-вашому, краший президентом буде: Адлай чи Двай?

— Адлай чи Двай?! — здивувався голова Бурякової родини. — Та все наше сімейство: я, дружина і моя теща підтримуємо лише республікана. Ми — проти Адлая. Ми — за Двая...

— Чекай, чекай но, що ти розкудкудакався, — встряє місис Буряк, зробивши страшні, мов у Голлівуді, очі, — яка це твоя дружина піддержує республікана? Принаймні, не я. Можливо, ти маєш ще в додаток, на боці, якусь жінку, що згодилася по-твоему голосувати. Тоді вже вибачай...

— Серденько, — шепнув подрузі містер Буряк, — не брикайся хоча при людях. Не показуй, що ти завжди воюєш з рідним чоловіком... Не показуй, що ти не вмієш тримати консолідації з ріднею.

Місис нервово вихопила свою торбинку з рук чоловіка (а він же тримав цупко!) — і це був найпевніший доказ, що справа погіршилася.

— Не вичитуй. Маю твоєї моралі більше, ніж досить. По самі вуха. Це раз. А по-друге, — я демократка. Зроду-віку. І люблю Адлая, а не Двая. І голосую, і крокую з демократами.

— Крокую, — перекривив тихенько чоловік. — Ти ж не крокуєш, а шкандибаєш.

— А ти ногами, мов рогачиками, шкутильгаєш.

Поки чоловік-дружина тихцем сварилися, Ключик зайнявся тещею.

— А кого ж ви думаєте піддержувати? — лисицею звернувся містер Ключик до місис тещі.

— Кого, питаєте? Ще не вирішила твердо. Чекаю, хто з двох кандидатів ліпше присниться — тому і подарую голос.

— Кажу вам, — вчепився Ключик, — забудьте зовсім за Адлая. Голосуйте лише за Двая. То людина — на всі руки майстер. Генерал. Відважний леопард! Він і комуністів в Америці порозганяє, і Советів твердим словом та кулаком трохи полякає. А Адлай же невійськове зілля. Розманіжений цивільний ітач. І соромливий, мов той юнак перед першим причастям. Та ще і лисий. Та ще й без дружини. А мужчина без жінки, що авто без мотора — інвалід в квадраті.

От тут і розгорівся словесний бій. Місис Буряк кинула чоловіка і стала перед Ключиком, мов хмара темна, грізна:

— То Адлай лисий?

— Так.

— А гляньте на свою маківку. Там тридцять волосин — та й ті руді і випадають.

— Жінко! — пробує втихомирювати містер Буряк. — Ти ж біля церкви. Не кричи так. Гріх.

— Ніякого гріха нема. Я вже помолилася крізь радіо і можу, як захочу, говорити.

І знову приступає до Ключика. Та ще сильніше, ще голосніше:

— І кажете, що Адлай інвалід в квадраті.

— В квадраті.

— А ви хто, з дозволу сказати. Та ж ви руїна, а другому ваді числяете. Та ви ж усім лікарям пооббивали всі пороги. То з серцем, то з головою, то з іншим яким нещастям. А на демократа пальцями кидаєте. Та демократ Адлай буде президентом першого гатунку. Він і робітника пожаліє, і Москві міцне слово зготує, і комуністів профільтрує. Ось хто такий Адлай. А хто ваш Двай? Який він? Не лисий. В нього ж не голова, а білесенька тарілка! І не збудиться своїй звички генеральської. Що не скаже — то суцільний наказ.

Тепер урвався терпець рідному чоловікові:

— Ти, жінко, так розумієшся в політиці, як я в китайській грамоті. Чого ж причепилася до республікана?

— Лише тому, — відсікла місис Буряк, — що ваш республіканець Двай військовий. А я, крім Наполеона та генерала Шандрука, ніяким полководцям не симпатизую.

— Не так голосно. Тихіше. Май совість, жінко.

— А сам горлаєш.

— Ну.

— Не нукай, я не коняка.

— Прошу.

— Ну гаразд. Умовкни. Я докінчу з тобою вдома.

О другій годині дня родинний шнуручок потягнувся до дому.

Попереду мовчазна, мов єгипетська мумія, місис теща... За нею спантеличений містер Буряк без жінчиної торбинки... І в хвості рознервована дружина з буряченятами. Старшень-

ке з дітей несло через плече мамину торбинку й від цього тягару раз-по-раз пхивькало. Ніхто нікому ні словечка! Ані гу-гу одне до одного! Так ніби родина верталася із цвинтаря, а не з недільної прогулянки.

Лише аж вдома, від обіду й до пізньої вечері, місис Буряк докінчувала перервану на вулиці, поблизу церкви, передвборчу промову...

Наступного дня, коли Бил ішов до праці, місис Буряк якось забулася перехилитися через поріг та доторкнутися чола чи кирпатового носа чоловіка. Місис теща також для себе зробила вийняток — і не давала припоручень зятеві.

І так впродовж цілого тижня.

Все було ніби спокійне, але напружене... Всі ходили, мов наїжачені один до одного.

Справжній рух почався лише тоді, коли одного разу Бил прийшов із праці... Отож, прийшов... Пройшовся маршовим кроком через вітальню й поклав на столик два пакуночки. Теща негайно зиркнула на місис Буряк, мовляв, дивись, починають-ся якісь несподіванки.

Місис Буряк у відповідь хитнула головою і підморгнула, мов би казала: «А як він з тими пакуночками гордо покрукував, мов на демонстрації чи на параді!»

Буряченята обступили пакуночки й заплескали від радості.

— Цукерки!

— Морозиво!

— Наган, що водою скрізь стріляє!

Чоловік розгорнув — і всі, дружина, теща, буряченята ойкнули. Алюмінієвий слоник та шовкова кохтина!

— Якраз діти вгадали! — не втерпіла дружина. — Він зроду-віку цукерків не купує. Хіба йому на думці рідні діти? Він закохався в джунглях. Дивіться, слона притарбанив.

Чоловік мовчав і дружина вирішила просто таки його, безпосередньо, запитати:

— Навіщо слонів стягаєш до хати? У нас же, здається, не зоопарк?

— Ні, жіночко, не зоопарк. А слон, відзнака республіканців, стоятиме на моєму столику. Є заперечення?

— Які там заперечення. Можеш собі ставити не лише ме-

талевих звірів. Постав, якщо дістанеш, слона живого із отаким-ось хоботом! І він тобі тим хоботом, замість дружини, ввечерю подаватиме.

— А що кохтину. — звернувся чоловік до тещі, цілковито пропустивши повз вуха жінчині зауваження, — купив для вас я, мамо.

Місис теща вже збиралася найприємніше посміхнутися, та вгледівши дочку, лише кисло-прекисло витиснула «дякую»

— То вже надумалися, мамо, за кого будете голосувати? — бупітмо, між іншим, запитав Буряк.

— Та я вже ладна і за Двая... Коли я люблю Адлая... Двай із дружиною, а Адлай один, мов палець. А йому ж також належить певна частка жіночої уваги. Справді, не знаю.

Місис Буряк вискочила з хати.

Повернулася десь аж за годину. І теж з двома пакунками. Бронзове ося та креденинова суконка!

Дружина нетерпляче чекала запитань чоловіка. Та мусить же він, врешті, запитати, навіщо те ося і та суконка. І тільки то він запитав, вона йому, мов з книги, відчитав.

Але чоловік, мов би на зло, мовчав.

— Мамо, — примушена місис Буряк таки почати без запитань. — ослик — не відзнака демократів. А цю суконку для вас спеціально відшукала. Коштовна річ. Не то що якась там дріб'язкова кохта, що їй ціна три центи у базарний день.

Віддихалася...

— То за кого ж, мамо, ви вирішили остаточно голосувати?

— Та треба б, дочко, за демократів, коли б республіканів мені не жаль. Адлай пивільний, а Двай завжди у війську, між хлопцями був. То хай хоча тепер, на старість, йому дрібка жіночої ласкавості всміхнеться.

— Мамо, без викриту: Адлай чи Двай?

— Дочко, не знає. Туди й сюди. Щось посередині.

— Як це туди й сюди?! Виходить, мамо, ви зовсім без хребта?..

— З хребтом я, дочко. Але хребет згинається то в пей, то в інший бік...

Як наступили сутінки, в хаті занувала цілковита тиша.

Мовчало радіо...

Не світилася і телевізія...

Замкнувся й патефон...

Лише у вітальні, в напівтьмі, на протилежних столиках вороже поблизкували один на одного алюмінієвий слоник та бронзове ося.

Згодом у тихому царстві прешпаруділи кроки місис тещі. Вона ввійшла до кімнати подружжя Буряків.

— Слухайте, діти. Я довго міркувала над цією виборчою політикою. І вирішила. Давайте тим разом поставмо у президенти обидвох — Адлая і Двая. Два роки кермує демократ Адлай, а два — республіканець Двай. По чотирьох роках зроблять один одному контролю, вилають один одного пристойними словами і матимуть обоє задоволення. І нам в сімейному житті полегчення...

Наступного ранку сусіди знову почули у коридорі вигуки: — Бережися, Бил! — і поцілунок на кирпатий ніс.

— Не спішися. Як форман погейкуе...

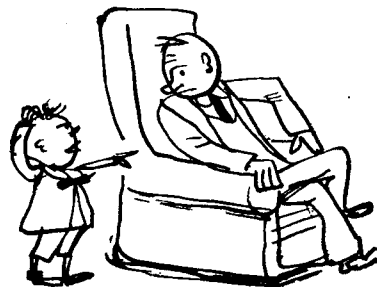
— Бил, голубчику. Не забудь панчохи з подвійною п'яткою. І кіно, може трагедію...

З кімнати кричало радіо, співала телевізія і плакав на весь голос патефон.

Видко було, що родина дійшла згоди. Але як саме — довідатися тяжко.

Одне лиш ясно: у вітальні, на одному столику, одне поруч одного, стояли слоник та ося. А обабіч відзнак двох партій, в новеньких вазах, «росли» білі паперові рожі...

.....

— Тату, що це таке «центавр»?

— Це була мітологічна істота: пів-людина, пів-кінь.

— А де він спав — у ліжку, чи в стайні?

ДУХОВІ РЕВОЛЮЦІОНЕРА!

Вічний революціонер —
Дух, що тіло рвав до бою,
Гонив-шибав скрізь собою,
Він живе, він ще не вмер...
Може трохи поколовся,
Може в дечім розійшовся,
Телевізор... гайвей... «нара»...
Трохи праця... трохи бара...
Трохи інше ремесло...
Мов над гріб його звело.

Він не вмер... він ще живе!
Хоч колись так дуже рвався
За Вкраїну розпинався,
Сів тепер й ні бе-ні-ме!
Словом сильним, мов трубою,
Мільйони звав до бою,
Взивав всіх колись з довкілля,
А тепер пішов в запілля,
Сів ото й моменту жде,
Доки мент той не прийде.

Чи прийде такий ще день?
І де в світі така сила,
Щоб із сну його збудила,
Щоб впекла, мов той вогень???
Чи уступить п'їтми поля
Дух, наука, думка, воля.
Чи скує його мамона
Із усяких кол демона,
Чи піде все в прах і пил
Встоятись не буде сил???

Дух, що тіло рвав до бою
Не дає мені спокою!!!

(«Чест. Лис Микита», ч. 2/18)

— Перейдіться, сестро, побіч ліжка ч. 47. Цей хворий
потребує трохи снаги до життя.

ЦЕ ЙОГО ПЕРЕКОНАЛО...

Молодий оперний співак закохався в дочку відомого лікаря. І хоч пощастило йому здобути її серце, але її батько ніяк не хотів погодитися на подружжя.

— Кожен артист — це Дон-Жуан, — твердив уперто старий лікар. — А за Дон-Жуана я дочки своєї не віддам.

Одного разу вибрався батько з дочкою до театру. Ставили оперу Моцарта «Дон-Жуан», а титулову партію співав якраз згаданий співак, що залюбився в молоду дочку лікаря. На другий день співак одержав такого листа:

«Шановний пане! Погоджуюся на подружжя моєї дочки з вами, бо під час учорашньої вистави в театрі я особисто переконався, що з вас ніякий Дон-Жуан».

НОВІ ПРИПОВІДКИ

»Була б Ганна панна — коли б не п'ятеро дітей«.

»Дай дитині волю — поб'є горнята«.

»Громада по сорочці — бідному нитка«.

»З малої хмари — велике болото«.

»Хто рано встає — терпить на безсонність«.

ПРОБЛЕМА ДЛЯ УЧЕНИКІВ

Учителька: — Коли у нас ніч, то в Європі день. Яка виходить з цього проблема?

Учень: — Що не варто женитися з європейками!

ДОБРА ПОРАДА

Підприємливий власник крамниці з рибальським приладдям, щоб звернути увагу прохожих, вивісив з першого поверху свого будинку великих розмірів вудку, а на гачок причепив бляшану рибу. Одної ночі переходив п'яний і закріпив рибу. Думав, думав, і почав урешті кликати власника. На поверсі відчинилося вікно і виглянув заспаний купець.

— Псс! — зашепотів п'яний. — Зійдіть тихенько, як тільки можна, вниз. Важлива справа!

Зацікавлений купець зійшов так тихенько, що крім клацання звбамми з холоду, нічого не було чути.

— Ну, в чому діло?

— Ось, — сказав п'яний, — зловилася риба, тягніть скоренько вудку!

Панько Незабудько

БІДА З ТЕЛЕФОНОМ

Оце вчора заїхав до мене мій приятель Валентин. Ще з авта не зліз, а я вже закріпив, що з ним щось не в порядку, бо не міг запаркувати свою «кару». Кілька разів давав газ то вперед, то назад, що ніколи раніше цього не траплялось, бо шофер з нього добрий і «кару» запаркує вам, закривши очі. Сьогодні з ним щось не те... Зразу й видно, що душа в нього не на місці. Вилізши з авта, нервово закрив двері та непевним ходом попрямував у напрямку моєї хати. Я вийшов йому назустріч. Зразу і закріпив я, що лице у нього має інший колір ніж звичайно, і є буряково-синє, що звичайно трапляється людям, що їм увірвався терпечень. До цього ж було воно ще й подряпане.

— Гелов! Здоров Валя! Як маєшся?

— Гай! Здоров! По-старому, — відповів якимсь непевним голосом.

Зайшли в хату. Я витягнув з холодильні дві пляшки пива. Потім закурили. Пробую завести розмову — не клеїться.

— Що з тобою, Валя? Ти якийсь як не свій?

— Нічого... Вчора посварився з жінкою... На поліції почував... Буду брати розвід.

— Як не так?! Розвід? Через що?

— Ось слухай: (Тут Валя якось не по-своєму затягнувся їдким димом з «кемеля»). Оце вчора ввечорі приїхав я з праці, повечеряв та й пішов спати. Знаєш сам, як людина почуввається після восьми годин лазні у фабриці алюмінію... Годі випростати перемучене тіло. Тільки що задрімнувся, аж тут нараз задрікотав телефон. Я, очевидно, вже не сплю. Сон зразу мов хто рукою відняв... Жінка поспішно взяла слухавку. Видно, котрась з її товаришок дзвонить до неї, бо зразу ж дружина сіла в фотель. З руху її я побачив, що справа затягнеться не менше як годину.

Чую, як дружина говорить:

— Гелов! Що нового коло тебе, Вера?

Слухає і потім знову каже:

— О, Богу дякувати! Ноттінг! «Філ» в усіх «файн».

І знову хвилинка мовчанки, а потім:

— Що? Та придуркувата Гапка? А щоб вона скисла... Як так? Хто ж це бачив?.. Коні будуть сміятися!.. Ха-ха-ха!

Пішло, брате. Година з півтора говорили щось про цю придуркувату Гапку. Далі перейшли на «парті», що його влаштувала «найт-скул». Цілу годину тільки було «хі-хі», «ха-ха», «ой-йо-йой» та «а-я-йя». Сон геть покинув мене. Його місце опанувала злість. Але терплю...

Після «парті» прийшла тема про весілля якоїсь міс з американцем. А згодом: про розвід панства Коптюхів, про забаву в Народньому Домі, про автову катастрофу, з якої ціло вийшов «файн-бой» Андрій Грушка, кавалер, що крутить кожній жінці «юра», і т. д.

Брате мій! Кажу тобі щирю правду: Я терпів до першої години ночі. Нарешті, коли вже черга прийшла на найновіші модні капелюхи, я не витримав. Зірвався з ліжка, вихопив з її рук слухавку та кинув об землю. А жінка як кинеться до мене, кажу тобі, як тигриця. Геть лице мені попаралала. Та ще й поліцію викликала. А поліція знаєш, прийшли, забрали мене прямо з ліжка, і решту ночі я перемучився, брате, на холодному цементі. Підсумувавши це все разом, я рішив внести справу про розлуку, щоб хоч спокійно виспатись після цілоденної праці...

Цілу днину ходив я наче не свій. Жаль мені було Валі.

Увечері, після вечері, я пішов спати. Ще не заснув як слід, аж тут нараз: дррр! дрррр!!! — телефон.

Жінка скоренько та за слухавку.

— А, то ти, Маруся? Гай! Як живеться?

— Стогнав пілий вечір. Тепер пішов до ліжка. Крапце — менше мороки...

— О, так!..

— За кого ти? Може за ту дурну Гапку?..

— Ти чула? Валя розвід бере...

— Ага!

Почалось...

Десь біля одинадцятої сон таки взяв верх, і я заснув.

Снилось що погане — не пригадую.

Пробудився. Глянув на годинник — друга ночі. З «лівінгеруму» чути було голос і хіхотання.

Це, мабуть, жіночка знову з кимось говорить.

Я встав з ліжка.

— Ей, Гандзю, — кажу, — йди спати. Що ти о другій ночі встаєш до телефону?

— Я ще не спала, але розмовляю от трохи з Марусею.

Я зацікавився дива й досади.

— Як це так, дорогенька? П'ять годин тому ти почала свою розмову з Марусею, і все ще говориш?

— А тобі що, може не подобається? Йди ото та лежи колодою. Не перебивай!

Не пішов я, а побіг. Ліг у ліжко та ще й вати наложив у вуха.

І так лежучи, думав:

— Невже ж прийдеться і мені брати розвід?

Біда з телефоном...

— Я нерадо розказую сплітки, але що ж з ними зробити?

ПРОФЕСОР — БЕЗ ЗМІН

Готелева дівчина стукає вночі до дверей професора.

— Пане професоре, вставайте скоро, на третьому поверсі вогонь!

— То що з того? — каже спокійно професор. — Я ж на четвертому поверсі!

СУЧАСНА АМЕРИКАНСЬКА ШКОЛА

Учитель: — Як називаються основники Риму?

Учень: — Реомір і Цельзій.

Учитель: — Дурниці плетеш! Подумай трішки... Ром... Ром... Ну?

Учень: — Ромео і Юлія.

АСТРОНОМІЧНА НОВИНА

Як подає агенство «Юнайтед Пресс», американський вчений астроном Всезнайсон на запитання одного кореспондента про нові астрономічні дослідження відповів:

«Кільканадцять років тому я зауважив серед інших плянет незнану тоді ще плянету «Большая», яка деякий час рухалася орбітою Маркса. Страхітлива ця плянета останнім часом досить близько наблизилася до нас і загрожує нашому існуванню. В наслідок цього в космосі стався судорожний рух.

Близькість плянети «Большая» дала змогу її ліпше дослідити. Після довголітньої мові наукової праці стверджено, що та страхітлива плянета змінила кліматичні умовини таких плянет, як Україна, Фумунія та інших. Там тепер в дуже багато чорних хмар, буревій, громовиць і ніколи немає сонця. Крім цього на плянеті Україна відбулася зміна дня і ночі. Коли раніше життя шуміло вдень, а вночі засинало, то тепер навпаки. — життя починається тоді, як приходить ніч. Навіть землю орють і сіють вночі до місяця, а вдень люди та худоба криються по лісах і сховищах, чекаючи ночі.

Плянета «Большая» вже давно не йде по небозводі, як колись, шляхом Маркса, а йде якимсь іншим шляхом. Якщо їй сильніша плянета не заступить дорогу, вона готова знищити землю і порушити всі правила космосу. Жадного закону її рухів не вивів, бо вона сама беззаконність».

(З крайової підпільної газети «Лісовик», ч. 3).

Гринь Гребінь

АМЕРИКА ПОТРЕБУЄ БІЛЬШЕ ВЧЕНИХ

— Гриню! Вертайся на батьківщину! — так намовляв мене кожний скринінговий американець. — Вертайся і вибери собі когось іншого на місце Сталіна, коли він тобі не подобається, — так приговорював мені не один «цівіс американус», а «натус московітус». — Їдьте ви — думав я — і пробуйте його змінити. Побачимо чия візьме!

Я так їх і не послухав і по причині їх старого доброго Джова вибрав їх країну свободи, а як професію — посудомийство. Тут вже з першого дня заявив мені мій стрийко, що Америка випередила Європу на 15 років. З тим я ніяк не хотів погодитися, бо в Європі я не бачив нікого, щоб у місті ходив з підкоченими штанями. Такого фасону тримався ще мій прадід, та і це лише в рідних Болотниках. Але коли гнав «паце» на торг, то на плябанті завжди пам'ятав штани розкотили. Або ті сорочки спущені по штанях! В старім краю так ходили ще за небіжки Австрії... Але і тоді вони були довші, майже по коліна. А тут такі вам куценькі, що, викупувшись десь при нагоді в річці, так і перебратися без сорому не можна, бо світогляду ніяк не закриєш. Авта? Мій сусід — не з вчених був — над перпетуум мобіле промишляв. Через це і Промисловим його прозвали. І демонстрував він це «мобіле» по вулицях села, як американці свої ракети. Але щось йому там не кляпувало, як і американцям з тими далекосяжними ракетами. Але про нього газети нічого не трубили... Думаю, що якби сенатор Волтер і МекКарран були знали про цих наших промисловців, то не обмежували б еміграції зо Східньої Європи, мовляв, вона гірша від англо-саксонської.

І так хоч-не-хоч прийшлося жити з тим накиненим означенням меншеартости. Та не довго. Вісім літ усього. За цей час вправді, завдяки політичним махльойкам, перестала існувати Європа в політичному понятті. Гітлер хотів її зпрусифікувати. Його суперник Сталін мав ширші аспірації. Що там

Європа? Єрунда! Світ — «єго главное!» І поділив світ на Схід та Захід. А Нікіта, його наслідник, пішов ще далі — давай Місяць! Єрунда американські бази, коли я зроблю бази на Місяці. Тоді «давай бросать» звідтам водневі бомби куди хочеш! покищо пустив спутників, пустив ракету на Місяць, ракету поза Місяць... Американці пильно те все обсервують та голосно зо страхом повтюрять: Що це буде? Ми остались далеко позаду. На 15 років! Нам треба більше вчених!

Герр фон Бравн вправді зменшив цих 15 літ до п'ять, але це справи не міняє. Не дармо ж цей учений сказав, що як так далі піде з американськими експериментами, то щоб дістатись у майбутньому на Місяць, треба буде перейти в московській митній станції на Місяці митну контролю...

Той власне факт, що Росія претяся повною парою на Місяць, відкриває перед нашими вченими, розсіяними по всіх континентах, потребу емігрувати до Америки. Потрібно не лише інженерів, але взагалі добрих спортсменів науки. Йдеться про те, щоб перегнати Росію у всіх ділянках. Навіть в літературі і в мистецтві, бо і на них оснуються наукові осяги.

Отже, почнім від тих, що є «сіллю землі» — від поетів і письменників. Друковане слово, на яке діпівський народ був такий голодний у таку ж ПРО-вську добу, стало нестравне. Самі згорите від свого вогню, а не запалите широких кругів. Наш брат тут запічковий політик. На читання часу не має, бо в атомову добу і собі займається розбиванням національного ядра на атоми або заслимачується в телевізійника. Ось вам прекрасна тема для творів! Освіуйте безсмертні діла Вростаючої Еміграції! По фонди на видання цих творів звертайтеся до тих, що мають ще в своїх руках спадок по передчасно угробленому Літературнім Фонді в Чикаго.

Близька професія до поетів — це співаки. Для вас найкраще увіковічнити свій голос на грамофоновій платівці, а самому зголоситися на обсервацію сателітів. Тоді не треба вам турбуватись, як покрити кошти за поїздку, за порожні крісла, за зінваліджений фортепіан.

Коли ви інженер-лісовик, так у вільних від столярства хвилинах пишійте спогади про шум Карпатських лісів, про звірів, про бистрі річки. За добрий спогад можуть вас обдарувати одним кілограмом старокрайових кабаносів.

Інженери-будівельники мають великий попит, коли йдеть-

ся про ремонт старих будинків, що то їх купують наші організації на свої домівки.

Інженерів-агрономів і економістів запотребовує УГВР.

Інженери-гірники можуть змісця дістати працю при копанні бомбосховищ для УКК та його відділів. Винагорода дуже добра, бо від часу появи спутника наш брат масово владчує національний податок.

Для лікарів стоять отвором двері до всіх шпиталів. Найширше отворені до шпиталів для психічно-хворих, яких число постійно зростає.

Магістрів-правників, але тих з передвоєнним стажем, потребує до своєї канцелярії п. мепенас Падох, яко що сам зайнятий секретарюванням в УНСоюзі.

Архітектів жде дуже вдячна праця: це проєкт Пантеону Слави, де могли би спочити нетлінні останки всіх немистців, поміщених у «Книзі Мистців».

Креслярів заангажують політичні партії для накреслювання політичних манівців.

Учителі можуть досхочу товкти головами об грубий мур байдужости більшости батьків до справи навчання української мови. Зневірені можуть старатися про місця в військових школах, коли тільки американці зрозуміють важливість української проблеми.

Хеміки мають ідеальні умовини для дослідів хемічного процесу скорих духових перемін національних первнів політичної еміграції.

Працівники з Радіо «Свободи» чи «Голосу Америки» мають завжди можливість провадити тут власні авдиції. При тому умовини куди кращі, бо історичні події чи національні прагнення не треба модифікувати, чи промовчувати згідно з вимогою концепції непередрішенства, чи теж фальшувати, як це було з «Не пора, не пора...» та з резолюцією Конгресу ЗДА про «Тиждень Поневолених Народів».

Для купців і грубого калібру таборових паскарів рентабельна нова формою бранжа торгівлі: це підмова на купівлю хати. Ця професія не вимагає ніяких капіталовкладів. Нічим не ризикуєте. Якщо не маєте ввічливости, вистачає сама влізливість. Своєї жертві не давайте так довго спокою, аж поки не згодиться і не купить те, чого сама не хотіла. По якімсь часі жертва звертається до вас знову, але вже з проханням

Європа? Єрунда! Світ — «єго главное!» І поділив світ на Схід та Захід. А Нікіта, його наслідник, пішов ще далі — давай Місяць! Єрунда американські бази, коли я зроблю бази на Місяці. Тоді «давай бросать» звідтам водневі бомби куди хочеш! Покищо пустив спутників, пустив ракету на Місяць, ракету поза Місяць... Американці пильно те все обсервують та голосно зо страхом повтюрять: Що це буде? Ми остались далеко позаду. На 15 років! Нам треба більше вчених!

Герр фон Бравн вправді зменшив цих 15 літ до п'ять, але це справи не міняє. Не дармо ж цей учений сказав, що як так далі піде з американськими експериментами, то щоб дістатись у майбутньому на Місяць, треба буде перейти в московській митній станції на Місяці митну контролю...

Той власне факт, що Росія претється повною парою на Місяць, відкриває перед нашими вченими, розсіяними по всіх континентах, потребу емігрувати до Америки. Потрібно не лише інженерів, але взагалі добрих спортсменів науки. Йдеться про те, щоб перегнати Росію у всіх ділянках. Навіть в літературі і в мистецтві, бо і на них основуються наукові осяги.

Отже, почнім від тих, що є «сіллю землі» — від поетів і письменників. Друковане слово, на яке діпівський народ був такий голодний у таку ж ІРО-вську добу, стало нестравне. Самі згорите від свого вогню, а не запалите широких кругів. Наш брат тут запічковий політик. На читання часу не має, бо в атомову добу і собі займається розбиванням національного ядра на атоми або заслимачується в телевізійника. Ось вам прекрасна тема для творів! Оспівуйте безсмертні діла Вростаючої Еміграції! По фонди на видання цих творів звертайтеся до тих, що мають ще в своїх руках спадок по передчасно угробленому Літературнім Фонді в Чикаго.

Близька професія до поетів — це співаки. Для вас найкраще увіковічнити свій голос на грамофоновій платівці, а самому зголоситися на обсервацію сателітів. Тоді не треба вам турбуватись, як покрити кошти за поїздку, за порожній крісла, за зінваліджений фортепіан.

Коли ви інженер-лісовик, так у вільних від столярства хвилинах пишійте спогади про шум Карпатських лісів, про звірів, про бистрі річки. За добрий спогад можуть вас обдарувати одним кілограмом старокрайових кабаносів.

Інженери-будівельники мають великий попит, коли йдеть-

ся про ремонт старих будинків, що то їх купують наші організації на свої домівки.

Інженерів-агрономів і економістів запотребовує УГВР.

Інженери-гірники можуть змістця дістати працю при копанні бомбосховищ для УКК та його відділів. Винагорода дуже добра, бо від часу появи спутника наш брат масово сплачує національний податок.

Для лікарів стоять отвором двері до всіх шпиталів. Найширше отворені до шпиталів для психічно-хворих, яких число постійно зростає.

Магістрів-правників, але тих з передвоєнним стажем, потребує до своєї канцелярії п. мепенас Падох, яко що сам зайнятий секретарюванням в УНСоюзі.

Архітектів жде дуже вдячна праця: це проєкт Пантеону Слави, де могли би спочити нетлінні останки всіх немістців, помічених у «Книзі Мистців».

Креслярів заангажують політичні партії для накреслювання політичних манівців.

Учителі можуть доскоху товкти головами об грубий мур байдужости більшости батьків до справи навчання української мови. Зневірені можуть старатися про місця в військових школах, коли тільки американці зрозуміють важливість української проблеми.

Хеміки мають ідеальні умовини для дослідів хемічного процесу скорих духових перемін національних первнів політичної еміграції.

Працівники з Радіо «Свободи» чи «Голосу Америки» мають завжди можливість провадити тут власні авдиції. При тому умовини куди кращі, бо історичні події чи національні прагнення не треба модифікувати, чи промовчувати згідно з вимогою концепції непередрішенства, чи теж фальшувати, як це було з «Не пора, не пора...» та з резолюцією Конгресу ЗДА про «Тиждень Поневолених Народів».

Для купців і грубого калібру таборових паскарів рентабельна нова формою бранжа торгівлі: це підмова на купівлю хати. Ця професія не вимагає ніяких капіталовкладів. Нічим не ризикуєте. Якщо не маєте ввічливости, вистачає сама влізливість. Своєї жертві не давайте так довго спокою, аж поки не згодиться і не купить те, чого сама не хотіла. По якимсь часі жертва звертається до вас знову, але вже з проханням

відпродажу. В радіо-оголошеннях добрим є користуватися поезією, де згадується хату. Для прикладу наводжу: Вже Тарас Шевченко говорив: «В своїй хаті — своя правда» і т. д. Скажіть, чи не помисловий був цей поет?

Політики... Якщо хочете зробити кар'єру і вести конструктивну політику, мусите обов'язково записатися на політичний курс до «Мітли». Передумовою прийняття є вимога, що кандидат закінчить успішно практику однорічного товчення води в ступі. Якщо відтак переконає американський уряд про колючість визвольної політики щодо Росії і розчленування її на національні держави, то удостоїться історичної назви «Новітнього Катона».

А ви, журналісти, певно побоялися, що для вашого фаху тут немає місця. Що вам прийшлося би мопсом по підлогах їздити? Нічого подібного! «Стара війна» твердо держиться на старих позиціях. Для вас завжди можливості бути в першій лінії. Для вас — Білий Дім! Нам треба конечно мати там свого представника. Є тут відповідний кандидат з «Молодої Війни» Лисяк! Міг би піти на цей фронт. Та що ж, не має часу. Товчеться по дорогах Америки, дудлить пиво і любить «Союзівку».

В справі інших можливостей зацікавлені можуть звертатися в кожній порі дня і ночі до автора цього трактату.

НА З'ЇЗДІ ДИВІЗІЙНИКІВ

— Чи ти знаєш що сказав кінь сотникові Підгайному? — запитав Селегко Лавочка свого друга.

— Не знаю, що сказав?

— Нічого, адже кінь не вмів говорити!

ЦЕ БУЛО НАПРАВДУ...

— Снилось мені, що я була на концерті.

— Ну, і як закінчився сон?

— Подумай лише, як я пробудилась, то я дійсно була на концерті!..

— Маю щастя, дорогенька. Я зажадав підвишку платні, і, подумай, мене не звільнили.

З СОВЕТСЬКОГО ПОБУТУ:

»БІС ЙОГО ЗНАЄ!«

На станції Одеса-товарна зустрілися начальники поїздів. Обидва везли ешелони з вантажем; один ешелон от-от мав вийти з Одеси, другий, навпаки, щойно прибув до Одеси.

Поздоровалися. Розговорилися.

— Що привіз, куме?

— Усяку всячину.

— Наприклад...

— Наприклад, крем для взуття. Наш брат, одесит, любить, щоб черевики блищали, як дзеркало. От я й привіз одеситам крему.

— Цікаво! Ти в Одесу крем везеш, а я з Одеси вивожу.

— Якого ж ти дідька вивозиш?

— А куди його дівати, коли Одеський завод емалевих фарб випускає того крему тонни!

— Навіщо ж тоді тягати з Одеси взуттєвий крем із Києва, з Криму, з Москви?

— А біс його знає!

Поговорили отак два начальники поїздів, покурили, помовчали, а потім знову заговорили:

— А що ти, куме, вивозиш з Одеси?

— Та різне. Приміром — замаску для вікон.

— А я оце привіз до Одеси кілька вагонів замаски.

— За яким бісом?

— Не за яким бісом, а за вимогою одеської бази «Укр-оптгоспторгу».

— Та в нас же, в Одесі, ту замаску в кількох місцях роблять. Її з гаком на всі вікна вистачить!

Знову помовчали начальники товарних поїздів. Знову покурили і знову заговорили:

— А що це, — спитав один, — за дротина виткнулася у тебе з вагона?

— Не дротина, а дверна пружина. Подбали лєнінградці, щоб у вас, одеситів, двері щільно причиналися. Кілька вагонів пружин надіслали.

— Але їх у нас до біса. Одеський канатний завод щодня сам відправляє в усі кінці світу десятки тонн цих пружин...

А може, ти до Одеси й дерев'яні вішалки привіз?

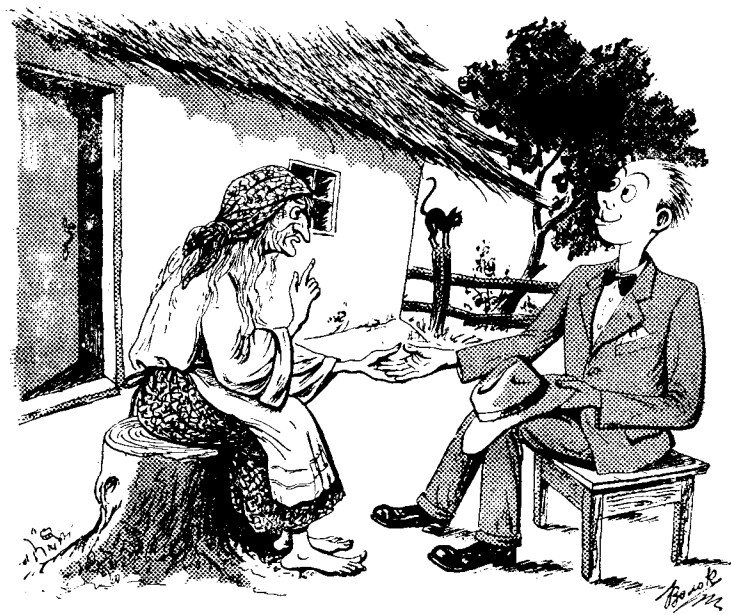
— Вішалки? Для одягу? Так їх же у вас, в Одесі, роблять!

— Це я й без тебе знаю, що роблять, але геть усі вивозять аж до Баку... А до Одеси такі вішалки привозять з Мозиря, Калуги. Тільки дуже рідко привозять, і їх тепер немає у продажу.

— А чому немає?

— Та біс його знає!

У В О Р О Ж К И

— Ти селепком був, є і будеш!..

АБО ОДНЕ, АБО ДРУГЕ

Жінка тріпає отоману та рівночасно свариться з чоловіком. Чоловік слухає, слухає, а далі й каже:

— Ти, жінко, або тріпай отоману і мовчи, або сварися і не тріпай, бо сусіди подумують, що ти мене свариш і при тому ще побиваєш!

МОЖЕ БУТИ ТАКА НЕСПОДІВАНКА...

— Товаришу, — каже на сходинах комуністичного клубу на одному з передмість Буенос-Айресу якийсь комуніст своєму знайомому, — сьогодні така тут власть, що хто зна, може нас будуть у майбутньому арештувати.

— Та це не таке страшне, товаришу. — каже другий комуніст, і додає: Щоб нас лише на «родину» не відсиляли!

ЦЕ ДОТЕП З ПОЛЬЩІ:

На лавці в парку відпочинкової місцевості зустрінулись дві товстенькі варшав'янки. Каже одна одній:

— Я тут від передучора і вже втратила двадцять кіло.

— Як? Так швидко? — дивується друга.

— Так, — каже перша, — вкрали мені валізу!

РАДЯНСЬКА КООПЕРАЦІЯ

— Які номери кальшів маєте на складі?

— Тринадцятий, — каже завідуючий взуттевою крамницею в Луцьку до покупця.

— А сьомого і восьмого немає?

— Є. Сьомий продають у Збаражі, а восьмий в Пинську.

— Чому наш магазинер завжди ходить без шапки?

— Боїться, мабуть, щоб йому шапка не згоріла.

— Що це ти плетеш?!

— Він знає приповідку, що на злодієві шапка горить.

НАРОДНІ ПРИКАЗКИ ПРО ЖІНОК:

Жінки, гості і дощі стають по трьох днях монотонні.

(Римляни).

Золото, жінки і текстилії вибирається тільки при денному світлі.

(Еспанці).

До жінок і коней зближайся тільки зпереду. (Українці).

МОРОКА З ДІЯЛЕКТАМИ

Ранішню тишу «флігергорсту» Г. сколихнуло грімке «Роз-прягайте, хлопці, коней...», що вирвалось раптом із 34-ох ротів юнацької чоти «циглінгів», яка бундючно маршувала гладенькою асфальтовою алеєю до свого нового місця постюю. На другому закруті алеї, де вже кінчалися кількоповерхові будівлі сірих казарм і починався лабіринт різнобарвних бараків, улюбленої пісні не вистачило. Стрілець «Мавпа», смачно відкашельнувши, затягнув неменш популярної — «бабськими рабами не будем...» Йому почала дружньо й солідно вторувати решта хлопців — «Щоб наша слава не пропала, слава юнаків». Та раптово пісня почала чомусь вмовкати. За причину шукати довго не довелось. Від невеликого зеленого бараку напчу чоту почали «сильно обстрілювати» кілька пар дівочих очей... Зав'язані під бороду в білі хустинки, зодягнуті в гранатового кольору «комбінзони» з нашивками «ОСТ», вимахуючи до нас руками, приязно вигукували:

— Доброго ранку, хлопці!

— Слава!

— Здравствуйте, ребята!

— Це ж наші...

— Ух, які ж красиві...

— Ви українці — правда?!

— Заходьте після до нас!..

Радісні оклики, свисти, «кидання» очком і «цілування» на віддалі в повітрі змішались у якийсь воронячий шум... Наш задиркуватий «унтерцо» мусів кілька разів зверещати, поки привів братію до належного порядку.

Маршуючи далі, кожний із нас по-своєму різьбив у своїй уяві милі створіння в «комбінзонах», яких не скривдила хоч мати-природа, не пожалівши від себе нічого, щедро обдарувала всім досхочу і в міру всіх натуральних правил «двоногметрії»...

Перший день на новому місці, де більшість часу витрачається на впорядкування нових «піммерів», видався досить

довгим, але чомусь помітно веселим. Мало турбувало нас те, що тут уже частіше кружляють «комарі з двома животами» («Р—38»), і що доведеться тепер більше «стукати святим по вікнах». Мій друг, Богдан, увесь час насвистував собі мелодію пісні: «Світи місяченьку, світи через річку, нехай я перейду, нехай я перейду до дівчини на всю нічку».

Діждавшись, нарешті, «файранту», наспілку з Богданом випозичуємо за три «равхмарки» ровера і женою вдвійку до зеленого бараку аж за нами вітер свище. Не доїхавши ще до «місця випадку», зауважуємо, що в нашому напрямі наближаються повільним кроком дві «возульки». Тим разом уже не в залязовених комбізонах, а в делікатних, дешевенького матеріалу, спідничках та охайних біленьких блюзочках із малознанними нам вишиваними взорами.

Нашвидкоруч вкладаємо «тактичний план акції», що мала б стати помостом до нашого невідкладного знайомства. На думку Богдана, буде найкраще вдати, що зовсім несподівано-випадково «чуть-не-наїдемо» на них. За «блискавичну» реалізацію плану відповідає веруючий ровером.

Так і зроблено. Знайомство почалось. Богдан по-інтрамацьки зіскакує з рами ровера. Вибачаючись за необачний випадок, вдаряє міцно закаблуками. Але нещастя хотіло, що десь між «зольнеглями» замоталась, як на біду, невеличка дерев'яна тріска, і тому стукіт вийшов якось без бажаного «цок» і належного ефекту. Щоб мати кращий під собою «грунт», залишаюся сидіти на ровері, перевисивши праву ногу через сидло, лівою підпираюсь до хідника.

Навіть найменшим збентеженням чи дригом вус, які я тоді вже мусів постійно голити аж два рази на місяць, не зраджую гладенької брехні мого побратима по зброї, який саме представляється дівчатам, що походить «зо самого Львова». Тому й мені було безпечніше назвати себе «Славком», що — як я пізніше устійнив — було зовсім зайвим, бо серед наддніпрянських дівчат ім'я «Славко» сприймається як зовсім нормально, без крихітки якогось особливого романтизму.

Слово-по-слові Богдан здобувається на цивільну відвагу й пропонує високій блондинці, що назвала себе «Галею», піти троха на прогулянку. Галя делікатно відмовляється, мовляв, «аж так далеко йти», звертаючи увагу, що вони ще дуже мало знайомі. Тому від себе пропонує піти удвох.

І так Богдан з Галею пішли собі на прохід, залишивши мене сам-на-сам із кучерявою Валею. Задивившись у її чарівні сині, мов два екзотичні озерця, очі, язик мені чомусь задревів. В голові думки, мов стадо горобців, кружляють одна на зміну іншій, а слово якесь вимовити важко.

Мовчанку перебиває перша Валя.

— Давай, — каже, — покатай мене своїм велосипедом.

Видивившись на мою співбесідницю, як баран на алгебричну формулу, думаю собі, що ж мені тепер менш-більш путнього лягнути. Сказати — думаю — не маю чим — дурне! Сказати, що не знаю як — теж не підходить. Тому, врешті, вибираю «золоту середину» і кажу по-ширості:

— Вибач мені, голубко сороката, але я правду сказавши, не зовсім тебе розумію.

Валя надувши тендітні губи кидає гнівно в мою сторону:

— Гляди! Он який! Надів форму з левицом — кажеться українець, а язика українського даже не панімає. Ет, ви — паляки...

Останнє слово найбільше задерло мене по печінках. Що вона свазала до мене щось незрозумілого на початку нашої розмови, то ще пів біди. Але, що на її думку, я — поляк, то за це мене вже малошчо галипський шляк не трафить. Ще не так давно — думаю собі — зголошуючись «фрайвілігом», заспокоював тата, щоб не журився мною і не боявся поляків, бо я скоро додому на «люфі» Україну принесу, а тут — маеш! Я — поляк!?

Настала довша хвилина мовчанки, яку тепер доводиться порушити мені. Так собі байдуже питаю Валю, яка чомусь почала мені видаватися вже й не такою-то й дуже гарною, як перед кількома хвилинами, з яких околиць України вона походить.

— З Полтавщини, — відповідає.

Задивившись кудись перед себе, питаю собі під ніс, сам не знаю для чого, прочитану колись у «Дзвіночку» фразу: «Полтава — серце України!»

— Який же ж ти красивий, коли сердитий, — каже Валя

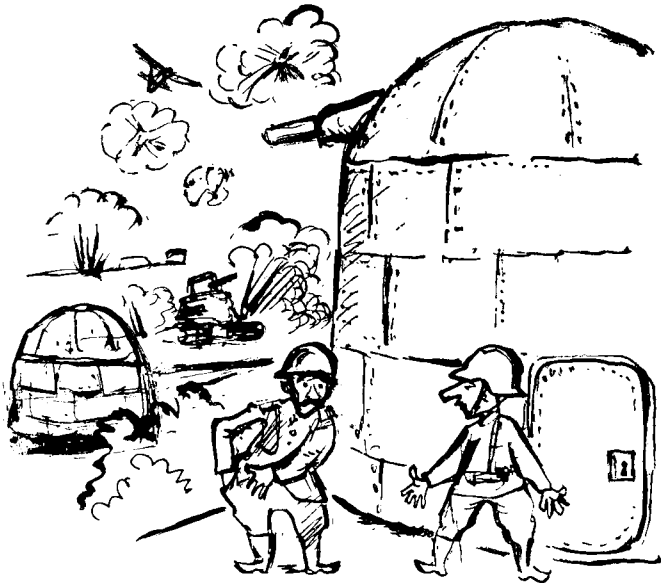
— Та якже ж мене не має ясна кров залляти, коли ти кажеш, що я — поляк, і, навіть, української мови не знаю.

— Ну, а якже ти оцю машину звеш?

— Ровер.

- Хіба ж це по-українськи?
- Хіба «велосипед» не російське слово?
- Ну, то хай буде «радфар». Це вже по-німецьки. Ні ко-нашому, ні по-вашому. Домовились? — каже Валя.
- ...Гаразд.
- Чи ще й далі сердишся на мене?
- Ні, — відповів я урадувано.

Німецький «радфар», спершись небало об стінку бараку, мимоволі співчував двом «унтерменшам», які з браку лише одного слова — одної соборної назви для двох коліс з рамою — мало що навіки нерозійшлись...

— Нічо не пораджу, не можу знайти ключа . . .

Остап В и ш н я

Х Т О В И Н Е Н ?

(Остап Вишня, талановитий український гуморист, що проживаючи в ССРСР був змушений на старості свого життя писати гуморески проти українського народу. Друкуємо одну з його гуморесок з часу перед за-сланням).

Діло було, може, давно, а може, й недавно. Заснували ми аматорський гурток. Артисти всі такі, що «дай тільки пока-зять»...

Було, Терешко прийде до школи, де ото ми збиралися, стане серед хати й каже:

— Я їм як заграю, так, їй-же Богу, як Садовський! От побачите!

Та всі ми були такі, що... Та куди там?!

Сидиш у школі, доки ото вчителька прийде (а вчителька в нас за режисера була), і думаєш:

— Ох, і вуса ж намалюю! А сорочку яку надіну та сині штани, та червоний пояс?! Куди ото Терешко заграє?! Я їм заграю?!

І артистки такі ж, як і ми: хороші!.. Сидять, насіння лускають, перешіптуються одна з одною... Дивляться на Те-решка, чи на кожного з нас, а з очей так і стрибає:

— Почекай! Почекай! Ось я як вив'яжусь! Ось я як ук-вітчаюсь! Буде тобі Садовський!!

Довго ото ми так ходили, обговорювали все... П'єс чекали П'єс у нас не було, так учителька до міста по них послала...

Приїхали п'єси.

Попритітали ми до школи, аж тремтимо всі...

Показує вчителька п'єси: «Ой, не ходи, Грицю, та й на вечериці» і «Невольник».

— Почнемо, — каже, — з «Ой, не ходи, Грицю, та й на вечериці». Це є дуже хороша п'єса... Маруся труїть Грицька, а сама співає. І Хома зарізується... Дуже хороша п'єса...

Прочитала вона нам ту п'єсу... П'єса таки дуже хороша Про любов... А що вже ролі?! Особливо для Грицька й для Марусі...

— От, як би мені Грицька, — думаю собі.

А Одарка Перепелівна присунулась до мене та: — Я Марусю гратиму, а ти Грицька! От як заграємо?! Тільки ж цілуватись не насправжки, а так тільки, щоб губами не притулятися... Губи ніби до губ, а щоб «цмок» — так не зовсім. Добре?

— Добре, — кажу...

— Так ти ж дивись!

— Ну йдіть, — каже вчителька, — додому, а завтра приходьте — ролі будемо розподіляти...

Цілу ніч не спав я все думав, які вуса я намалюю... І як ото очі ті обмалювати, щоб великі були, великі... І ото думаю собі, як падатиму, коли мене вже Маруся отруїть... Витягнусь, думаю собі, вже витягнусь, так, ніби мене правцем узяло, праву ногу підійму, вона задрижить, як у корчах, а я так жалісно, жалісно до Марусі:

— Марусе! Що ти наробила?!

І вмру.

І засинаючи, кулаком під рядно наперся:

— Підждіть, — мовляв, — я вам заграю!

Другого дня були в школі ми всі дуже зарані, ще вчителька й пообідати не встигла.

Ходимо, один на одного поглядаємо й ніхто нікому нічого не говоримо.

— Все одно, я Грицька гратиму, — кожний сам собі думає...

— Все одно, я Марусю гратиму, — кожна сама собі думає...

Вийшла вчителька.

— Ну, хлопці й дівчата, давайте будемо ролі призначати... Марусю, значить, гратиму я...

Зирк я на Одарку на Перепелівну:

— От тобі, думаю, й «цмок так, щоб і не зовсім»...

А дівчата всі — так ніби ото бжолі, коли на них димом пхукнути... Голови в плечі повтягали й на корсетки собі дивляться...

— А от ти, Одарко Перепелівно, — каже вчителька до Одарки, — Дарину гратимеш... Роля невеличка — ти з нею й управишся як слід...

Дивлюсь: сопе, сопе моя Одарка... А потім: — Не гратиму я, мабуть!? Мені ніколи. Мати казали, щоб коноплі до посту, щоб допрясти...

Встала Одарка й вийшла...

А за нею всі дівчата з хати — шаміль-шаміль-шаміль...

Залишилися самі хлопці...

— Що це таке з дівчатами? — вчителька питає...

— Хто й знає...

— Ну, що ж, давайте за чоловічі ролі. Грицька погодився грати фельдшер з Дейкалівки. Він душе хороший артист. А хто ж із вас хлопці, на Потапа та на Хому?

Та до мене:

— Може ти, Остапе, Потапа заграєш? Із ножем він ото на Грицька накидається...

— А я думав, що я б Гр...

— Ні, Грицька ти не вдереш. То дуже трудна роля. Там трагізму з драматизмом багато... Тобі більше Потап підходить...

— Ні, — кажу, — мабуть я не гратиму. На тім тижні, батько казали, під хуру треба їхати... Пшеницю до міста повеземо! Грайте самі...

І пішов... І думав усю дорогу:
 — Потала я їм гратиму?! Хай самі грають!
 І всі хлопці пішли... І правильно зробили...
 Що ж їм маленькі ролі грати, чи що, коли кожній із них
 може найкраще Грицька заграти...
 Не краще, положим, ніж я, а все ж таки...
 І не вийшла в нас вистава...
 Хто тут винен? Думаєте, вчителька?
 Ні!
 П'єса винна. Автор винен.
 Коли вже ти пишеш п'єсу, пиши так, щоб усі головні
 ролі були. Хиба тобі не все одно, як писати!? Так чого ж ти
 одному велику роль пишеш, головну, а другому другорядну,
 маленьку...
 Тепер, брат, рівність!
 А через авторів і вистави часто не відбуваються... Те-
 атральна справа страждає...
 Так от, братця, хто винен!

НАРОДНІЙ ВОРОЖБИТ

На підставі папірусів знайдених в піраміді Клеопатри, наш єгипетський співробітник, д-р Рамзес Абдул Чарлятаньян, написав підручник п. н. »НАРОДНІЙ ВОРОЖБИТ«, що ним можуть користатися всі читачі Календаря »Мітли«.

Щоб дізнатися про те, що написано вам у зіздах, треба взяти в три пальці лівої руки зерно пшениці, ячменю або рижу, і з висоти менш-більш 20-25 сантиметрів легко кинути в зображення сонця, що вміщене по середині кола з числами (надруковано на осібній картці і додається безплатно до цього Календаря). На котре число впаде кинене зерно (рівнож і на поле відповідного числа), шукайте під цим числом у »Народнім Ворожбиті« відповіді.

ЛЕГКОВІРНІСТЬ

- Знаєш цю дівчину?
- Так. Це моє щастя!
- Гм! Звідки знаєш?
- Вона сама мені це каже!

ПРАВДА НЕ ПРОПАДЕ

- ЛІКАР: — Скільки годин денно спите?
 ПАЦІЄНТ: — О, менш-більш три години!
 ЛІКАР: — Це мало! І вистачає вам?
 ПАЦІЄНТ: — На день — так. В ночі сплю ще сім до вісім годин!

ГАРНА МАЙБУТНІСТЬ

- ЦИГАНКА: — Одружишся, дівчино, з лисим паном і будеш жити спокійно з пенсії, яку дістанеш після розводу.

1. Твої мрії сповняться або за тиждень, або ніколи.
2. Не тужи за минулою любов'ю, а шукай собі нової.
3. Уважай на свою поведінку в часі праці, бо мають замір звільнити тебе з дотеперішнього посту.
4. Не дри так угору носа, а будуть з тебе люди.
5. Твої приятелі хотять підставити тобі ногу.
6. Чекає тебе клопіт на гладкій дорозі, тому уважай, переходячи вулицю.
7. Дістанеш лист від особи, від якої ти не сподівався його дістати.
8. Твоє призначення ходить услід за тобою, а ти не вмієш його вловити.

9. Радісні хвилини ждуть тебе на зустрічі з особою, яка тобі доподобилася.
10. Якщо визбудешся зарозумілості, матимеш в житті щастя.
11. Не романсує з жінками, бо матимеш через те велику неприємність.
12. Сплати найперше старі борги, а тоді роби нові.
13. Вистерігайся язикатої баби, яка недалеко від тебе.
14. У зірках написано, що скоро знайдеш своє призначення.
15. Міг би ти мати успіх, але ти слабодух.
16. З дотеперішнього твого залицання нічо не вийде.
17. Дістанеш вістку, яка тебе дуже радує або засмутить.
18. Матимеш неприємності через гроші.
19. Твій сусід приготує тобі прикру несподіванку.
20. Запренумеруй собі українську газету, а не позичай її від знайомих.
21. За дев'ять днів від сьогодні дістанеш цікаву новину.
22. Твій плян про бізнес безнадійний.
23. Забагато думаєш про себе.
24. Щастя усміхається тобі, а ти, дурний, зідхаш до місяця...
25. Перед тобою дві дороги: перед тим, поки вибереш свій шлях, зачекай аж буде повня місяця.
26. Вірний друг мимоволі зробить тобі прикриття.
27. П'ятника не запровадить тебе на добру дорогу.
28. Не вір сплетням щодо твоїх найближчих.
29. Оминай дискусію між 5 а 19, бо матимеш через те фінансові клопоти.
30. Терпітимеш на старість ревматичні болі.
31. Забагато пхаєш свого носа в чужі справи.
32. Не обмовляй своїх знайомих.
33. Міг би ти отримати спадок, але лихі люди стоять цьому на перешкоді.

34. Не розмовляй на фабриці зо своїм наставником, бо зле на тому вийдеш.
35. Через свій чесний учинок матимеш у людей пошану.
36. Забагато хочеш, а замало маєш для того підстав.
37. Твоєkonto в банку зменшиться через твоє добре серце.
38. Краще пильнуй свого, а не хапай за чуже.
39. Щодня і щоночі хтось про тебе думає.
40. Скоро опустити дотеперішнє місце свого замешкання.
41. Зустрінеш свого старого друга, але скоро обидва посваритесь через політичні переконання.
42. Не переїдайся на прийнятті, бо вхопить тебе біль печінки.
43. Лист в дорозі від близької особи.
44. Матимеш неприємний випадок, а в зв'язку з ним, великий біль голови.
45. Високо літаєш, а низько сядеш.
46. Що задумав, те й роби — або зараз, або ніколи.
47. Люди почали про тебе щось погане говорити.
48. Не шукай у чарці розради, бо зійдеш на пси.
49. Твоя шляхетність виведе тебе у люди.
50. Не конай під іншими яму, бо сам можеш до неї впасти.
51. Ти подобався жінкам через свою вдачу.
52. Матимеш діло з урядовою особою.
53. Виглядаєш неповажно через вістки, що їх розказуєш.
54. Багато думаєш про особу, яка тобі прихильна.
55. Задумане діло роби, але без спільників.
56. Маєш задовгий язик.
57. Заздрісна жінка заплутає тебе в сплетні.
58. Домашні твої клопоти скоро переміняться в радість.
59. Коли ти недотепа, твоя любов ніпричому.
60. Хоча міна в тебе гостра, але душа проста.
61. Забагато працюєш для власної кишені; працюй теж і для загального добра.
62. Не висилай листа між 2 а 7, бо вийде з того для тебе

- велике непорозуміння.
63. Недалекий сусід обмовляє тебе.
 64. Праця твоя матиме скоро серед людей признання.
 65. Хоч претенсії на поважну особу маєш, а ні одної української книжки не читаєш.
 66. Не жди, щоб доля стукнула тебе по голові, але опам'ятайся раніше!
 67. Вже тобі час устаткуватися і бути порядною людиною.
 68. Твоє серце золоте, вдача працьовита,
А господар такий з тебе, що подерга свита.
 69. Твої вороги приготують на тебе пастку.
 70. За сім днів від сьогодні дізнаєшся про неприємні для себе справи.
 71. Хитра особа хоче тебе обманути.
 72. Незнайомий чоловік стане тобі у великій пригоді.
 73. До трьох місяців виїдеш у далеку дорогу.
 74. Не всі поради твоїх приятелів є щирі, тому сприймай їх обережно.
 75. Хтось підступно хоче від тебе виманити гроші.
 76. Уважай на свою дружину (наречену), бо грозить їй якась пригода.
 77. Своєю поведінкою засмутиш дуже близьку тобі особу.
 78. Правда про твою щирість на добро тобі вийде.
 79. Радість у твоїй родині через несподівану вістку.
 80. Бережися близької особи, яка вдає щирого приятеля.
 81. Задумуєш великий плян, але сили твої замалі.
 82. Дістанеш за два місяці підвишку платні.
 83. Менше турбуйся всіма справами, бо захворієш на серцеву недугу.
 84. Друзі хочуть тобі зробити велику приємність.
 85. Через свою зарозумілість матимеш клопоти.
 86. Тужить за тобою одна дівчина, але ти її не зустрінеш.
 87. Скриті твої думки запровадять тебе на злу калькуляцію щодо співпраці з твоїми знайомими.

88. Говори менше, а більше працюй!
89. Через непорозуміння з жінкою, матимеш грошову втрату.
90. Витримай на своєму посту аж до своєї перемоги.
91. Підступ лицемірних осід тобі не пошкодить.
92. Десять далеко згадує тебе хтось із твоєї близької родини.
93. Перестань думати про проблему, про яку ти думав, бо вона не оправдає твоїх сподівань.
94. Хтось, хто біля тебе, хоче тобі щось важливе сказати.
95. Бережись, бо між 13 а 17 і 23 а 27 можеш мати нещасливий випадок під час праці.
96. Не хвилюйся вісткою, яка в дорозі до тебе.
97. Твій сердечний приятель опустить тебе в прикрій для тебе ситуації.
98. Хтось із твоєї родини дасть тобі гостинця.
99. Задикувата твоя вдача може спричинити непорозуміння з жінкою.
100. Свою постанову, яку ти задумав, виконай скоро, бо як ні, то може з того вийти пшик.

ЦЕ НЕ ПРОПАДЕ!..

— Містере Цвяшок, — каже сусідка сусідові, — будьте так добрі, візьміть цей пакунок і киньте до автобуса.

— До якого автобуса?

— Це байдуже! В пакунку є вечера для мого чоловіка, а він працює в бюро загублених речей.

НЕ ПО РОЗУМІННЯ

Професор, що був відомим ворогом жінок, викладає про африканські племена. Поглянувши на свою аудиторію, де було чимало студенток, каже:

— В племені, наприклад, «Шу-каю-маю» випадає аж чотири чоловіки на одну жінку. Ось де, мої пані, був би для вас справжній рай.

Обурені такою мовою професора студентки почали виходити демонстративно з залу. Професор каже їм вслід:

— Алеж, прошу пань, немає потреби аж так дуже спішитися!

●●

ДОБРА ПРЕМ'ЄРА

— Ви були на прем'єрі моєї драми?

— Так, але опісля цілу ніч не міг я спати.

— Так вам подобалася?

— Ні, але тому, що виспався в театрі.

СЛОВО ДЖЕНТЛМЕНА

На одних вечорницях в «Просвіті» в Буенос-Айресі до столика, при якому сидить кількох чоловіків і жінок, підходить незнайомий пан і просить одну пані до танцю. Після закінчення танцю, відпроваджує її до столика, чемно кланяється їй і цілому товариству та каже:

— Дуже дякую вам, панове!

— Нема защо, — відзивається один з товаришів пані.

●●

Х Т О Щ О К А Ж Е :

Краще перебути рік без жінки, як годину без тютюну.
(Так казав податковий курець).

Вже краще хай допікає мені в хаті жінка, ніж дим з цигарки.
(Так казав некурящий).

●●

ЛІКАР: — Алеж, пане, до мене мусите мати трохи більше довір'я

М А В Я Т У Т Д І В Ч И Н О Н Ь К У . . .

(Нова пісня на стару мелодію).

Мав я тут дівчиноньку — «фльор і труко»!
З нею вже й проходжувавсь по-під руку...

Гей-га! Га-га-га!

Ясочка, пташечка, дорога!

Швидко повінчатися — мав я гадку,
Тому не противились мати й батько.

Гей-га! Га-га-га!

Ясочка, пташечка, дорога!

Але так не сталося, як думалось, —
Оля з «чорним» нищечком зустрічалась...

Гей-га! Га-га-га!

Ясочка, пташечка, дорога!

І коли задумав я сватів слати, —
З ним же «моя ясочка» втекла з хати...

Гей-га! Га-га-га!

Ясочка, пташечка, дорога!

Вже по моїй дівчині — «дим і нитка»...
Ось якого вшкварила доля збитка...

Гей-га! Га-га-га!

Ясочка, пташечка, дорога!

Іншої дівчини тут не шукаю, —
Може кращу знайду — в Парагваю!..

Гей-га! Га-га-га!

Ясочка, пташечка, дорога!

Сміх виявляє людину

З приємністю треба сказати, що сміх починає приборати більше значення в науковому світі сьогодні. Ті, що йдуть до лікаря за порадою, не повинні бути надто заскочені, коли він почне оповідати веселі історії, або ті, що шукають важкої праці, не повинні лякатися, коли директор завідуючий персоналом, оберне авдієнцію у сходи повні сміху.

Психологи переконані, що спосіб, в який хтось реагує на різного роду жарти, виявляє більше даних про свій характер, як би ми могли про це припускати. До такого переконання прийшли на університеті в Ілліной, на основі довгих дослідів. Торговельні фірми стали скоро примінювати цей новий принцип як помітний для вибору людей на відповідальні місця. Воно відбувається менш-більш так: Фірма має на увазі декількох людей на місце управителя відділу продажу. Всі кандидати мають добрі кваліфікації і рекомендації, але якого з них характер відповідає найкраще для цієї праці? Щоб пізнати це, директор оповідає кожному кандидатові зосібна ті самі жарти та потує собі, як хто на який жарт реагує. Це остаточно дає йому відомості про особливість даної людини та вказує різночасно, наскільки та людина надається до даної праці. Хтось може думати, що фірма йде трошки задалеко та ще може й мильним шляхом, але фактом є, що цей принцип насправду робить свою роботу, як це доказано пробами, що їх перевели психологи Кетелло і Луборський в Ілліной. Ці професори, а з ними і багато чільних психологів дійшли до переконання, що реакція на жарти має значення, тому що 1) люди постійно люблять того самого роду жарти та 2) тип жарту, який людина любить є тісно пов'язаний з її інтимними почуваннями та з її притаманними бажаннями.

Але лікарський здогад це одна річ, а науково доказаний факт — інша справа.

Щоб перевірити свою теорію на практиці, науковці згаданого університету кинулися до студій по тій лінії на шпороку скалю, затративши на це малопо не 10 років. На різного типу індивідуальностях вони випробували сотні старан-

но підібраних жартів. Вони ствердили, що певні жарти незмінно викликали таку саму реакцію у всіх осіб з подібними нахилами характеру.

Ці жарты творять основу для проби характеру, що їх проводять психологи та директори більших фірм для практичного вжитку. Жарты в такій пробі зовсім не є найновіші чи найсмійніші. Їх вибрано тільки із-за їхньої потенціальної сили виявляти характер людини. Чи дана людина чула вже ті жарты передтим, чи ні, — це не має ніякої ролі. Йдеться про те, чи та людина вважає їх смійніми, чи ні.

Тільки досвідчений професіоналіст може повністю використати таку пробу, тому, що кожний жарт мусить бути розглянений під кутом сили реакції на нього. А таких жартів є біля сотні.

Пробуйте на собі, або на своїх приятелях, слідуєчих кілька жартів, а тоді прочитайте собі внизу цієї статті уміщену аналіз. Пам'ятайте, що не має значення, чи ви даний жарт вже чули передтим, чи ні. Провірте тільки, чи вони вам видаються смійніми, чи ні.

1) Мама показує малому синкові образочок мучеників, що їх вкинено на пожертя левам. По хвилині мама питає, що син думає про цей образок. Синок відповідає: «О, це дуже сумно, мамо, поглянь тільки на того бідного лева там у куті. Йому нічого не дісталось».

Смійне () Не смійне ()

2) Гарна нова сусідка: «Хлопчику, мені треба тувін яєць зі склепу. Чи не схотів би ти мені їх принести?» Хлопчик: «Ні, але мій тато казав, що зробив би це для вас».

Смійне () Не смійне ()

3) Він: «Я пройшов кілька миль, не бачивши людського лиция». Вона: «Де ж це було?» Він: «В таборі нудистів».

Смійне () Не смійне ()

4) «Чоловік за бортом!» — закричав молодий моряк у своїй першій подорожі. Серед великого замішання пароплав затримано. Тоді моряк підійшов до капітана корабля, засалютував і каже: «Мені дуже прикро, пане капітане, я зробив помилку, коли я гукав «чоловік за бортом». «Дякувати Богу» — сказав капітан, даючи сигнал, щоб корабель плыв

далі повною парою. «Так» — додав по хвилині моряк — «це була жінка».

Смійне () Не смійне ()

5) «Я не бачив лінивішого типа від Петра». «А який він на зріст?» «Не знаю, бо я його ніколи не бачив стоячим».

Смійне () Не смійне ()

6) Англійське аристократичне товариство було докраю обурене, коли князь одружився з малою русявою хористкою. Їх обурення ще більше зросло, коли в галерії образів почеплено її портрет природної величини та ще до того голої. Навіть князь шалів зі злости. «Я не розумію, чого ти так сердишся, дорогенький», — сказала красуня. Тут насправду нема нічого поганого. Маляр намалював цей портрет з пам'яті!»

Смійне () Не смійне ()

7) Одна жінка, яка пережила вже кількох чоловіків, мала велику сварку зі своїм черговим чоловіком і в розгарі спору вдарила його кулаком. Чоловік захитався, а що стояв близько вікна, вилетів через нього на двір з другого поверху та впав прямо в смійник. Слуга китасць, побачивши це, похитав головою і сказав: «Американська лейді дуже екстравагантна, він ще міг послужити з п'ять років».

Смійне () Не смійне ()

8) Яків: «Чи ти чув? Данила переїхала вантажна автомашина з пивом?»

Степан: «Гаразд. Це перший раз, що напитки були на вьому, а то все мусів хтось інший платити».

Смійне () Не смійне ()

9) Адам і Ева називали звірят землі, коли надійшов гіпопотам. «Ну, дорогенька», — каже Адам, — «якже ж назвемо опего звіря?» «Я знаю», — відповіла Ева. — «Назвім його гіпопотам». «Але чому ж?» — питає знову Адам. «Тому, що, як мені здається, з всіх інших звірят, яких ми дотепер охрестили, він найбільш подібний до гіпопотама».

Смійне () Не смійне ()

10) Вона (рішуче): «Отже ти кажеш, що любиш мене

Чи ти б умер за мене?» Він (по хвилині): «Ні, моя любов немирруща».

Смішне () Не смішне ()

Жарт ч. 1 і 7: Читачі, яким ці жарти подобались, є більш бувалі та практичні. Ті ж, яким вони не подобались, є до певної міри наївними особами.

Жарт ч. 2: Хто любить такий жарт, є такий же ж простий і нескмплікований, як і цей жарт. Доброї вдачі та наївний. Його смак не дуже уточнений. Та хоч він може не бути першорядним товариством, він є добрим слухачем, некритичним та легко забавляється.

Жарт ч. 3 і 6: Коли хтось любить такі жарти, він виявляє вільне відношення до протилежної статі та в загальному дуже свободолюбивий. Коли ж хтось не любить таких жартів, він є радше боязливим, встидливим, спокійним і таким, що придержується приписів.

Жарт ч. 4: Проби виявили, що такого роду жарти найбільше подобаються чоловікам, які переконані, що жінки є чимсь нижчим від чоловіків. Дівчата можуть випробувати подібними жартами своїх наречених. Коли вони є надто захоплені такого роду жартами, боротьба жінки за рівні права буде досить важка.

Жарт ч. 5: Цей жарт є далекий від легкосердешности. Він є обдумано логічний, важкий і просто випрацьований. Особи, що вважають його дуже смішним, всі будуть мати подібні характери та манери. Умові процеси в таких людей повинні б бути строгі та негнучкі. Вони є тверді, їм бракує «легкого дотику» та тонкого змислу. Як можна сподіватися, їхнє почуття гумору є обмежене.

Жарт ч. 8: Коли хтось любить такого типу жарти, він є трохи злорадним. Він правдоподібно буде радіти, коли бачитиме, що чиясь слава, чи публічна опінія про когось понижується. Коли ж хтось подібних жартів не любить, це вказує, що він має приязніше відношення до інших людей у загальному.

Жарт ч. 9: Люди, яких такого роду жарти не веселять ані трішки, розуміють все буквально та опираються тільки

на фактах і доказах. Їм може бракувати уяви до тієї міри, що вони не спосібні добачати нічого смішного в безглузду.

Жарт ч. 10: Такі жарти мають в собі вилетені справи, та які трактується плаксивим тоном. Вміння приймати їх в гумористичний спосіб вказує на реалістичний підхід до справ і на веселий настрій людини, як також на вміння сприймати рівнодушно менші невдачі.

Подав Гриць Джуря («Гомін України» ч. 30/59)

— Розв'язка наших фінансових проблем, Богдане, цілком проста: ти мусиш більше заробляти грошей!

ЧИ ЛЯКАТИСЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ?

Кажучи правду, немає потреби лякатися, бо подружнє життя — одна з менших бід. Тому не вірте, коли жонаті кажуть вам: не женіться! І малюють вам всі злі сторони подружнього життя. Вони бояться, щоб ви не називали їх відтак брехунами.

Природнього страху перед подружнім життям нема, бо чоловіки і жінки родяться з бажанням жити разом та виховувати родину. А коли такий страх існує, то має він психологічне підложжя і причин його треба дошукуватися в емоційних впливах процесу дозрівання. Доказано, що чоловіки мають більший страх женитися, ніж жінки виходити заміж. Часткове пояснення того дає факт, що жінки перестають журитися, коли вийдуть заміж, а чоловіки починають журитися, коли оженяться. Потім утруднює загальна балачка чоловіків, що жінки нічого не варті, а жінок, що всі чоловіки підочого, а вже найбільше відстрашують всіх від подружнього життя домашні дискусії, які всі неодружені називають чомусь сваркою. Але ніхто із них не подумав, що ті домашні сварки це поважна зброя до побороювання найбільшого ворога подружнього щастя, а саме нудьги.

Пригляньмося, як починаються такі сварки. Чоловік приходить з праці, звичайно, втомлений і хоче відпочити, а дружина весь день думає, як використати той час, коли чоловік дома. Має багато пропозицій, але ніколи не подумав, що чоловік утомлений. Починається «говорення». Чоловік спочатку мовчить, бо любить домашній спокій, але дружина не любить спокою, бо він її нудить, і тому шукає способів викликати суперечку. Вид її чоловіка, який спокійно сидить у фотелі, відпочиває, читає газету і курить, іритує дружину і вона коле свого чоловіка провокаційними дотинками, аж вколе і викличе сварку. Слід при тому знати, що жінка, хоч і починає сварку, здебільша цілком не є зла, вона тільки хоче звернути на

себе увагу чоловіка. Навіть, коли заправляється у киданні предметами, не мусить бути люта, лише повна нудьги. Інша причина, чому жінки починають домашні сварки, захована в тому, що періодичні розгячені суперечки дають їм емоційні виладування. Є ще одна причина сварок, коли жінки з допомогою т. зв. «спен» завжди добиваються свого, чи справа йде про нове футро, новий одяг, чи новий капелюх, нову машину, чи що інше. Через ті спени багато чоловіків боїться своїх дружин і у всьому їм поступаються. Той страх впливає з так званої «війни нервів», якою деякі жінки з великим умінням користуються для покороення своїх чоловіків. А чи знаєте оборону проти війни нервів? Жінка звичайно, коли бачить, що криком нічого не вдіє, удається до сліз і плаче всіма голосами ерихонської труби. Давня історія, але вона все ще актуальна. Тому, коли дружина починає плакати, чоловік повинен прилучитися і вторувати їй своїм ревінням. Попробуйте, а зараз побачите, що дружина перестане плакати і вернеться до крику. На крики, суперечку, безконечні питання і закиди, найкраще притакувати головою і додавати епітети, напр.: так, моє золото, так, мій брилянте, так мій медочку солоденький, а коли це не допоможе, заспівати їй: «Прощаюсь, ангеле, з тобою», взяти капелюх і піти на прогулянку. Прогулянка зробить добре, вам, а відпочинок дружині. Але дуже мильним потягненням і стратегічно небезпечним засобом у «війні нервів» є зараз на початку суперечки викрикнути: не кричи! або: замкни собі! або: перестань! Такий викрик із 100%-овою певністю викличе правдиву і крикливу сварку.

Часто буває, що жінка — вроджений тиран і любить дошкулювати чоловікові. Знайде собі якусь дурничку і через неї потрапить говорити та докучати два до три тижні. Таке жіноче докучання спричинює у чоловіка шкоро лисіння, передчасне старіння, псування і випад зубів та численні боляки в організмі, особливо в печінці. Таке жіноче докучання з'ясує, чому жінки органічно бояться мишей; це ж своєрідна професійна конкуренція, бо миши гризуть усе, а жінки лише своїх чоловіків. Але того «гризіння» нема чого боятися, бо до нього можна дуже легко звикнути і його не чути. А коли часом виходить воно понад стан терпіння, тоді добре заткати бавовною вуха і спокійно притакуюче кивати головою. Хай нежонаті заскоро не тішаться, бо кому не докучає дружина, той

докучає собі сам. А жонатим для пригадки скажу, що коли дружина перестане докучати й сваритися, це ознака, що вона має вас в носі і їй байдуже, чи ви є, чи вас нема. А всім загально скажу одне: Таємниця подружнього життя захована в тому, що вас мордують, і ви мусите за те перепрошувати. Не вірите? Заспівайте собі пісню: «Була жінка мужика...»

— Це було дуже трагічне: сказав, що якщо не вийду за нього заміж, він оженився з іншою.

Ярослав Бандура

МАМА Є ЛИШЕ ОДНА

З вами всіма, що цікавитесь літературою та філософією, хочу поділитися глибоким вражінням після прочитання одного мистецького твору, велич якого тяжко зматеріалізувати словами. Хоч і давно цей твір був написаний — літописці підтверджують, що за часів Нерона — та лише недавно віднайдений одним монахом при розкопці катакомб, але із-за психологічних причин досі його тримали в секреті.

Титул цього твору — «МАМА Є ЛИШЕ ОДНА», і розказує нам простими словами, сповненими душевним вогнем, одну трагедію з неронівських часів. Кінові компанії «Варнер Брос» і «Метро Голдвін Маєр» взялися зфільмувати цю трагедію, яка буде тривати 3 год. 45 хвилин, і буде виконана найкращими артистами цих двох кінофабрик.

Колись Шопенгауєру було пощастило прочитати «Мама є лише одна», і сильні аргументи твору так його зворушили, що він два дні не міг нічого їсти. Якраз він тоді кінчав писати книжку про матерів, на яку стратив рік часу. Але, прочитавши «Мама є лише одна», перше що він зробив — це подер свою працю цілого року, вважаючи її негідною навіть вступу неронівської трагедії...

Альберт Швайцер порівнює цей твір із творами Шекспіра, Сервантеса, Віктора Гюґо, а Кантові розкрилися очі до світового закону після перечитання цієї книжки, і тоді він зміг зрозуміти сам свою теорію і сказати: «Вічна Правда є безмежна, охоплює увесь космос видючий та невидючий. Як би видюче зникло, те що лишилося було б безмежне. Яка небудь із двох частин сама по собі не могла б існувати, ні не існує. Мир, мир, мир всім істотам».

Коли Тосканіні по виконанні дев'ятої симфонії Бетгове-на отримав грім оплесків, він із слезами в очах попросив публіку притихнути і потім промовив:

— Ні, ці оплески не для мене. Ці оплески хай будуть для незнаного автора твору «Мама є лише одна», що дало мені надхнення...

Приступім же до змісту самого твору, хоч це і не легко.

Можемо бачити тут стиль ренесансу. Треба підкреслити силу духа тодішніх часів та безмежну відданість ідеї, яку ми бачимо в творі «Мама є лише одна».

Дія відбувається в маленькій хатині, з дошками на вікнах. В хаті є три кімнати, переділені мішками замість дверей, якими гойдає вітер.

Вечір. В одній кімнаті сидить жінка та щось робить. Це — мати сина, яка вдень працює, а вночі шиє. Раптом почувся на порозі важкі кроки. Вона прислухається. Так, це її син, який вдень вивчає теслярство, а вночі спить. Вітаються. Мати стомленим голосом каже:

— Сину, завтра неділя. Піди до другої кімнати та пошуй дві твої старі шкарпетки, нехай їх залатаю.

— Добре, мамо, — відповідає байдуже син Туліус і виходить.

За хвилину вертається, несе в руках одну шкарпетку і кричить:

— Мама, є лише одна!..

— Вчора ввечері я сказала до Петра, що не хочу його бачити!

— І що він на це?

— Встав і загасив лампу...

Минола Понеділок

СОБОРНИЙ БОРЩ

Об'ява голосила грубезними — упереміж червоними та чорними — словами:

«Об'єднання "Соборність плюс співпраця"»

уряджує —

година восьма —

РЕПРЕЗЕНТАЦІЙНИЙ БАЛЬ

І ось... почнемо.

Наближається призначена година... Біганина у залі помітнішає... Туди й сюди проскакують... І навпаки.

З якогось закапелка виносять вазони штучних квітів, обдмухують з поспіхом заляглий порох, обкроплюють для свіжости та блискітки водицею — й розміщують по столиках...

Посередині споруджують підвищення з мікрофоном — для вступного словечка, чи як тихцем по закутках підказують, для вступної копиці слів, Івана Дмитровича Шклянки — творця організації...

Іван же Дмитрович... О, той гуторить збоку, з освіченим, друкованим і більш чи менш розтитлованим поважним панством: поетом Сухоробренком, співцем розлогого латаття в очах коханої дівчини, професором з ділянки філософії, паном Кунявим, директором місцевої книгарні, паном Копійкою, та диригентом мішаного хору, маестром Півником.

Іван Дмитрович говорить... Всі інші вдивляються в його лице — вислухують...

— Єдина ціль, одна мета сьогоднішнього балю — єд-

ність показати. Наше гасло сьогодні — уболівай, сусіде, єдністю! Усі забудьмо на вечорі, що ми частенько не миримось, що хтось когось не терпить, що хтось на когось кривим оком косить. Забудьмо! Перед єдиним гостем, американцем, продемонструймо монолітню спільність! — урозумляє Іван Дмитрович. — Хоча я із Полтави, а Півник, вибачте, пан Півник, із Тернополя, — але ж ми, грець візьми ворогів наших, єдина братія. Брати ми, не так, маестро Півнику?

— Та ми, добродію, брати, — тоненько й солодко, мов би у горлі з'явилася сопілка, погоджується пан маестро, — брати ми, а як наші дружини? Чи зробите їх сестрами — не знаю. Он уже на кухні надувались, найндичились одна на одну. Бурмочуть від невдоволення... Таке щось, як перед грозою...

Така новина неабияк вражає Івана Дмитровича. Він підскакує, мов би електрики діткнувся, тоді по-бідолашньому зіщулюється, кривиться, зідхає... й без слова, жвавенько, до кухні забігає... За ним, певне, щоб краще об'єднати куховарський відділ, шурхає і Півник...

— Гарячі люди, — просвердлюючи очима зникаючого диригента, вслід йому зауважує книгар Копійка. — Діловий нарід. А ще почувте, яку Дмитрович сьогодні доповідь про єдність викладатиме.

— Коли б недовго викладав, — встряває, журливо похитуючи білою голівкою, професор Кунявий. — Бо ще як си поне словами, як вдарить водограй словесний — тільки трамайся...

— Можна зарадити нещастю, — мов би між іншим, вставляє Сухорєбренко.

— А як? Маєте якийсь рятунок?

— Ага. Можна замєнути.

— Кого?

— Той водограй словесний. Я можу його урвати. Вийду й вірші свої зо збірочки «Свіже латаття» читатиму. Ну, як?

— Ні, ні, — налякано відпекується від рятівничих помыслів поета пан Копійка, — від ваших віршиків поважність сильна... задума непемірна на людей надходить... Краще не треба. Колись іншим разом. Ми, як Іван Дмитрович довгенько промовлятиме, пустимо у дію патєфона. І загальмуємо.

— Не легко то гальмувати, — підсміхається професор Кунявий. — Перекричить, як схоче, і патєфона. Хіба ви не примітили — як виголошує промову, то він в екстазі...

Засуетився на коридорі люд... На шепіт перейшли... На вулицю поглядають...

Нараз!!!

У залі ясніють усі світла... З кухні вискакують переполошені, радісні, Іван Дмитрович та Півник — й виштручються хвацько біля входу...

— Іде! Їйбогу, йде! Дорогий гість, американець йде!!

— На східцях! В циліндрі піби, а замість краватки — метелик на грудині...

Півник тонкий, високий, застигає біля дверей, наче тополяна. А Іван Дмитрович — низюсінський, хоча розбухканий не в міру спереду й з боків, скидається на куц давно зів'ялої калини.

— Отож, маестро Півнику, не забувайте! — шепоче зів'ялий кущик.

— Все знаю! — тихцем кидає тополінка.

Іван Дмитрович від нервування шарпає на круглому, мов невеликий глобус, животику невиразного кольору краватку.

— Перед чужинцем — погідна посмішка, співпраця, дружність і... — Іван Дмитрович зашнувся.

— Сімєйна згода, — підказує маестро Півник, — сорборність...

— Ага! Те, що, властиво, у мене на язичі було, — сорборність.

Гостя зустрічають усмішками, оплесками... То тут, то там проноситься від задоволення і «ох», і «ах»... Йому підносять

китицю червоних рож, покроплених для виразнішого чуття фіялковою парфумою...

Садовлять в центрі — між штучні та правдиві квіти...

Він ще не вмостився, ще навіть як слід не роззирнувся, як з кухні двері навстіж отворились... І потягнулася довгим рядочком гоже зодягнена обслуга: з таями та тарілками, з салфетками та рушниками, з білесенькими рукавичками та голіруч.

Гуськом до нього... Підступають і чемно пропонують. Кожний своє: той легку перекуску, а той тяжку, той хрящива з м'ясцем і хрінном, той соду і пивце, ще інший — горілочки, яких душа жадає назв та градусів...

— Одну лише ложечку.

— Один шматочок.

— Малесенький ковточок.

— А прошу.

— Ще й будь-ласка.

А містер Фрай (так звать почесного американця) обдаровує усіх гарним слівцем — і відмовляється. І від їства, і від питва...

Але... коли перед його лицем з'являється зграбенька панночка, з зеленими і свіжими, мов щойно зірвана салатка, оченятами — і промовляє, мов приспівує: «може борщу спожите?» — він апетитно рухає губами.

Виходить, щось таки з'їсть!

Іван Дмитрович із віддалі киває панночці, мовляв, прошуї дужче гостя, кралечко, припрошуї, аджеж бачиш сама — він слинку вже ковтає... Він згодиться, він відкуштує...

— Смаченький борщ. Це наша найулюбленіша страва, — приспівує ширіше дівчинка. — Для вас приготували. Може дозволите?

Ну, безумовно, містер Фрай не має сили відказати... Спершу оком, тоді слівцем погоджується.

Панночка з вдячності схиляється... й метеликом вицурхує з зали. До кухні!

Звідти з новою силою застукотіли ножики, з новим заняттям стали кришити, смажити, мішати, підправляти...

Іван Дмитрович від щастя не знає куди подітися! Для нього в цю хвилину «борщ» звучить по-особливому. Мов музика. Борщ раптом став приємнішим від усього їстивного! Навіть... навіть зелені кислі огірочки і квашена капусталька, які Іван Дмитрович частенько облюбовує після довгеньких політичних роздумувань у барі, тепер не мають такого приманливого чару...

Борщ! Національна страва!!! І містер Фрай зволив їх відвідати... Дмитрович так захопився, так зрадів борщем, що ним і починає свою промову. Та тут же, після кількох словечок, спохвачується й спиритненько перескакує до основної теми — до єдності, пошани і тому подібної приємності...

І що ж! Тільки...

Тільки но він, як казав професор Кунявий, пускає в рух словесний водограй, тільки но збирається на перший розмах цитувати: «Де згода в сімействі, де мир і тишина...», як з кухні щось підозріло тріснуло й загутило... Опісля розлігся бряскіт посуду й відгомін енергійних ляпасів.

Іван Дмитрович від передчуття чогось недоброго аж крякнув, аж скреготнув зубами... Коли — дивись — до нього, під стіною, навшпиньки, пробивається сторож Кирило Куц...

— Іване Дмитровичу, — під вухо докладає, — війна розпочалася...

— А хто кого? Совети проти Америки?

— Та ні. Баталя! Ваша Марія Півниковою Дарію. А потім Дарія Марію. О, вже пізніше замолотили одна одну, мов ціпами...

Іван Дмитрович знепритомнів на місці. Пополотнів сірома, страх пополотнів...

— Голубчику, сизесенький! Во ім'я еміграції, консолідації, репрезентації — піді їх усмири... Я ж промовляю...

— Та де там їх усмириш. Щоб ще мені попало. Там кухня клекотить від рукопашної.

— За що ж вони зчепилися?

— За борщ!

— За який борщ?

— Що у кастрюлях, не знаєте?

Ну, що його робити!? Іван Дмитрович вклоняється, мов би завершив доповідь, — і під ріденькі оплески не виходить, а зсувається з підвищення...

— Ну, що ж із тим борщем? — прямуючи до кухні, допитується у Кирила. — Пересолили, розварився?

— Не розварився, Дмитровичу, а розділився.

— Розділився?!

— Ага. Ось ідіть, переконаєтесь...

Іван Дмитрович у дверях кухні тетеріє. Ще півгодини тому до блиску підчепурене, впоряджене приміщення скидалось на руїну. На плиті в стрільчатих язиках вогню тріщить перевернута кастрюля... Обчищена картопля валяється упереміж з череп'ям від тарілки — по підлозі... На стільцях розкидано лущиння...

— Оце так вшкварили! — нарешті Іванові Дмитровичеві попустило в горлі і він здобувається на слово. — Чого це ви розлютували?!

Його дружина й маестра Півника — насупились у протилежних закутках й погрозливо поблискують одна на одну блакитними та карими очима.

Кирило вказує Іванові Дмитровичеві на стіл, де випаровують, розносять по всій кімнаті напрочуд гарний пах, горнята...

Полив'яє горня — Шклянчихи. Рудає — Півничихи.

В одному — борщ зелений. Полтавський. Густесенький. З картоплею, квасолькою, капусткою, та ще й підсмаченим сальцем присмаженим з молоденькою цибулькою... Та ще й лаврового листка в піддачу вкинено... І окропу дрібку...

В іншому — борщик червоний. Тернопільський. Рідесенький. Із бурячком, приправленим дрібною сільною закришкою (а в закришці морківочка, петрушечка та інша зеленка)...

Піддобрений м'ясцем та прихорошений сметанкою з затертою мукою... Та ще й кваску з цитрини для смаку вкраплено...

Коротко — куди не глянь — чи в одне горня, чи в інше — слянка від по смаку до горла приступає...

— От, бачите, через що війна зчинилася, — каже Кирило, вказуючи на горнята.

Іван Дмитрович об поли руками вдарився... А обличчя ноночіло-поночіло...

— Пропає мій баль! — кричить. — Погинула репрезентація!

Він знає, що скорше відівчиться він від довгих викладів, скорше не злюбить чарку або возненавидить кислий огірок, як заспокоїть, замирить оці дві куховарки.

— Аніосьтілечки в вас глузду! — крізь сльози став блакити. — Розкидали, перетрошили всю кімнату! Куди ж оце годиться?!

Шклянчиха, при появі чоловіка, збирає втрачену хоробрість, бере своє горня і врочисто до дверей...

— Хай, — каже, — пані Півник міниться, хай злиться, як їй лише захочеться, а я роблю своє. Я гостя почастаню борщем! Полтавським.

— Тільки попробуйте, — з кута легенько Півничиха голосочком подає, — тільки попробуйте...

— І попробую! А що?

— Я зараз же на залі повідомлю, що ваш густючий, так званий, борщ — зовсім не борщ, а МОЛДАВАНСЬКА МАМА-ЛИГА. Ви туди змішали відро картоплі, капусти, гарбузів...

— Бо ні! Бо гарбузів нема! Ви з задрощів говорите.

— Хоч і немає гарбузів у вашому борщі, а я скажу, що є. Скажу, що ви насипали не лише гарбузів, а й варених банавів. Знеслаблю, як захочу. Ви краще не несіть. Я почастаню своїм борщем, тернопільським — і гість буде вдоволений, і нам на нерви спокійніше...

Пані Півник із стравою ступає крок, як їй втинає шлях Шклянчиха.

— То й ви не рухайтесь!

— Диви, наказує, мов цісар. Не рухайтесь, чи бач?! А я рухнуся.

— А я біжу до мікрофону — і привсєлюдно відрапортую, що ваш ріденький борщ — також не борщ, а ЦИГАНСЬКА ЮШКА!!

— Мамалиґа! Для молдаван!

— Юшка! Для циган!

— Можна вдавитися від вашого борщу!

— А вашим кишки переполіскувать!

Крики сильнішають... До кухні поспішають Копійка, Півник та Сухорєбренко... Але притишити розпалених жінок не пощастило.

Послали за профєсором Кунявим, бо хто ж, як не філософ, може розилутати заплутану вкрай борщову проблему...

Профєсор не встигає переступити порогу, як в двері відсахається: Його кличуть сюди жінок розбороняти, але, властиво, тут мужчини бешкетують... Маєстро Півник, з широкими, що ось-ось вискочуть з орбіт, очима, наступає на Шелянку й доважує йому терпким слівцем та лівою рукою, що борщ на вчорі лише тернопільський даватимуть... А найжачений від злости Сухорєбренко, зцупивши вбрання директора Копійки, взявся вихваляти на всі лади полтавський... Мовляв, полтавський борщ їли Шевченко, Леся Українка і сам Франко, як приїжджав в Полтаву на вакації...

— Рятуймо баль, рятуймо добрий настрій в залі! — проголошує філософ і кидається з Кирилом шукати допомоги...

Підскакують до полковника Вусатого і майже до долівки з проханнєм припадають:

— Пане полковнику, воюють! Розбороніть...

А жіночка полковника за чоловіка заступається.

— Він, — каже, — нікого не буде розбороняти. Він служив у авіації і привик воювати лише на літаках, а не пішком, та ще й на кухні.

Ну, що ж... Не будеш спеціально купувати літака, щоб

усмирати кухню. Кидають полковника... Ідуть вглибину зали... Віднаходять, на щастя, футболіста.

— Пане Іване, ходімо, покажіть свій хист. Підфутбольте, так би мовити, їх всіх суворим словом.

— Не здібний, — каже, — не можу, нога опухла від вчорашнього змагання. А без ноги говорити я не вмію.

Іще б пішли шукати, та чують — в кухні потихішало... Виходить, сварка притупилася...

Нарешті! Хоч пізнавато, а дійшли згоди.

І ось якої!!

Обидві групи погоджуються, що вихід із сліпого закуту — один — ніякого борщу на залю не показувать! Відкликати його! Замінити чим-будь, чи куркою, чи яким пундиком, чи пивом... Тільки не БОРИЦ! БОРИЦ сварливий!

Зграбненька панночка знову підступає до дорогого гостя... Винувато закліпала і зашарілася...

— Знаєте, з борщем не так... Може б ви котлетку забажали, — осмілюється вона запропонувати твердішу, що не викликає ніяких суперечок, страву.

— Та ні, ждатиму борщу.

— Борщик ще кип'ятиться, ще вариться, — мнучи хвартушок, ледь-ледь промовило дівча. — І невідомо, коли звариться...

— Я почекаю трохи.

— Можете чекати ще довгенько, бо борщ... не... не... упріє.

— Упріє.

— Навряд. — І вже відходячи, панночка стиха додає про себе: «Чи борщ упріє, а начальство від нього добре вже зіпріло».

Наступним Іван Дмитрович ршився... Отож, до гостя підсідає... Йому охоту до борщу перебиває... А гість затявся. Не розуміє натяків. Настирився та й годі... Що не кажи йому, а він: «Хай вариться», «Хай кип'ятиться», «Смачнішим буде», «Чекатиму».

Тоді рішення сказати гостеві без викрутасів — мовляв, борщик не вдався і не подадуть його до столу...

Відкаплюється маестро Півник:

— Борщ сплюндрувався, — випалює маестро з переялку... і вмовкає.

— Перебаранчився борщ, — домагає Іван Дмитрович, і... зойкає. А щоб не крикнути, прикриває розхилені від подиву губи. Що ж це таке??!

Півник та Іван Дмитрович виваються очима наперед й синіють від всевищипаючого гніву!

Сторож, Кирило Куш, в халатику біленькому несе через залу ТАРІЛКУ З СТРАВОЮ!

— Невже то борщ таскає той мудрагель?! Уб'ю на місці! — зривається на рівні ноги Іван Дмитрович.

— Що ж то старий придумав? Чи йому жити надоїло? — хмарніє маестро Півник.

Та було пізно Кирила до кухні завертати... Він вже поміж народом походить... До гостя шанобливо приступає...

— Хоч довго готували — та на славу борщик удався. На здоров'я споживайте.

Поставив гостеві тарілку, моргнув усім, якби казав: «Ага, перехитрив вас усіх!» — і переможно віддаляється...

Коли...начальство його догонить...

— Пане Кириле, буде скандал! — погрожує Іван Дмитрович.

— Ще й з музикою! — шипить маестро Півник.

— З якої СТОРОНИ борщик??

— НІЗЯКОЇ.

— Як це нізякої??

— А так. Взяв трохи з вашого горнятка, а трохи з вашого — та і з м і ш а в.

— ЗМІШАЛИ?

— Атож. А що ж робити, щоб замирити вас. Говорите про єдність — і спорите. А я на ділі єдність показав. Зробив суцільний, примирливий борщик. Повірите — ви вибачте, що

я змішав борщі — ви змусили мене, змусили СОБОРНИЙ БОРЩ зробити.

Сказав... Моргнув ще раз, як підсміхнувся з розпантличеного вщент начальства, і вийшов з залі...

— Латина — це однак тяжка мова. Як, наприклад, відчитати прізвище цього маляра?

І ШУМИТЬ, І ГУДЕ...

(Нова пісня на стару мелодію).

І шумить, і гуде —
Чоловік з «боліча» йде...
А там в хаті вража баба,
Ой, не з медом вже буде!..

Зачепивсь об поріг
І звалився він із ніг...
Накинулась з криком жінка,
Що спаси-помилуй Біг!

— Чи ти, хлопе, здурів?!
Де ж це досі ти сидів?!
«Йде» від тебе, як з гуральні —
Бодай тебе чорт побив!

— Не сварись, не кричи,
Я — «патрон» тут! Ти — мовчи!
А то, бігме, як розсерджусь —
Можу наробить біди...

— Не лякай, я не з тих,
Не боюсь погроз твоїх,
Як ухоплю за чуприну —
Не спасешся з рук моїх!..

— — — — —
І гуде, і шумить,
Жінка лає і кричить;
Чоловік глядить ізкоса
Й ані слова, лиш мовчить...

Евген Рудий

ЦЯПКА І ГНАТЮК У ЗЕМЛЯНЦІ

(З записника УСС-а)

На правому березі річки Стрипи розтягнулися стрілецькі окопи, обведені засіками і колючим дротом, а на лівому — такі ж самі московські. Під весну 1917 р. на фронтах був спокій, бо в той час у «матушке Рассеї» кипіло, мов у горючку. Москалі були ніби в трохи кращому становищі, бо їх облягувала гора Пантелиха, а ми на рівнині, як на долоні. Коли стрільці ранком манджали до кухні по каву або наїд по «менажу», то треба було до москалів махати хустинкою, щоб не стріляли. Правда, ми теж були готові їм відплатити за «чемність», про що вони добре знали, але як одні сак і другі трималися принципу: «Чеши дідька зрідка». За нами був ще той плюс, що майже всі московські полки склалися з українців, а вони теж знали, що напроти них стоїть легіон УСС-ів. В короткому часі ми таки добре подружились з нашими братами з-над Дніпра та передавали через них листи до наших рідних, що жили ще під московською окупацією, а вони інформували, що в Києві твориться український уряд і що незабаром буде по війні.

Відома річ, що військо на фронті без війни деморалізується, тим більше, коли ворожі сторони мають контакт одні з одними через окопи.

Фронт стояв ніби без змін, але вояки на обидвох фронтах вичікували якоїсь зміни, і користаючи з тимчасової передišки, розважались як могли.

Добрі чутки нас підбадьорували, а австріякам — нагадали чимало страху.

У наших окопах містилась також землянка для старшин, в якій перебували четар Цяпка і четар Гнатюк. Цяпка любив курити, і то так сильно, що зі землянки клубились дими, наче з якоїсь фабрики. Гнатюк курити не любив, зате грав на скрипці, чого знову не любив Цяпка. На тому тлі між ними

часто приходило до непорозуміння. Цей конфлікт загострювався між ними ще й тому, що коли Гнатюк на скрипці витягав різні мелодії, то зараз за річкою якийсь москаль витягав свою «гармошку» й вигравав на ній пошехонські частушки, від яких насправду млосно ставало під серцем.

Коли Цяпка викурив свій «фасунок» папіросок, то здавалось, що між ним і Гнатюком приходило трохи до відпруження. Але так не було. Цяпка зараз виходив з своєї землянки, йшов уздовж окопів і збирав від стрільців папіроски у формі позики, які він «евентуально» мав звернути при найближчому «фасунку». Та він їх ніколи не звертав, бо якщо хотів би позичене віддати, тоді мусів би одержати повну пайку папіросок за всіх старшин цілого корпусу.

Назбираючи таким чином кілька десятків папіросок, Цяпка вдоволений вертався до землянки, лягав на свій поміст і пускав коліщата диму. При тому Цяпка був у дуже доброму настрої, а Гнатюк теж не міг в безконечність рипіти на скрипці. В такому пляхетному настрої Цяпка, звичайно, оповідав Гнатюкові про свої віденські пригоди, коли він був ще студентом університету й харчувався в одному ресторані біля Шенбрунського Парку.

— Я, — каже Цяпка, — по обіді викладав німкеням-кельнеркам історію України, здебільшого товк їм у голову про Шевченка. Коли після кількох таких «лекцій» кельнерка не зміла мені відповісти, хто такий був Шевченко, тоді я сказав:

— «Габдієре, майне геррен», так, як колись пісар Франц Йосиф сказав до посла, д-ра Кирила Трильовського, що прийшов до нього з делегацією гудулів. Більше я не заходив до ресторану, в якому були такі дурні кельнерки, що не знали основних речей про Шевченка. На запит Гнатюка, чи Цяпка навчив дечого хоч одну кельнерку, Цяпка затягався димом і розказував свою історію у різних варіантах, залежно від фантазії і настрою.

Гнатюк, пригадавши собі Відень, зараз витягав з-під своєї лежанки свою скрипку й починав на ній грати щось з Штрауса. Це знову підносило температуру Цяпки і він навіть вирішив полатати Гнатюкові скрипку і кинути її за річку, на погаль москалям, але ця постанова, як звичайно, залишилась тільки у сфері намірів.

Такі непорозуміння між Цяпкою і Гнатюком довели до того, що обидва вирішили поїхати до генерала Гофмана, командира корпусу в Підгайцях, щоб їх розлучив.

Кожний із них винаймив собі окремого «форшпана» і тої самої днини обидва поїхали до Підгаєць. Гнатюк давав своєму візникові курити, щоб той скоро їхав і випередив Цяпку, а Цяпка своєю лицарською поставою підганяв свого візника, щоб той випереджував Гнатюка.

Але так склалося, що до Підгаєць обидва приїхали в один час.

Генерала не було в канцелярії, тому обидва супутники зайшли до кімнати ад'ютанта, що служила офіцерам за вітальню.

Обидва дуже нетерпеливились та проходились нервово по кімнаті, один в один бік, другий у другий. Нарешті Цяпка зупинився, щось трохи подумав, а далі приступив до Гнатюка й каже:

— Не забувай, козаче, що ми українці і всякі спори маємо собі самі полагоджувати, а німцям до нас зась.

Цяпка застосував зараз селянську мудрість з Комарна (рідне містечко Цяпки), що де двоє б'ються, третій не пхайся. Він навіть пригадав Гнатюкові, що на віденському університеті покориствовався селянською мудрістю, складаючи іспити на доктора права. Завдяки цьому, здобув докторат з відзначенням.

Чи ж міг скрипаль із чуюлою душею відмовитись від позиції Цяпки?

Певно, що ні! Аджеж разом треба буде до Києва маршувати. Отож суперники подали собі руки і вийшли з канцелярії.

Гнатюк вступив ще до книгарні купити собі струни до скрипки, а Цяпка кудись повівся поміж паскарів купити собі пів фунта махорки, щоб було що курити до нового «фасунку».

Аж тоді обидва сіли на один «форшпан» і від'їхали на фронт.

В ДОБУ МЕХАНІЗАЦІЇ

Дівчина бере таксі.

— Куди? — питає шофер.

— От-так, поволі, довкола площі. Я забула, де стоїть моє авто.

ЩИРА ПОРАДА

Пані після операції.

— Ах, пане докторе, чи в мене буде видко, що я оперувалась?

— Чи буде видко, це залежатиме тільки від вас, пані!

АРГУМЕНТ

ВОНА: — Я не маю охоти йти сьогодні до Січнюків.

ВІН: — І я не маю, але не забувай, як вони будуть тішитися, що ми не прийшли.

ВОНА: — Це правда, ходім!

НА ДАЛЕКОМУ ЗАХОДІ

— Джімі, — каже суддя, — чому ти кажеш, що Білл тобі погрожував.

— Я їхав возом, а він наїхав на мене своїм троком, та зламав коневі ногу. Тоді він витягнув револьвер і застрелив коня.

— І що далі?

— Опісля підійшов до мене і сказав: «Чи ти теж щось собі зламав, Джімі?»

ГОЛОДНІЙ КУМІ...

Двоє сидять у парку.

ОЛЯ: — Про що ти думаєш, Васильку?

ВАСИЛЬ: — Про те, що й ти, дорогенька!

ОЛЯ: — Уважай, як це зробиш, то кричатиму!

ЦЕ КАЗАЛИ ВЕЛИКІ ЛЮДИ:

Несамовите в жінках те, що ні без них, ні з ними не можна жити. (Байрон).

Слава — це наче дарований нашійник перед. Спочатку радіємо, опісля думаємо, чи вони правдиві. (Морґем)

— Коли мій наречений починає мене цілувати, я завжди рахую до десяти, а потім кличу батька.

— А що він на це?

— Нічого. Знаєш, я починаю рахувати від тисячі й рахую взад...

ЯК ЛЕГКО СЬОГОДНІ ЗАРОБИТИ ГРОШІ

Кожний гонить сьогодні за заробітком. Одному приходиться важко працювати, іншому — гроші самі пруться в кишеню.

Подаємо декілька практичних порад, як легким способом можна дійти у посідання великої готівки.

Першого ліпшого дня встаєте о годині дев'ятій ранку з ліжка (як хтось спить на канапі, то може встати з канапи), голитесь самі і вже маєте на своєму конті зароблених 10 пезо. Так розпочинаєте багатіти. Виходите на вулицю і ви могли б, наприклад, без великого зусилля розбити виставову шибу, що коштує п'ять тисяч пезо, але ви цього не робите, і п'ять тисяч залишилось у вашій кишені.

Продовжуєте прогулянку далі. Ось на розі вулиці зустрічаєте прекрасну сеньйоріту. Ви могли б кинутися їй на шию, вона скрикнула б (або й ні!), але публічна мораль була б порушена, і вас потягнули б за це до відповідальности. Ви тоді мусіли б платити кошти адвоката, штраф і відшкодування, що менш-більш виносило б приблизно двадцять тисяч пезо. Ви цього не зробили, значить, двадцять тисячок знайшлося «на чисто» в кишені.

З так легко заробленими грішми йдете далі. Ось є на продаж гарна віля. Ви могли б її зразу купити за два мільйони пезо. Та вам віля не під смак, ви її не купуєте, бо й грошей шкода. Адже вашою метою є здобуття якнайбільше грошей, а не розкидати їх наліво чи направо. Два мільйони пезо плюс попередньо зароблені, це вже поважний цент, і ви бачите, як зустрічні знайомі починають уважливіше до вас відноситися. Гріш легко зароблений протягом одного дня ділає на оточення як тропікальне сонце на бразилійську джунглю. Та ви цим не вдоволяєтесь. Бо що ж це для вас тих мізерних 2,220.010 пезо, якщо маєте можливість заробити багато більше.

Ось на розі вулиці бачите якась вивіска. Люди її пильно читають. Ви теж туди підступаєте, читаєте й довідуєтесь, що померла одна мільйонерка. Суд шукає спадкоємця, і тому хто його вкаже — призначується половина. Ви довго не надумуєтесь над таким легким заробітком. Берете за полу піджака першого скраю тила, твердите, що, це, власне, спадкоємець, і

мільйончики плывуть вам, як каламутна вода Ля Пляти в Атлантийський океан.

На один день — гадаємо, доволі заробітку. Кличете таксі та йдете додому. Йдете тоді під зимний душ, щоб «прийти до себе», кладетеся спати, а завтра знову в подібний спосіб можете дійти у посідання нової готівки.

Акакій Шпилька

— Цей перстень належить моїй мамі, але вона певна, що згубила його.

ГАВРИЛО Й МОДА

Щід час відпустки Селецько поїхав до Берліна. Зайшов із своїм другом Юськом до бару.

— Що тобі тут найкраще сподобалось? — питає Юсько.

— Ковбаса з капустою! — відповів без надуми Селецько.

Гаврило Онуфрієвич ходить по вулицях Парижу, на все дивиться і нічого не бачить. Не привик чоловік до такого руху. Тут не так, як на селі. Повно машин, крамниць, нічних клубів... В Парижу є нащо подивитись... Але він не дуже на те все звертає увагу, бо шукає одної крамниці мод, яку порекомендував йому товариш. Там, кажуть моделіст по-українськи розуміє, бо він по-французькому ні «бельмес». Гаврило хоче своїй дружині купити модерні сукні, бо виграв гроші в лотерію. Отож, дуракам везе... Нарешті знайшов бажаний номер. На стіні коло крамниці прибита дошка з пропагандою: намальована нога, капелюх і, здається, якесь обличчя.

Зайшов.

До нього зразу підійшла якась жінка, схопила його за піджак і почала розмахувати руками, говорити, говорити й усміхатися. Для солідарности Гаврило також посміхнувся. Вона розсміялась. Нарешті він зробив зусилля: запам'ятав кілька слів по-французьки і пробелькотав:

— Ле моделіст? Компрі?

Вона ще щось почала говорити, але бачучи, що її мова — горох об стіну, махнула рукою і пішла до другої кімнати. За хвилинку вийшов звітіль моделіст.

— Коман те ля ву? — привітався.

— О, — подумав Гаврило Онуфрієвич. — Це зразу видно, що наш. Я його й не знаю, а він вже питає про куму, теля й мене. Свій чоловік.

— Кума, теля і ви? — також привітався. — Так ви «компрі» по-українськи?

— О, ві. Цікаво наших тут побачити. Приємно,приємно.

— Мені також. Ви ж землячок, свій.

— Так. Я український француз. Чим можу послужити?

— Та знаєте, — почав розповідати Онуфрієвич. — Я приїхав з села. Виграв гроші в лотерію, і тепер хочу купити дружині модерних подарунків, хочу зробити моїй жінці сюрприз, бо все вона мені морочить голову, що хоче бути модерною. Розумієте?

— А, — заметушився моделіст. — Так ви виграли гроші в лютерію? О, зразу видно, що ви культурна людина. Сідайте, сідайте.

— Та так, тільки знаєте, жінка каже, що моя культура застаріла, мохом обросла. В вас немає якоїсь книжечки про моду та про модерну культуру?

— Ні, книжечки немає. Але хвалить Бога, бо ви попали в добрі руки, — з трагічно-діловитим виглядом відповідає український француз. — А я на цьому знавець, і вас так окультурю, що з вас прямо буде тхнути культурою. В мене, знаєте, вища освіта. По закінченні медицини пішов до коваля, щоб ознайомитись із різним оточенням. Також розумію селянську душу, бо деякий час працював на селі, — самозрозуміло, з власної охоти. Там сів огірки та квасни, садив просо і набрався культури, так що не бійтеся. І ви маєте рацію, що одяг робить людину, а я роблю одяг, та такий, щоб можна відрізнитись від сірої маси. От я зараз продемонструю.

Він поплескав в долоні і ввійшла жінка, що була раніш. По-французьки почав їй щось говорити, показувати на Гаврилу та потирати долоні. Вона ввійшла і за хвилину прийшла з другою жінкою, одягнену в щось. Гаврило з дива занімів. Плечі були майже голі, під пахвою великий бант, спереду на обручах висіла спідниця, що не сягала й колін, по боках розрізана — нижче колін. Ззаду суконка плоската, як дошка, тільки маленький хвостик на кінці виділяється. Словом — спереду виглядає на дівку від квасених огірків, а з заду — на фрак...

— І це ви самі зробили? — запитав здивований Гаврило.

— Сам, але маю ще й дорадників. Мій найліпший дорадник, це один бедуйн і один людюжер з Нової Гвінеї, до речі, мій найкращий товариш, хоч ще трішки дикий...

— А це плаття, трошки не дике? — несміливо запитав Гаврило.

— Ну, що ви! Краватку носите, культурний, а думаєте, як настушок. Це динамізм, кляса, це стихія! Автім, запам'ятайте: в моді чим більш дике, тим більш модерне. Ви краще придивіться, який це практичний модель! Ззаду вузький, як «лейді», а спереду широкий, як українська душа. Це для танців в модерному товаристві.

— А тут не забагато розрізано? — відважився запитати.

— «Мон діе» — загарячився моделіст — Я вам про гіпотенузу, а ви мені про козу. Це ж сама мода! Он тепер жінки ходять так, що спереду нічого нема і ззаду нічого нема, а по боках — розрізано. Це солідно, і всім зрозуміло. А ви краще подивіться, що це за стратегічний модель. Як вона танцюватиме з небажаною їй персоною, то, дякуючи передній формі моделю, чужих не допускатиме близько.

— Ну, так, але як я хочу з нею потанцювати близько?

— А... тоді вона танцює до вас спиною. І ви також. Це така мода. Вона стає до вас спиною, і ви танцюючи з нею, можете розмовляти з вашою сусідкою чи сусідом, що танцює в такій самій позиції що й ви. І так танцюючи, можете розмовляти про консолідацію. Тепер всюди про це говорять. Але як хочете, то я вам ще більш патріотичний модель покажу.

Він щось сказав своїй помічниці, моргнув, сплеснув у долоні, і за хвилину прийшов другий модель, ще більш дивовижний. Убрання квадратне, довге аж до підлоги, а на голові капелюх, зроблений з пуделка від черевиків, що накриває голову аж до носа; для очей прорізання дірки. Один пояс закриває шию і уста (для уст також є проріз), другий пояс десь під колінами.

— Ви знаєте, — почав пояснювати моделіст. — тепер, як суконка більш подібна до лантуха чи торби з вугілля, тим більш жінка щаслива і горда з того. Тепер, так би сказати, є тенденція робити з кока-коли — консерву. А цей модель патріотичний тому, бо так будуть одягнені українські шпигунки. Бачите, один пояс під колінами, другий на шиї. Це на те, щоб змилити ворога. Може носити панчохи, як захоче, аж під шию.

— Я щось того всього не розумію. — чухаючи потилицю перебив Гаврило.

— Жінок не треба розуміти, їх треба любити, а якщо розуміти, то вже найкраще кипшенею. Ну, ви цей модель, самозрозуміло із-за патріотичности берете. Он я ще вам один покажу, ще кращий. Це модель — дошка.

Знову сплеснув у долоні і прийшла інша жінка, вдягнена, чи краще сказати, обтягнена, в полосате вбрання, як зебра, з величезним декольте. Капелюх аж по вуха, спідниця у вигляді штанив, до колін.

— Бачите, — пояснює моделіст, — подібна до Марілін

Дітріх. Дуже практичний. Як ваша жінка матиме щастя по-
пасти в карпер, то вже матиме стрій. Ви скинете капелюх, —
і маєте пічну сорочку. Скинете все вбрання — маєте модер-
ний кушелевий стрій. Дуже практично. Ви дітей маєте?

— Ні, не маю. — відповідає Гаврило.

— Ніяких?

— Та ні.

— Ну, добре, як будуть у вас діти і ви пошлете їх в уні-
верситет, знімете тільки капелюх, і вже професор чи профе-
сорка. Бачите?

— А, дуже добре, — переконуюче сказав Гаврило. —
Справді практичний модель. А ще якогось такого практичного
не маєте?

— Як не маю?! В мене є один такий, що ммм... — при-
щмокує, закотивши очі на лоба. — Словом — переконливий.
Пропшу, продемонструю ще інший модель.

Він щось крикнув і за хвилину приходять, чи, здається,
повзе цей модель, бо ніг із-за спідниці не видно.

Придивився Гаврило ближче. Ні, ноги є, тільки в шара-
варах і круживцях. Матерія на нижній частині суконки зло-
жена у формі цибулі, а зверху, від пояса, обмотавий модель,
як мумія. І лише ззаду великий хвіст.

— Так бачите, — з трагічною міною починає пояснюва-
ти моделіст, — це модель для одруження. Алгоритичний, бо має
хвіст. Як ви хочете придбати собі хвіст, то одружіться з ва-
шою жінкою.

— Так, але я вже одружений. — не второпавши нічого
відповів Онуфрієвич.

— А... то нічого. Тепер існує в Франції закон розводу,
і ви можете одружуватись вдруге. Розведіться, а потім ще раз
оженіться, так ваша дружина всім мій модель покаже, а ви
весьільного торга з'їсте. Тепер так практикують. От, я вам
додам ще й капелюх, бо капелюх прикрашає жінку, ну, так
би сказати, як роги — козу. Капелюх, як знаєте, може бути
у формі шафи, трактора, чи метелика. Бачите? З таким ка-
пелюхом можете ходити в оперу, в зоологічний парк, слухати
класичний балет чи ловити рибку. Словом — все! Розумієте?

Але Гаврило Онуфрієвич не розумів. Тільки дивився на
капелюх, на дівчину, на прорізані дірки. Бочка... Знизу, на
колінах бант, на шії, мов у пупика, бант і на голові бант.

— А для чого ж цей модель? — питає Гаврило цікаво.

— Це суб'єктивно-кубістичний модель. Це щоб за плугом
ходити. Також практичний, щоб із літака скакати в катастро-
фі, чи з верби. Вона тоді розв'язує нижній бант, — тоді ро-
биться парашут, а вона в ньому. Розкриває руки й летить,
хоч би тобі що. Ідеально, бачите.

— А, справді практичний, — промимрив Гаврило. — Моя
жінка по груші лазить, то це їй придасться. Але, чи вона не
буде в цій сукні трохи загруба?

— Загруба? Ні, це якраз! В мене є клієнтка, що як хоче
застібнути гудзик на животі, то мусить ступити крок вперед,
щоб його дістати, і нічого. Ну, це не важне. Як бажаєте, я
вам ще інший модель покажу. Ану, мадмуазель, приведіть
«отрр модель», — звернувся він до помічниці.

Та привела. Гаваянку в фраку.

— Бачите, це модель з самої Африки. Там так на верблю-
дах їздять. Ви погляньте, скільки тут образотворчого мистец-
тва, скільки невисказаної краси! Та з таким одягом кожна
папуга буде вам завидувати, не говорячи вже про інших жінок.
Ви йдете по селу — кожний буде обертатись і говорити: «он,
Явдоха Гаврилівна йде, а ото її чоловік»... І вам буде при-
ємно, що й на вас увагу звернули. Правда, деколи можете мати
непорозуміння з поліцією, але щож, трудно. От, я вам ще один
модель покажу. Для вечора...

— Може, вже годі. Я, знаєте, хотів би жінці ще щось
купити... Телевізію.

— Ну, що ви. Такого варварства культурний чоловік ні-
коли не зробить. Міняти спідницю на телевізію!.. Це ж не
виховано. Ось ви краще придивіться на цей модель, що його
вам покажу. Бачите? Це — ходяча капуста. Такі речі ви ма-
єте купувати, бо ваша жінка — найкраща жінка в світі. Як
не вірите, запитайте її про це. В мене ще більш образотворчі
моделі є.

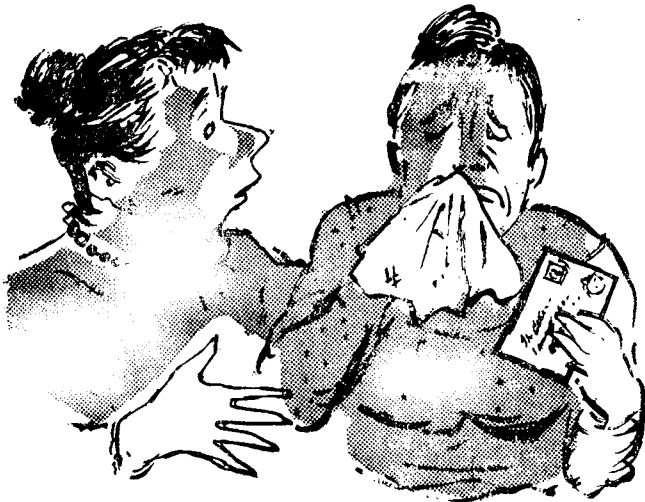
— Та годі вже, годі, — каже Гаврило, нерадий вже, що
сюди зайшов.

— Ну, добре, хай буде цей останній. Але пам'ятайте, що
ви сьогодні зробили величезний культурний крок. Беріть цей
останній модель.

— Та він мені щось не дуже подобається, — протестує
Гаврило.

ДЕЩО ПРО ГРУ В ШАХИ

— І... він може вам і не подобається, але вашій жінці то найбільш сподобається, бо це один із найбільш диких, тільки що замаскований. Потім ви подивіться, що тут за матерія. Синя матерія! Ви знаєте скільки звідси можна зробити шарпеток? Беріть, і ще вам, як клієнтові, дам даром деякі практичні поради для вас, і вашої жінки, щоб більш модерно виглядала. По-перше, хай обітне волосся по хлоп'ячому та покрасить його на синьо чи зелено, а найкраще на червоно, або хай зовсім побрис голову, як Жул Брунер, і покрасить лисину на срібно. Напевно зверне цим на себе увагу. Хай дістане обов'язково люльку і хай курить люльку та старається говорити грубим тоном. А! Тепер черевки не модні. Хай носить самі підшви на високих каблуках, а саме головне — це жінкам дуже подобається — щоб вони були затісні. Жінки тоді щасливі та горді з того. Ну, так, це було б усе. Підіть до васи й розплатіться, і як вам ще щось треба, то приходьте, як до свого. Я землячкам дуже радий!.

- Страшне! Помер мій вуйко!
- Звідкіля знаєш? Аджеж ти ще не відкрила листа.
- Не треба. Пізнала його почерк на конверті!

Однією з найкращих і найбільш вигідних спортових ігор є гра в шахи. При грі в шахи немає небезпеки зломання ноги, як при копаному м'ячі, ви не мусите бігати, обливаючись потом, а граєте сидячи, прибравши найбільш вигідну позу.

Гра в шахи полягає в тому, щоб короля з партії вашого противника притиснути до муру так, щоб наступив мат, або, як в політиці говорять — зліквідувати монархію і завести республіку. Найважливішою фігурою, отже, є король. Король може мати різні імена, залежно від того, як довго вдається йому залишитися на шахівниці.

Король може називатися Емануель І, Борис, Леопольд, Михайло або ще інакше. Крім короля є на шахівниці ще його жінка-королева, якій надано велику свободу рухів. Королівська пара має до допомоги ще 14 інших фігур, які ходять по шахівниці дуже різно, залежно від фантазії шахіста. Кожна фігура має точно означені ходи, але на те не треба ніколи звертати великої уваги. Їх можна змінити залежно від ситуації. Для роблення неправильних, лівих ходів надаються найкраще коні.

В шахи найкраще грати без свідків або, в крайньому разі, в такому товаристві, що не буде свідчити проти вас.

Під час гри треба старатись якнайдовше думати або принаймні робити міну сильно думаючого. Треба вперто дивитись на шахівницю і думати про все можливе, тільки не про шахи. Довге думання свідчить про вашу інтелігентність і рівночасно виводить вашого противника з рівноваги.

Партію починають білі. З початку гри краще зробити кілька швидких різних ходів, щоб перемішати фігури і таким чином викликати замішання на шахівниці. Коли ваш противник викине вам кілька фігур з шахівниці, ви тим дуже не переймайтесь, партію виграєте напевно, коли тільки будете притримуватись наших вказівок.

Робіть якнайбільше «лівих ходів» і старайтесь збивати всі чужі фігури, які, на вашу думку, заважають вам. Коли, борони Боже, ваш противник зауважить, що ви зробили неправильний хід і зверне вам увагу, — ви не ставайте до сварки, перепросіть його, але зараз же робіть принаймні два неправильні ходи. Вважайте добре, щоб ваш партнер не «шах-

рував». Коли тільки зловите його на гарячому вчинку, починайте бучу, загрозьте, що перестанете грати і що розкажете всім знайомим про його нечесність. Це матиме добрі наслідки.

Коли бачите, що ситуація грізна — не хвилюйтеся. Покладіть перед вашим противником трохи тютюну і папірець. Тоді непомітно здуйте папірець на землю. Ваш партнер мусить його підняти. Самі не згинайтесь. Це найкращий момент до роблення решади. Решада полягає в тому, що ви якнайшворше знімаєте з шахівниці вежу вашого противника, а на її місце кладете власну збиту вежу. Рівночасно починаєте сильно думати, щоб не виликати ніякого підозріння.

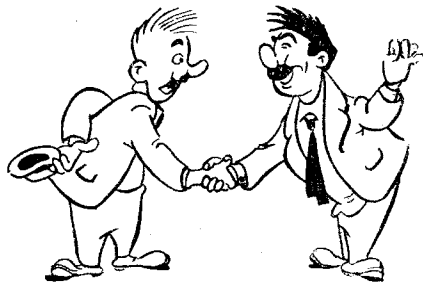
Продовжуйте спокійно гру. Коли решада не допомогла, мусите зробити так, щоб одна з забитих фігур повотилася і впала на землю. Тоді, як джентлмен, зривається з місця, швидко нагинається за фігурою, не забуваючи при тому штовхнути плечем ніжку столика, але так, щоб повалити на шахівниці принаймні 75 % фігур. Піднімається, червоніє, перепрошує і обставляє чужого короля своїми фігурами, щоб він не мав змоги нікуди рушитись. Тоді робите ще один хід і заявляєте: «мат».

Коли ваш противник хоче грати «реванш», не дайте себе умовити і виправдуйтеся браком часу. Не дозволяйте йому взяти шахівницю в руки, бо може бути біда. Взагалі, краще грати з фізично слабшим.

Під час гри рекомендується безперервно курити гострий тютюн, а дим пускати партнерові в очі.

Наша метода гри в шахи легка і дає добрі наслідки.

Селепко Англозонський

З М І С Т :

На початку було слово.....	3 стор.
Дон Атраменто: З Новим Роком!	5 "
Календарна частина	6 — 30 "
Селепко Лавочка: Напрям — Італія... ..	33 "
Гриць Мотика: Про лисину	45 "
Панько Незабудько: Сплітка	50 "
Микола Понеділок: Осля та Слоник	51 "
Духові революціонера	58 "
Панько Незабудько: Біда з телефоном	61 "
Гринь Гребінь: Америка потребує більше вчених	65 "
Панько Ціпило: Морока з діалектами	73 "
Остап Вишня: Хто винен?	77 "
»Народній Ворожбит«	81 "
Гриць Джура: Сміх виявляє людину	89 "
Гриць Мотика: Чи лякатися подружнього життя?	94 "
Ярослав Бандура: Мама є лише одна	97 "
Микола Понеділок: Соборний борщ	99 "
Микита Волокита: І шумить, і гуде... ..	110 "
Евген Рудий: Цяпка і Гнатюк у землянці	111 "
Ярослав Бандура: Гаврило й мода	119 "
Селепко Англозонський: Де що про гру в шахи	125 "

**ВИДАВНИЦТВО ЮЛІАНА СЕРЕДІАКА
БУЕНОС-АЙРЕС — АРГЕНТИНА**

поручає такі власні видання:

«Щоденник національного героя Селепка Лавочки», гумористична історія з життя I-ої УД (вичерпане).

Юрій Тис: «Рейд у невідоме», історично-пригодницька повість з XVI в., стор. 264, ілюстр.

Микола Понеділок: «Вітаміни», гумористичні образки по цей і по той бік океану (вичерпане).

Микола Понеділок: «А ми тую Червону Калину...», п'єса на 3 дії, стор. 48.

Оксана Керч: «Альбатроси», роман про мистецьке життя Львова перед II-ою світ. війною, стор. 312, ілюстр.

Степан Вусатий: «Еміграція в поході», збірка гуморесок із сучасного нашого життя, стор. 192.

«БАБАЙ» — вірші іронічні, сатиричні і комічні, стор. 112, ілюстр.

Федір Одрач: «Півстанок за селом», збірка оповідань, стор. 292.

Іван Смолій: «Зрада», збірка оповідань, стор. 152.

«Мітла» — журнал гумору і сатири, виходить щомісяця від 1949 р., кожне число багато ілюстроване.

Календар-Альманах «Мітла» — виходить щороку, почавши від 1952 р. Багато ілюстрований збірник гумору і сатири, кожний річник по 128 стор. друку.

В 1960-ому році вийдуть друком чергові твори українських авторів.

**НАШІ ВИДАННЯ МОЖЕТЕ НАБУТИ В КОЖНІЙ
УКРАЇНСЬКІЙ КНИГАРНІ НА ЕМІГРАЦІЇ**

або безпосередньо в Видавництві:

**EDITORIAL JULIAN SEREDIAK
Casilla de Correo 7. (Sucursal 7)
BUENOS AIRES — ARGENTINA**

ВИДАВНИЦТВО

БУЕНОС - АЙРЕС